

Trần Thị Bảo Châu

Ước mơ xanh

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Về . Không về . Về . Không về . Về

Hà Yên vừa đạp xe vừa lẩm nhẩm điệp khúc “về hay không” như thầy pháp đang ếm bùa . Cô nhất định phó thác số mệnh của mình cho trò may rủi này . Yên tính rằng nếu đèn đỏ ở ngã tư bật lên đúngchữ nào thì cô sẽ làm theochữ đó . Khổ sao suốt con đường dài, cô qua đã bốn ngã tư, nhưng không lần nào đèn đỏcháy lên hết, nên tới giờ Hà Yên vẫn chưa biết nên về hay không .

- Về, không về . Về, không ...

Lẩm nhẩm chưa tròn câu, Yên đã nghe tiếng “kẹt” . Chân đạp nhẹ tênh rồi cứng ngắc . Chiếc xe ỳ một chỗ . Lại sút sên rồi . Đúng là ý trời . Cô sẽ không về . Hà, hà, hà . Tưởng tượng đến gương mặt nhăn nhó của dì Út, Hà Yên không thể nhịn cười . Cười xong, Yên nhìn chiếc xe và ngao ngán sự đời dù sự cố này giúp Hà Yên càng tin vào “ý trời” hơn nữa khi xe hư ngay công viên . Khom lưng bê xe lên lề, cô ngồi vào ghế đá rồi từ tốn nghĩ tới chuyện sửa dây sên . Đây quả là một việc khó quá sức với cô . Cái gat đơ sên bít bùng, Yên chẳng biết phải cho tay vào đâu để sửa . Thôi thì cứ ngồi xả hơi, thư giãn, trời đã quyết cô đừng về kia mà .

Nhưng chưa được thư giãn chút nào, Yên chợt nghe tiếng con nít khóc . Phải nói nó gào thì đúng hơn, rồi một đứa nhỏ, đúng nhất là một thằng nhỏ trạc ba tuổi, ăn mặc sạch sẽ, nhưng mặt mũi lem luot nước mắt nước mũi, đang khóc ré lên . Vừa gào, nó vừa bước về phía cô .

Đứng trước mặt Hà Yên, nó vừa nức nở vừa cà lăm .

- BaT...èo ...Conmuốn ...baTèo . Hu, hu

Lúc Hà Yên tròn tròn mắt cố hiểu xem thằng nhóc nói gì thì nó đã nhào vào lòng cô . Hai tay nắm chặt cứng tay Yên, thằng nhóc nói rõ từng lời .

- Con muốn ba Tèo . Kiếm ba Tèo cho con . Hu, hu

Hà Yên đờ ra vì bất ngờ . Cô sực nhớ dì Út từng cảnh giác những trò lừa bịp, dàn cảnh gạt người để cướp của trong công viên nên giật mình đẩy vội thằng bé ra .

Thái độ nhẫn tâm của Yên làm thằng bé nín khóc, nó ngơ ngác nhìn cô rồi mếu máo bước đi . Vừa đi, nó vừa nhìn quanh tìm kiếm trong thật tội nghiệp .

Bỗng dưng Yên chạnh lòng . Cô ân hận vì hành động vừa rồi của mình . Ngoài cái xe đạp củ xì bị sút sên ra, cô có gì đâu mà sợ bị giật cơ chứ ? Sự cảnh giác quá độ đã đánh ngã lương tâm của Hà Yên rồi .

Bỏ mặc chiếc xe cạnh ghế đá, Hà Yên bước vội theo thằng nhóc .

Ngồi xuống đối diện với nó, Yên nhỏ nhẹ y như cô giáo mẫu giáo thứ thiệt .

- Bé ngoan, đừng khóc nữa, cô thương .

Thằng nhóc mím môi lại, giấu nước mắt lưng tròng . Yên lấy khăn giấy ra lau mặt cho nó . Thằng bé thật sáng sủa, dễ thương .

Vừa nhìn vẻ mặt rất đẹp của nó, cô vừa hơi:

- Sao con khóc vậy ?

Thằng bé ngơ ngác ngó quanh:

- Con đi tìm ba . Ba đi lạc rồi . Cô tìm ba Tèo cho con đi .

Hà Yên bật cười vì cách nói của nó . Cô hạ giọng:

- Con tên gì ?

Thằng bé đồng dạng như đang đứng trước lớp:

- Lưu Đình Phúc Nguyên .

- Mấy tuổi ?

Thay vì trả lời, Nguyên đưa bốn ngón tay bé xíu lên và nói tiếp:

- Ba Tèo đi lạc trong siêu thị với mẹ rồi .

Hà Yên nhú mày:

- Siêu thị nào, con biết không ?

Thằng bé nhanh nhẩu:

- Coop Mark .

Yên kêu lên:

- Coop Mark nào mới được cơ chứ ?

Thằng bé không thể trả lời, nó bắt đầu ỉ ỉ khóc và gọi ba Tèo của nó nghe thật thảm thiết .

Gần công viên này, chả có siêu thị nào cả . Vậy tại sao Phúc Nguyên lại ở đây trong khi ông bố Tèo của nó ở trong siêu thị ?

Nghe lời con nít có mà điên . Tốt nhất, giao thằng nhỏ cho công an, người ta sẽ nhanh chóng tìm ra bố mẹ nó .

Nghĩ như thế, Yên dắt thằng bé đi tới chỗ dựng xe đạp . Đợi nó ngồi xuống ghế đá xong, Yên mới nói:

- Sửa xe xong, cô sẽ đưa Nguyên đi tìm ba Tèo nhe .

Thằng bé hớn hờ gật đầu . Yên bảo:

- Ngồi ở đây chờ cô .

Thằng Nguyên lại gật đầu . Hà Yên bậm môi khiêng cái xe ra chỗ sửa ở gốc cây gần đó, mắt không rời Phúc Nguyên . Cô vái sao ba mẹ nó trên đường đôn đáo đi tìm đứa con bị lạc sẽ đi ngang đây là trong thấy nó cho đỡ mất công cô phải làm việc thiện .

Nhưng lời van vái của Yên chẳng ứng chút nào . Bác thợ cắt bớt một

đốt sên, ráp lại cái gạt che cũng hết độ mười phút, mà chả thấy có ông bố bà mẹ nào mất con chạy ngang qua công viên . Nhóc Nguyễn vẫn ngồi ngoan trên ghế đá chờ Yên . Nhìn nó, cô có cảm giác chờ đợi là việc quen thuộc của thằng nhỏ . Chắc ba mẹ Nguyễn vẫn hay để nó chờ như vậy ở trường mẫu giáo .

Ngồi xuống cạnh Nguyễn, Hà Yên bắt đầu một loạt câu hỏi:

- Con học trường nào ?
- Trường mầm non 25 .
- Lớp gì ?
- Dạ lớp chồi B của cô Thư .
- Nhà con ở đâu ?

Thằng bé nói số nhà, tên đường và số điện thoại vanh vách, khiến Hà Yên trố mắt khâm phục . Vậy thì khỏe rồi . Tốn vài ngàn điện thoại công cộng gọi về nhà nhắn ba mẹ Nguyễn ra đón nó là xong chuyện . Yên có lý do chính đáng để không về nhà đúng giờ đã định mà cũng không bị mắng .

Chờ Nguyễn sang quầy điện thoại công cộng bên kia đường, cô nhắn đúng số máy nó đọc và thất vọng vì gọi mãi chả ai nhắc máy .

Nguyễn cầu nhàu như ông cụ:

- An Na không bao giờ chịu nghe điện thoại, thiệt là hư .

Hà Yên xụ mặt:

- Vậy cô chờ con về nhà ghen ?

Phúc Nguyễn chớp mắt:

- Không kiếm ba Tèo cho con sao ?
- Cô đâu có biết ba Tèo đi lạc ở đâu mà tìm .

Giọng Phúc Nguyễn sục sục:

- Ba Tèo đi siêu thị với mẹ Tâm .

Hà Yên hơi gắt gỏng:

- Vậy tại sao con ở đây ?

Thằng nhóc bắt đầu khóc:

- Mẹ Tâm đem con bỏ ở công viên để một mình mẹ đi siêu thị với ba

.

Hà Yên chép miệng . Cô chả hiểu đầu cua tai nheo gì hết, tốt nhất đưa nó về nhà thay vì đưa tới công an thì tội nghiệp . Dầu gì địa chỉ nhà Nguyên cũng gần nhà cô . Chỉ sợ trên đường đưa nó về, lỡ bố mẹ nó gặp, tưởng Yên là mẹ mìn thì hóa ra làm ớn mắc oán .

Nhưng hồng lẽ người có lòng từ bi bỏ tất như Hà Yên lại xui đến thế ? Đã có gan làm việc thiện thì cũng nên gan tới cùng .

Thế là cộc cà cộc cạch, cô đèo thằng nhỏ về nhà của nó . Khu này toàn những ngôi nhà biệt lập, sang trọng kín cổng cao tường, không ngờ thiếu gia lại đi lạc như dân bụi . Con nhà giàu sao ba mẹ nó bỏ bê thế nhỉ ?

Dừng xe đúng địa chỉ, Yên hỏi:

- Phải nhà con không ?

Phúc Nguyên gật đầu, Hà Yên chưa kịp mừng đã tiếp tục thất vọng vì thấy cánh cổng bị khóa ngoài bằng một ống khóa to đùng .

Cô buột miệng:

- Trời đất! Không có ai ở nhà hết .

Nguyên cãi:

- Có An Na . Để con gọi nó .

Tới sát rào, thằng nhóc gào lên:

- An Na! An Na!

Một con chó đốm ồm, cao y như con chó đốm trong phim hoạt hình “Một trăm lẻ một con chó đốm” nhào ra phía cổng . Nó sủa toáng lên

khi thấy người lạ rồi lại rên ư ư? khi Nguyên cho bàn tay nhỏ xíu vào những song sắt xoa đầu nó .

Thằng bé vỗ về:

- An Na ngoan, nói cho tao biết ba Tèo đâu đi ?

Đáp lời nói là tiếng chó ư ư? . Thằng Nguyên ngồi bệt xuống đất, tiếp tục sự nghiệp khóc, khiến Hà Yên nẫu cả ruột .

Cô dụ dỗ y như quảng cáo trên tivi:

- Bé Nguyên ngoan, cô mua bánh snack thơm ngon, snack bò giòn giòn cho Nguyên ăn nhen .

Làm như chả nghe, chả thấy, chả biết Hà Yên ở đó, Phúc Nguyên nhè nhẹ khóc khiến cô sốt cả ruột . Bên trong cổng sắt, con chó đốm An Na cũng rên rĩ phụ họa nghe muốn điên được .

Chẳng biết làm sao, Yên đi tới đi lui như duyệt binh trước cửa nhà Nguyên, mồm lẩm nhẩm hú ba hồn bảy vía thằng cha Tèo về với con trai Phúc Nguyên .

Yên vừa ... hú vừa rửa như thế chừng vài ba lần thì thấy một chiếc xe tấp vào cổng . Rồi một gã đàn ông trên xe nhảy xuống .

Ôm Phúc Nguyên vào lòng, gã kêu lên:

- Sao con lại ở đây Beo .

Không thèm trả lời gã ta, Phúc Nguyên tằm tức khóc . Còn trong nhà, con An Na lại nhảy cẫng mừng rỡ .

Bé thằng bé lên, gã tò mò nhìn cô . Hà Yên cao giọng:

- Anh là ba của thằng bé à ?

Người đàn ông gật đầu:

- Vâng . Chuyện gì đã xảy ra với nó vậy ?

Hà Yên lúng túng khi ánh mắt hẳn chăm chú hướng vào mình . Đúng là hai bố con . Thằng bé Nguyên có đôi mắt lì giống y bố, cả cái mũi

cao và mái tóc hớt ngắn nữa . Nói chung là trong rất phong độ .

Nhưng tại sao Yên phải nhận xét người ta cơ chứ ?

Lấy lại bình thần, cô nói:

- Thằng bé đi lạc

Hà Yên chưa nói hết, gãba Tèo đã ngạc nhiên lẫn hốt hoảng ngắt ngang lời cô:

- Đi lạc ? Trời ơi! Nó đi lạc ở đâu ?

Yên nhún vai kể một hơi trước vẻ cau có, nhăn nhú của Tèo . Anh ta hỏi con mình:

- Mẹ Tâm đâu ? Mẹ không rước con sao Beo ?

Nguyên mếu máo vì ba nó hơi to tiếng:

- Mẹ đi siêu thị với ba mà .

Tèo vội vỗ về nó:

- Beo ngoan . Ba Tèo thương .

Phúc Nguyên vẫn chưa thôi tấm tức:

- Thương mà bỏ con một mình .

Tèo gượng gạo cười vì câu trách móc đó, anh lảng đi bằng cách nói với Yên:

- Cám ơn em rất nhiều . Nếu không gặp em, không biết thằng bé đã ra sao . Mời em vào nhà

Hà Yên lắc đầu:

- Trễ lắm rồi, tôi phải về kéo mẹ tôi lại tưởng tôi đi lạc .

Tèo bật cười vì câu nói đùa của Yên . Nụ cười của anh ta mới quyn rũ làm sao, khiến cô ngẩn ngơ mất mấy giây .

Anh ta dịu dàng:

- Dầu sao, tôi cũng phải mời em vào nhà uống một ly nước để bé Beo nói lời cám ơn cô . Xin lỗi, tôi vẫn chưa được biết tên em .

Hà Yên ngập ngừng:

- Cứ gọi tôi là Hà Yên Còn tên anh, tôi đã nghe bé Nguyễn gọi khàn cả tiếng suốt trên đường về nhà rồi .

Tèo xuề xòa:

- Một cái tên dễ nhớ phải không ?

Đặt con trai xuống đất, Tèo nói:

- Nào Beo! Mời cô Yên vào nhà chơi .

Phúc Nguyên nhào tới nắm tay Yên:

- Cô vào nhà con chơi . Con có nhiều rôbốt lắm . Con sẽ cho cô người điện quang .

Bẹo má thằng nhỏ, Yên cười:

- Cô phải về . Bé Nguyễn ngoan, có đi chơi với ba mẹ, nhớ nắm tay hai người cho chặt nhé .

Nguyễn gạt đầu, nó nhìn ba mình rồi lại nài nỉ

- Mời cô vào nhà chơi .

Hà Yên chợt mềm lòng vì ánh mắt cả hai cha con . Thằng nhóc rất dễ cưng, cô thấy mến nó, nhưng vào nhà lỡ người ta nghĩ Yên chờ hậ tạ thì không gì mất mặt bằng .

Cô nhỏ nhẹ song cương quyết:

- Cô phải về, mẹ cô đang chờ ở nhà .

Phúc Nguyên bỗng nói:

- Mẹ con chả hề chờ con . Thiệt buồn ghê .

Tèo xoa đầu Nguyên:

- Thì vẫn còn ba . Hai cha con chơi với nhau cũng vui vậy .

Hà Yên liếc vội Tèo, cô thấy dường như anh ta đang nghĩ ngợi gì đó . Chắc hai vợ chồng Tèo cơm không lành, canh không ngọt rồi . Chỉ tội nghiệp thằng nhỏ, nó bé teo thế kia mà đã là nạn nhân . Nhờ như

hồi chiều có chuyện xảy ra cho nó thì sao nhỉ ?

Chắc Tèo cũng đang nghĩ như Hà Yên, nên bỗng dưng anh ta xóc Phúc Nguyên lên siết chặt nó trong tay với tất cả yêu mến .

Nhìn Yên với cái nhìn cảm kích, Tèo nói:

- Nếu em bận quá, tôi không dám ép, nhưng cha con tôi có thể ghé nhà em một ngày nào đó . Được chứ ?

Hà Yên ra vẻ phật lòng:

- Anh không cần phải nghĩ xa xôi như vậy . Bé Beo thông minh, dạn dĩ và rất xinh xắn . Anh chị nên giữ cháu kỹ hơn . Nếu là mẹ mình, tôi không mang trả nó đâu .

Tèo trầm giọng:

- Cám ơn lời nhắc nhở chân tình của Yên . Đây là lần đầu, nhưng có lẽ cũng là lần cuối cháu đi lạc, tôi không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa đâu .

Hơi ngập ngừng, anh bảo:

- Có điều tôi sẽ ân hận nếu không biết địa chỉ hay số điện thoại của em .

Hà Yên chớp mi vì cái nhìn quá ư nồng nàn của Tèo . Hắn ta đa tình quá, ý là có thằng con đèo một bên . Hừ! Với ánh mắt đó Tèo khiến Yên thấy bất an .

Cô xằng giọng:

- Không cần đâu . Giống như dân gian vẫn nói: “Giúp kẻ qua đường ” . Tôi vui vì giúp được anh và bé Phúc Nguyên .

Dứt lời, Yên hấp tấp leo lên xe đạp . Thằng nhóc Nguyên vẫy tay theo sự chỉ đạo của ba nó:

- Báy bay cô Yên .

Hà Yên cười và nghe hồn cô chút gì rưng rưng . Đúng là đa cảm .

Nếu dì Út ở đây, chắc chắn Hà Yên đã nghe mắng . Mà thế nào cô cũng bị mắng . Tối nay bị mắng cỡ nào, Hà Yên cũng thấy vui . Cô đã thoát được rồi . Cuộc mai mối của dì Út cho Yên với gã đồng nghiệp nào đó ở công ty xem như thất bại . Hít một hơi dài với tất cả sáng khoái, Yên giậm pê đan xe thật mạnh .

Lăm uể oải nhắc điện thoại . Đầu dây bên kia có tiếng ngập ngừng nhưng anh vẫn thừa biết là ai .

Lăm nhỏ nhẹ:

- Tâm hả ?

- Vâng .

Phải gần một phút sau cô mới nói tiếp:

- Anh chở em về được không ?

Lăm trả lời:

- Được . Nhưng anh phải rước bé Beo rồi mới tới chở em .

- Em chờ mà . Anh không phải vội . Thôi nhé .

Gác máy, Lăm đứng dậy vươn vai . Cuối cùng Tâm cũng gọi cho anh trước . Điều này có nghĩa là cô đã chịu thua . Thế là anh sẽ khỏi đau khổ, ray rứt như suốt thời gian vừa rồi .

Lăm thật lòng không muốn mất Mỹ Tâm, dầu sao tình cảm hai người cũng quá sâu đậm khó thể chia tay .

Đốt điếu thuốc, Lăm nhớ lại những lời nặng nề Mỹ Tâm đã nói với anh trước khi giận . Anh chợt lo vì nghĩ, biết đâu chừng những lời đó sẽ được Tâm lặp lại nhiều lần mỗi khi hai người có chuyện mâu thuẫn . Nếu nguyên nhân gây mâu thuẫn là từ bé Beo thì suốt cuộc đời còn lại, Mỹ Tâm sẽ không bao giờ để anh yên . Suy cho cùng,

Tâm khá ích kỷ, yêu một người ích kỷ thì khổ lắm .

Nhìn đồng hồ, anh tắt máy vi tính, đóng cửa phòng làm việc . Rồi

khỏi công ty, anh tới trường mầm non 25 rước Phúc Nguyên .

Vừa lên ngồi phía trước, nó đã hỏi ngay:

- Mình đi xem múa nước nghe ba Tèo ?

Lãm nói:

- Đi rước mẹ Tâm trước đã .

Nguyên giẫy nảy lên:

- Con không chịuMẹ Tâm xấu . Con không đi siêu thị với mẹ Tâm .

Lãm lắc đầu:

- Beo không ngoan rồi . Sao lại bảo mẹ Tâm xấu hả ?

Phúc Nguyên đập thật mạnh lên tay lái xe:

- Mẹ Tâm sẽ đem con bỏ ở công viên để đi siêu thị một mình với ba Tèo nữa .

Lãm nhú mày:

- Không được nói như thế . Hôm đó mẹ và ba quên rước con, con đã trốn cô giáo ra công viên chơi rồi bị lạc .

- Hồng phải . Mẹ Tâm đưa con ra công viên mà .

Lãm bỗng hoang mang lẫn bực mình vì những lời Phúc Nguyên nói .

Tại sao lâu nay nó vẫn khẳng khẳng như thế . Lý nào Mỹ Tâm lơ đãng tới mức mang thằng nhỏ ra công viên chơi rồi bỏ quên nó ? Vô lý .

Lãm cố nhớ lại . Hôm đó anh bận họp, nên bảo Tâm đón con, đến khi về tới nhà mới biết Phúc Nguyên đi lạc còn cô thì mất dạng . Tức mình, Lãm điện thoại tìm Mỹ Tâm thì mới hay cô bị nhức đầu . Tâm đã điện vào công ty nhờ đồng nghiệp của Lãm báo lại để anh đi rước

con, nào ngờ cuộc hợp kéo quá dài , gã đồng nghiệp đếnh đoảng lại quên khuấyMà gã đồng nghiệp Tâm nhắn gởi ấy là ai ? Lãm có hỏi, nhưng Tâm bảo cô không hỏi tên, còn những người làm chung với anh thì khẳng định mình chẳng nhận được lời nhờ nhắn nào .

Lãm rất giận hành động vô trách nhiệm của Mỹ Tâm, dù cô đã rất ân hận . Nhìn gương mặt đẹp đầm đìa nước mắt của cô, Lãm lại chạnh lòng, anh cho qua tất cả vì hạnh phúc chung của hai người . Hôm đi ăn món trứng lộn chiên, Phúc Nguyên đã trở chứng, nó lu loa đòi đủ thứ và te te bỏ sang bàn của Hà Yên . Thế là Mỹ Tâm nổi điên lên, cô dùng dùng bỏ đi sau khi nói: “Không thể nào chịu đựng nổi thằng bé” .

Hôm nay chắc Tâm đã nguôi,nhưng xem ra chuyện củ sẽ lập lại vì thằng bé đang trở chứng, anh phải “dập” cái trò của nó ngay mới được .

Táp xe vô lễ, Lãm bắt đầu “làm việc” .

- Dạ Beo!

- Dạ!

- Không được nói mẹ như thế nữa nghe chưa ? Con nít không ngoan sẽ khong ai thương hết . Biết chưa ?

Phúc Nguyên nấc lên:

- Biết .

- Không được khóc .

Lấy khăn giấy đưa cho nó, Lãm ra lệnh:

- Lau mặt cho sạch đi . Con trai sao mít ướt vậy ? Khóc nhè là không phải con trai ba Tèo . Nín ngay!

Thằng nhỏ im re . Lãm hỏi:

- Một lát gặp mẹ Tâm thì sao nè ?

Phúc Nguyên cau có:

- Hun hai cái, không được quậy .
- Tốt . Con trai nói thì phải làm nghe chưa ?
- Dạ nghe .

Lãm cho xe ngừng trước nơi Mỹ Tâm làm việc . Không phải chờ lâu, cha con anh đã thấy cô uyển chuyển bước xuống từ những bậc tam cấp cao .

Cúi người cho Nguyên thơm hai cái vào má, Tâm đưa cho thằng nhỏ bịch chocolate .

Phúc Nguyên nói như máy:

- Cám ơn mẹ Tâm .

Lên ngồi sau Lãm, Tâm ôm siết lấy anh, giọng sùt sùi như sắp khóc:

- Em nhớ anh .

Lãm tự mẫn:

- Anh biết, nhưng cứcho em nhớ tha hồ để bỏ tật kiêu căng .

Mỹ Tâm véo hông anh:

- Em mà kiêu căng ? Hồng dám đâu!

Lãm hóm hỉnh:

- Vậy thì anh cao ngạo . Em thua rồi . Về nhà nấu cơm cho ba con anh đi .

Mỹ Tâm úp mặt vào vai Lãm:

- Em chỉ nấu cơm thôi . Còn thức ăn do anh đảm trách ghen .
- OK .

Lãm tăng ga, lòng vui phơi phới . Ngồi phía trước, Phúc Nguyên tí tí xơi chocolate .

Tới nhà, Mỹ Tâm mở cổng, Phúc Nguyên chạy vào nhà tìm con An Na và đổ chocolate xuống đất cho nó ăn .

Mặt Mỹ Tâm xụ xuống khi thấy con chó ngậm viên chocolate .

Cô đánh giọng:

- Sao con hoang phí vậy Beo ?

Thằng nhỏ tiếp tục thả kẹo cho chó:

- Con ghét chocolate .

Mỹ Tâm giật phất bịch kẹo:

- Đưa đây .

Phúc Nguyên giẫy nảy:

- Cửa con .

- Con không ngoan, mẹ Tâm lấy lại .

- Hồng chịu . Hồng chịu đâu . Hu, hu

Lăm nạt:

- Beo! Nín ngay!

Thằng nhóc im thin thít . Nó tự cởi giày đem tới kệ để rồi lúi thủi chui vào phòng của mình ngồi phịch xuống trước thùng đồ chơi nhiều thật nhiều .

Lăm nuốt tiếng thở dài . Với anh, hạnh phúc vẫn quá mong manh, đúng là quá mong manh . Khi Mỹ Tâm và thằng nhóc Nguyên vẫn chưa hòa hợp với nhau . Mỹ Tâm thật trẻ con, cô không nhận Nguyên, đã vậy còn ganh tỵ với nó thì làm sao trong ấm ngoài em cho được .

Mỹ Tâm bước ra với cái váy ngắn mặc trong nhà, nhìn vừa mắt vừa gợi tình .

Mặt vênh lên đầy thách thức, cô hỏi:

- Đẹp khôngTèo ?

Lăm dí cô vào vách tường rồi háo hức hôn . Vừa hôn, tay anh vừa vuốt ve khắp người Tâm .

- Coi chừngnó thấy .

- Vào phòng anh

Rồi không cần đợi nghe ý Tâm, anh bế thốc cô lên mang về phòng mình . Lấy chân đóng mạnh cửa lại, anh đè ập Tâm trên giường Hai người ôm nhau với tất cả yêu thương sau những ngày giận . Lãm đang hứng khởi vì sự đáp lại nồng nàn của Tâm thì có tiếng Nguyên gọi . Anh hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn không buông cô . Mỹ Tâm xụ mặt, đập mạnh Lãm rồi lăn sát vào tường khi giọng thẳng nhóc mỗi lúc một thản nhiên hơn:

- Ba Tèo ơi! Chơi với con .

Lãm nằm ngửa nhìn tròng tròng lên trần nhà, anh hơi gắt giọng:

- Ba ra ngay mà .

Nói là nói thế, nhưng Lãm vẫn không động đậy .

Anh nghe giọng Tâm chua ngoa:

- Xéo ra với quý tử đi . Nó làm như em giành ba của nó không bằng .

Lãm vội vuốt giận cô bằng cách lì lờm lảng xả vào kệ bên, môi anh mơn man trên cô Tâm . Vừa hôn, anh vừa thủ thỉ:

- Tối nay ở lại với anh .

- Hồng dám đâu!

Dứt lời, cô bước xuống mở cửa phòng . Lãm vội hỏi:

- Em đi đâu vậy ?

- Nấu cơm ăn .

Lãm thản nhiên:

- Để anh phụ .

Lãm leo đẹo theo sau Tâm như người có tội Anh cũng chẳng hiểu phải đó là lỗi không nếu như Mỹ Tâm giận anh vì thằng Beo .

Huýt gió điệu nhạc thật nhộn như để xoa lấp những bức dọc trong

lòng, Lãm mở tủ lấy thịt bò ra .

Trong thời gian chờ thịt rã đông, Lãm rửa xà lách, cà chua . Anh nấu nước tắm cho Beo . Thằng nhóc nghịch nước văng tung tóe, cười ha hả trước ánh mắt lạnh như băng của Mỹ Tâm . Nó không bao giờ chịu Tâm săn sóc nó . Ngay cái nhìn đầu tiên, cô đã biết thằng nhỏ ghét mình . Nhưng Tâm tin sẽ có ngày thu phục được nó . Ai ngờ lực bất tòng tâm, cô không làm Phúc Nguyên yêu quý mình . Thằng quỷ nhỏ ấy rất ranh ma, nó đeo Lãm cứng ngắc, Tâm không có được phút riêng tư nào với anh . Bởi vậy, những ý tốt Tâm dành cho Nguyên ngày càng vơi bớt, thay vào đó là những suy nghĩ làm sao để Lãm chọn cô và trả thằng quỷ nhỏ về cho mẹ nó vì Tâm biết chắc mình hẹp hòi, ích kỷ, khó mà là bà mẹ kế tốt .

Ngực Tâm nhức nhói vì từ “mẹ kế” . Thật không gì khổ bằng làm dì ghẻ . Ý là đang ở thế dự bị chớ chưa phải chính thức, song Tâm vẫn thấy nhột nhột vì sự sắp xếp của số phận . Hừ! Sao không là ai khác mà chính cô phải là dì ghẻ nhỉ ? Tiếng Việt mới thật dễ sợ . Từ dì ghẻ y như một định kiến muôn đời nói về quan hệ giữa vợ sau và con riêng của chồng . Tâm yêu Lãm thật lòng, nhưng cô vẫn chưa vượt qua khỏi mình để xóa đi định kiến số phận đã dành cho cô . Chuông điện thoại reo khiến Tâm giật mình . Lãm nhác máy, trán nhúu lại, ngạc nhiên rồi vui mừng .

Anh nói như reo:

- Thật bất ngờ vô cùng . Tôi sẽ gọi bé Nguyên ngay . Em chờ máy nhé .

Mỹ Tâm hơi nhếch môi khinh bỉ . Chắc là mẹ nó gọi . Cô không ưa nổi người phụ nữ đó, vậy mà khi nói về cô ta, lúc nào Lãm cũng bênh vực . Anh đúng là ngốc .

Phúc Nguyên chễm chệ ngồi dựa vào chiếc ghế bành, tay cầm cái điện thoại gọn hơn . Giọng nói riu rít:

- Alo . Con là Phúc Nguyên . Con chào cô

Thấy Lâm tủm tỉm cười, Tâm không ngăn được tò mò:

- Ai vậy ?

- Hà Yên .

Tâm ngờ ngợ đã từng nghe qua, nhưng chẳng nhớ là ai, cô gần:

- Yên nào ? Sao em không biết ?

Lâm trả lời:

- Cô gái đã đưa Beo về nhà hôm nó lạc ngoài công viên . Em đã gặp Yên một lần hôm đi ăn đây .

Mỹ Tâm quắc mắt lên:

- Một cô gái đẹp . Nhưng nó gọi điện tới đây làm chi ?

Lâm nói:

- Thăm bé Nguyên . Yên có vẻ mến thằng nhỏ thật tình .

Mỹ Tâm bắt bẻ ngay:

- Còn em là giả vờ phải không ?

- Anh không hề nói thế .

- Nhưng anh nghĩ thế, nên hôm đó anh trách em .

Lâm khoát tay:

- Không nhắc chuyện củ nũa mà .

Mỹ Tâm làm thinh . Nhìn Phúc Nguyên mặt hớn hờ vừa nói vừa cười đầy vui sướng, tự nhiên Tâm chịu không nổi .

Cô ghen ra mặt:

- Tại sao con nhỏ Hà Yên đó lại điện thoại cho thằng Beo ?

Lâm giải thích:

- Thằng nhỏ muốn có người trò chuyện .

- Lý do không chính đáng . Ba nó muốn có người trò chuyện thì đúng hơn . Hừ! Nếu không có em ở đây thì người nghe điện này giờ là anh chứ đâu phải thằng Beo .

Lãm tủm tủm:

- Anh cũng muốn thế lắm chứ . Tiếc là đây là lần đầu Yên gọi tới, mà lại có em ở cạnh .

Mỹ Tâm bậm môi véo mạnh vào bắp vế Lãm:

- Anh còn dám nói hả .

Gồng mình lên chịu năm ngón tay móng đỏ của Tâm, Lãm thừa cơ kéo cô xuống bếp . Khuất vách tường, anh tha hồ hôn cô mà không ngạitai mắt thằng Beo . Mỹ Tâm là người đi trong vòng tay Lãm . Cô vừa tận hưởng cảm giác do Lãm mang tới, vừa vắn vơ nghĩ Giá mà đừng có thằng quỷ nhỏ chuyên phá bình ngoài kia thì tuyệt biết mấy .

Giọng Phúc Nguyên vang lên:

- Ba Tèo ơi! Cô Yên gọi ba .

Lãm ngăn người ra, anh liếc vội gương mặt xụ xuống của Tâm rồi bảo:

- Có mặt ngay .

Mỹ Tâm tức điên lên . Cô lẽo đẽo bước theo anh . Đợi Lãm cầm điện thoại, Tâm ngồi xuống kế bên Nguyên, tay bấu vào đít nó . Thằng bé ré lên .

Mỹ Tâm nói thật to:

- Ôi cha! Sao vậy Beo ? Ba đang gọi điện, con không được làm ồn .

Phúc Nguyên bậm môi làm thinh, nó nhìn Tâm với tất cả dè chừng .

Vẫn giọng oang oang đầy cố ý, Tâm nói tiếp:

- Mẹ dứt cơm cho con nhe . Hôm nay cơm ngon lắm . Toàn những

món con thích .

Nghe tới chuyện “đút cơm”, Phúc Nguyên đập hai chân đùng đùng lên salon:

- Con ăn một mình hà .

Tâm gật đầu ngay:

- Rồi . Con ăn một mình . Xuống bếp với mẹ, để ba nói chuyện .

Vừa nói, Tâm vừa khoái chí khi thấy gương mặt nhăn như khi ăn ớt của Lãm .

Anh gác máy:

- Đúng là lòng dạ đàn bà . Vừa hẹp hòi, vừa gian xảo .

Mỹ Tâm trợn mắt:

- Anh nói vậy là sao ?

Lãm nhún vai:

- Là vậy chứ sao . Em thừa thông minh để hiểu mà .

Vào bàn cơm, nhóc Nguyên bắt đầu yêu sách . Nó đòi ăn bằng đũa như người lớn và làm đổ tóa ra bàn .

Mỹ Tâm cố kiềm chế khỏi mắng khi cơm văng lên cả tay cô . Lãm cười, bắt thẳng “quỷ nhỏ” xé giấy vệ sinh ra chùi bàn chớ chẳng hề rầy nó một tiếng .

Tâm buột miệng:

- Anh dạy conhay thật, chẳng dám nói động dù một lời .

Lãm từ tốn:

- Lần đầu nó cầm đũa, dĩ nhiên phải rơi vãi, không động viên thi thôi, sao lại rầy ? Nếu mắng mỏ, lần sau nó sẽ không sử dụng đũa nữa .

Phúc Nguyên lên tiếng:

- Không được cãi nhau khi ăn cơm, cô giáo bảo như vậy .

Lãm búng tay:

- Giỏi . Biết giải vây cho ba đúng lúc .

Mỹ Tâm liếc Lãm:

- Cha con anh bao che cho nhau hay lắm .

Lãm cười khi Phúc Nguyên thắc mắc:

- Bao che là gì hả ba ?

Lãm lừ mắt:

- Con hỏi nhiều quá, coi chừng sặc đó .

Buông đĩa, Nguyên mở tủ lạnh rót nước uống . Mỹ Tâm cũng đứng dậy theo. Cô mang lê ra gọt vỏ . Bữa cơm tối coi như xong khi trên bàn còn mỗi mình Lãm .

Anh thắc mắc:

- Sao em ăn ít vậy?

- Em thích trái cây hơn món thịt bò của anh .

Đợi Nguyên ra xem phim hoạt hình xong, Mỹ Tâm mới hỏi:

- Mẹ bé Beo dạo này thế nào?

Lãm ngập ngừng:

- Anh không biết . Sao em lại quan tâm tới Phương Dung chứ ?

- Vì em không nghĩ anh phải nuôi bé Beo suốt đời.

- Anh sẽ nuôi đấy Em nên chuẩn bị tinh thần nếu yêu anh .

Mỹ Tâm liếc môi:

- Điều này với em thật là khó . Có lẽ anh phải lựa chọn giữa em và thằng nhỏ thôi.

Lãm nhú mày:

- Lựa chọn ? Em nói gì lạ vậy? Dẫu sao nó cũng mang họ của anh mà .

- Nghĩa là anh đã dứt khoát không cần em ?

- Anh không nói vậy vì anh yêu em . Mong em hiểu cuộc sống của

anh và bé Beo là một . Ba người chúng ta sẽ là một gia đình êm ấm nếu chúng ta biết hy sinh vì thằng bé .

Mỹ Tâm nhếch môi:

- Hy sinh vì Phương Dung thì đúng hơn . Cô ta là một người mẹ vô trách nhiệm, vô lương tâm .

Lãm nhỏ nhẹ:

- Anh không phủ nhận điều này.

- Em không muốn hy sinh vì một người như cô ta

Đốt điếu thuốc, Lãm ray rút:

- Nếu cứ thế mãi, chuyện của mình cũng chẳng đi tới đâu.

Mỹ Tâm nhếch môi:

- Anh cũng nhận ra điều đó sao?

Lãm không trả lời. Mỹ Tâm bỏ vào trong . Lãm ngồi lại với điếu thuốc trên tay

Hai người đã có bao nhiêu cuộc nói chuyện như vậy rồi? Chắc không dưới năm cuộc, và lần nào Mỹ Tâm cũng bỏ đi. Chắc chắn cô sẽ về nhà và đêm nay Lãm lại khó ngủ .

Dầu ngán đến tận cổ, Hà Yên vẫn phải lịch sự đứng nghe gã thanh niên, bạn đồng nghiệp của dì út lải nhải khoe khoang về những thành tích của mình trong quá trình làm việc . Vừa nghe, Yên vừa nhóng cao đầu tìm dì út . Bà dì lạnh chanh biến đâu mất rồi không biết .

Yên bỗng đâm bực bội khi mình bị dì "mang cháu bỏ chợ" như vậy.

Giữa hội chợ người đông như kiến, muốn kiếm cho ra dì út, đúng là khó hơn mò kim đáy biển .

Giọng Sáng vang lên bên tai Yên:

- Nghe chị Loan bảo Yên còn một năm nữa là tốt nghiệp, công ty sẵn sàng nhận Yên ngay khi thi xong . Anh sẽ dành một công việc thích

hợp với khả năng của em .

Hà Yên mỉm cười:

- Nếu được vậy thì còn gì bằng . Chỉ sợ em không đủ khả năng, suốt ngày bị anh Sáng mắng ấy chứ .

- Ai lại nổi mắng một cô bé dễ thương như Hà Yên . Em chưa hiểu cái gì, anh sẵn sàng hướng dẫn cái đó . Không tính công .

Điện thoại di động títt liên tục, khiến Sáng phải stop . Lợi dụng lúc anh ta nghe điện, Hà Yên biến ngay Thoát được gã nhiều lời, cô nhẹ cả người.

Thì ra gã mà dì út khen dễ thương, đẹp trai, giỏi việc là như thế . Dì nhất định vun vào cho cô và Sáng mới đáng sợ chứ . Nghĩ tới việc suốt ngày phải nghe Sáng ra rả nói về bản thân . Hà Yên đã hải lòng, khiếp vía.

Cô sợ nhất đàn ông hợm hĩnh, khoe khoang . Sáng không những khoe khoang, hợm hĩnh mà còn khoác lác, tự cao nữa. Nếu so sánh, Thạch dễ thương hơn gã này nhiều. Phải lúc này, Yên điện thoại rủ Thạch cùng đi nhỉ ? Có anh ta, chắc cô vui hơn .

Nghĩ thế thôi, chớ sức mấy dì út Loan chịu cho Yên rủ Thạch, khi ý dì muốn giới thiệu Sáng với cô .

Bỗng dưng Hà Yên thở dài nhớ đến bầu không khí nặng nề trong nhà mình mấy hôm nay Giữa ngoại và dì út đang có chiến tranh .

Yên hóm hỉnh gọi là "chiến tranh giữa hai thế hệ" . Kết quả thắng bại ra sao không biết, nhưng thế hệ thứ ba như cô đang bịvăng miềng mới khổ thân . Ngoại còn nắm được chuyện đi dự khai mạc hội chợ hàng Việt Nam chất lượng cao để mời mai Yên cho bạn đồng nghiệp, chắc chắn dì út khó yên thân với bà .

ôi dào! Thân này ví xẻ làm hai. Ai cũng lo cô ế độ, không tìm được

một gã ra hồn vì cú sốc đầu đời quá nặng, nên cứ lo mỗi mai hết người này tới người khác cho Yên . Mới hai mươi hai tuổi đầu, cô vẫn còn trẻ lắm mà . Lẽ ra dì út nên tự lo cho mình thì hơn .

Chen chúc giữa đám đông chật như nêm, Hà Yên vừa giữ chặt túi xách, vừa đảo mắt nhìn . Gian hàng nào cũng nghẹt cứng người ời là người, đông nhất vẫn là các gian hăng vải sợi, quần áo may sẵn . Là phụ nữ, đương nhiên Hà Yên cũng đâu thể bỏ qua những cơ hội này.

Vừa đặt tay lên nền lụa Thái Tuấn mát rượi, em như nhung, cô bỗng nghe một giọng đàn ông hết sức quen thuộc:

- Màu lụa này rất hợp với em .

Tim đập mạnh như muốn rời khỏi lồng ngực, cô quay lại và đứng ngay gương mặt của Dân, một tình đầu một thuở của cô . Đúng là Dân vừa nói những lời ngọt ngào đó, nhưng không phải nói với Yên . Kế bên Dân là một cô nàng xinh xắn, cô ta đang giữ kè kè tay Dân, hai người đi sát vào nhau giữa đám đông như muốn khoe tình yêu với thiên hạ .

Không cần biết Dân có nhận ra mình không, Hà Yên vội chen ra ngoài, người dẫm mồ hôi. Cô lơ lảo bước, mặc cho những người xung quanh xô đẩy.

Lâu lắm rồi, Hà Yên không gặp Dân và cô cũng đã quên khuấy anh ta, dầu mối tình đó vẫn là một vết thương trong lòng cô . Nói ra thật mâu thuẫn, nhưng đúng là vậy. Vết thương ấy hiện diện như một thất bại đầu đời khiến Yên mặc cảm với đàn ông nói chung, còn đối với Dân, tất cả chẳng còn gì .

Vậy mà vừa gặp lại anh ta, Hà Yên đã bị sốc . Nếu Thạch chứng kiến cảnh này, anh ta sẽ không bảo cô bướng bỉnh gan lì nữa.

Môi nhếch lên đầy chua chát, cô quay trở lại gian hàng công ty của dì út .

Vừa trong thấy Yên, dì đã nhằn:

- Đi đâu vậy?

- Con đi vòng vòng xem có gì đáng mua không ?

- Sao không đợi Sáng cùng đi cho vui? Nó đang tìm con đó .

Hà Yên cầu nhàu:

- Con có đi lạc đâu mà tìm . Mình về được rồi, út ơi. Con còn một đóng bài phải học .

Dì Loan trợn mắt:

- Giỡn hoài! Dì hứa đưa hai đứa đi ăn lẩu bò . Tự nhiên con đòi về ngang xương là sao?

Hà Yên công môi:

- Lẩu bò dành cho dân nhậu chứ đâu phải dành cho con .

Cầm Loan đầu dụi:

- Thôi thì ăn món khác .

Yên rầu rĩ:

- Không ăn hồng được sao dì ?

Dì Loan phẩy tay:

- Nếu vậy vào quán cà phê nghe nhạc cho nó trữ tình . Mà không được bàn ra nữa đó . Tao tốn công tốn sức vì mày chơ" đâu phải vì tao.

Cầm Loan định nói tiếp thì Sáng bước tới. Anh talàm một hơi:

- Em quay lại rồi thật là may. Anh sợ em lạc mất thì dì Loanđi anh tới chết . Sao? Bây giờ tới mục gì đây dì Loan ?

Cầm Loan ngọt ngào:

- Uống cà phê nghe nhạc sống hợp gu Hà Yên hơn món lẩu bò . ý

Sáng thế nào?

Sáng mau mắn:

- Dĩ nhiên OK cả hai tay. Nhưng đợicháu bảo ban sắp nhỏ đã .
Vừa nói, anh chàng vừa bước vào quầy giới thiệu hiệu điện thoại di động nổi tiếng thế giới. Sáng vung tay chỉ trở đám nhân viên với vẻ sếp lớn một hồi mới trở ra.

Mặt giãn ra đầy vẻ tự mãn, Sáng xoa hai tay vào nhau:

- Chúng ta đi. Nhưng chị Loan và em Yên định tới quán nào ạ ?

Cầm Loan dễ dãi:

- Quán nào thuận đường là được .

Sáng quyết ngay:

- Vậy đến Suối Mơ đi. Ở đó có nhạc sống khá lắm . Chị Loan biết quán đó mà .

Quay sang Hà Yên, Sáng thật lịch sự:

- ý em ra sao hở Yên ?

Cô cắn môi và bật ra quyết định thật nhanh:

- Em thấy hơi mệt trong người, nếu được về nhà nghỉ thì không gì bằng .

Mặt Cầm Loan một đồng, còn mặt Sáng thì tối sầm . Cả hai người đều hết sức giận Yên . Nhưng lỗi đâu phải tại cô, Yên hoàn toàn bị áp đặt từ đầu, cô có quyền từ chối những gì mình không thích chứ .

Tại sao hai người tỏ thái độ với cô dữ vậy?

Sáng khá nhạy bén, anh ta xông xáo:

- Tiếc thật . Em mệt anh sẽ xin phép dì Loan đưa em về .

Hà Yên nói:

- Em về với dì Loan được mà .

Giọng Cầm Loan cộc lốc:

- Dì chưa về đâu. Con về với Sáng đi.

Hà Yên ngậm ngùi gật đầu. Cô biết dì út giận, nhưng giận cỡ nào cũng không nênxử ức cháu mình như vậy.

Sáng cười thật tươi:

- Em sẽ đưa em Yên về tận nhà . Chị cứ an tâm vui với các anh chị ở đây.

Rồi thật tự nhiên, anh ta nắm tay Yên:

- Mình về em .

Yên muốn giật tay lại vô cùng, nhưng cố kềm vì sĩ diện của cả hai.

Chen chút cả hơn mười lăm phút, cô và Sáng mới ra tới cổng khu hội chợ .

Bảo cô đợi, Sáng đi lấy xe. Giá mà Yên bỏ về ngang được nhỉ và giá mà Yên mở rộng trái tim ra để thấy Sáng đẹp trai, hoạt bát, giỏi việc như lời dì út vẫn khen nhỉ ?

Khổ sao hình ảnh Dân hạnh phúc bên cô bồ xinh xắn cứ vọt vào trước mắt Yên dù cô không muốn nhớ chút nào. Dân là cả một thời quá khứ của cô, cái thời có ba ở cạnh mẹ và cô mới hạnh phúc làm sao. Giờ thì mẹ vò vố một mình, ba trắng tay phải sống bám vào người đàn bà khác, còn Yên thì mặc cảm tự tin với những thất vọng đầu đời.

Mà tại sao cô không vượt qua khỏi chính mình được ? Hãy vứt bỏ những muộn phiền đã củ kỹ ấy để đi đón niềm vui mới chứ . Nhưng đón niềm vui mới với ai khác thì được, chứ với Sáng, coi bộ hơi khó . Hà Yên ngao ngán ngồi sau lưng Sáng, anh ta nói nhiều hơn thở thì phải. Yên mím môi lặng thinh để mặc Sáng đọc thoại cho đến khi về tới nhà .

Sáng dặn dò:

- Em vào nghỉ sớm . Sáng sẽ hết mệt ngay

Hà Yên ngoan ngoãn gật đầu:

- Em sẽ nghe lời anh .

Sáng tình tứ:

- Hôm khác anh sẽ đưa em đi nghe nhạc . Giờ thì ngủ ngon nhé .

Hà Yên thở phào khi Sáng quay đầu xe. Cô chưa vào tới phòng khách đã nghe giọng bà Hảo xẵng lẽ:

- Thằng nào vậy?

Hà Yên lúng túng:

- Dạđồng nghiệp của dì út ạ .

Bà Hảo lừ mắt:

- Đồng nghiệp nào? út mày đâu mà để thằng đó chở về ?

Yên vuốt tóc:

- Dì út con phải điều động nhân viên trong hội chợ, con về trước học bài.

- Hừ! Biết mình có bài chưa học mà còn ham đi chơi. Bạ thằng nào cũng cho chở, lờ như bên nhà bà Bá trong thấy thì người ta sẽ đánh giá ngay

Hà Yên kêu lên:

- Sao lại đánh giá . Con có làm gì sai đâu?

Bà Hảo nói:

- Không sai, nhưng đâu có nghĩa là đúng . Ngoại muốn con được sung sướng nên lựa cho con chỗ đảng hoàng . Từ giờ trở đi, không được đi ngang về tắt với bất kỳ ai. Ngoại hứa với bà Bá và dì Ngọc Lan rồi. Con ưng thằng Thạch đúng là đúng duyên đúng phận . Thầy bói nói số hai đứa rất hợp, lấy nhau rồi chỉ từ khá dãi tới sang giàu

Hà Yên giãy nảy:

- Trời ơi! Ngoại ơi, đã là năm hai ngàn lẻ một rồi, ngoại còn ép con cháu sao? Con chỉ xem anh Thạch như bạn bè, ngoài ra chẳng nghĩ gì hết . Làm sao lấy người như anh được chứ ?

Bà Hảo độc đón:

- Đừng có cãi tao. Hồi đó ngoại để mẹ mày tự do lấy người mình yêu nên bây giờ mới khổ cả con lẫn mẹ . Con phải biết hôn nhân quan trọng gấp mười lần tình yêu. Thất tình một tháng, thậm chí một năm buồn khổ rồi cũng quên, cũng qua Nhưng lấy nhầm một thằng đàn ông khác tuổi thì khổ cả đời mình lẫn đời con .

Hà Yên gân cổ:

- Con không tin những chuyện tam hợp, tứ khắc gì gì đó đâu.

Bà Hảo tỉnh queo:

- Nhưng tao tin .

Rồi ba cao giọng giảng giải một lèo về tử vi bói toán và phán chắc nịch:

- Tóm lại, mày lấy thằng Thạch là hợp đủ hết, bằng không coi chừng phải làm vợ sau, mẹ kế người khác thì khổ con à .

Hà Yên ngang ngang:

- Chừng nào chuyện xui xẻo ấy xảy ra hãy hay, chứ con không ưng Thạch đâu.

Mặc bà Hảo vỗ bàn quát như mọi khi có chuyện không ưng ý, Yên chạy tuốt lên lầu. Vừa ngồi xuống xích đu ngoài ban công, cô đã nghe giọng mẹ hốt hoảng:

- Con làm gì cho ngoại giận vậy?

Yên bực bội:

- Con không làm gì hết .

- Vậy tại sao lại chạy lên đây ngồi, còn ngoại thì la lối ở dưới? Nên

nhớ con nhỏ nhất mà, không được cãi người lớn .

Hà Yên nói một hơi:

- Đó là cách dạy con của mẹ bao nhiêu năm nay. Không được cãi lời, phải vâng lời. Con ngán cái điệp khúc ấy lắm rồi. Mẹ đừng bắt con nhu nhược như vậy nữa. Con đủ lớn để biết thế nào là đúng là sai. Con không muốn làm cái máy gặt, nhất là phải gặt đầu đồng ý lấy một người mình chả có chút tình cảm làm chồng cho vừa lòng bà ngoại.

Rồi không đợi bà Tuyết nói thêm lời nào, Yên chui vào phòng, đóng cửa lại.

Sống trong ngôi nhà không phải của mình sao khó thế . Hết làm vừa lòng bà ngoại, Yên phải chiều ý dì út . Nhưng hôm nay cô cả gan làm cho hai người giận . Sự kiện này xem ra cũng khá trọng đại, song suy cho cùng, Hà Yên cũng đúng . Cô phải làm chủ đời mình chứ không để bất kỳ ai khác .

Ước mơ xanh

Chương 2

- Không phải anh bảo Phúc Nguyên bất hạnh là gì ? Tôi dỗ nó một chút, anh không muốn sao?

- Tốt thôi. Nhưng coi chừng vợ người ta ghen đó .

Hà Yên gắt:

- Vớ vẩn .

Thạch vẫn chót chết:

- Ở đời hay xảy ra chuyện “làm ơn mắc oán” lắm đấy. Ráng giữ mình nhé nhóc . Anh về trước để em dễ bề dụ con nít .

Hà Yên ngập ngừng một chút trước khi bước sang bàn của ba con Tèo.

Ngồi xuống, cô bảo:

- Để Phúc Nguyên ngồi với tôi, anh theo năn nỉ chị ấy nhanh lên .

Tèo nhìn Hà Yên đầy ngạc nhiên, rồi anh nhún vai:

- Điều đó không cần thiết, tôi đã nan nỉ nhưng cô ấy vẫn cương quyết bỏ đi. Xem như mọi chuyện của chúng tôi xong rồi.

Hà Yên lau nước mắt cho Phúc Nguyên:

- Anh không nghĩ tới thằng bé sao?

Tèo buồn buồn:

- Rất nhiều nữa là khác . Nhưng có lẽ rả ra con tôi sống một mình thoải mái hơn .

Hà Yên liếm môi:

- Nhưng trẻ con đứa nào cũng muốn có mẹ kế bên .

- Cũng có trường hợp ngoại lệ . Bé Beo chấp nhận điều này.

Hà Yên xót xa:

- Anh xem nó khóc kìa.

Giọng Tèo khô khan nghe thật dễ ghét:

- Khóc chán rồi nó sẽ nín . Con trai cần phải cứng rắn mới có bản lĩnh sống .

Hà Yên buột miệng:

- Anh đúng là ích kỷ .

Tèo cau mày. Anh ta đánh mặt:

- Xin lỗi. Em chen vào chuyện riêng của người khác hơi sâu.

Yên hơi ngượng vì lời nói thẳng thừng của Tèo, cô vót vát:

- Tại tôi lo cho bé Nguyênchớ bộ .

Giọng Tèo chắc nịch:

- Nguyên là con tôi, lẽ nào tôi không lo cho nó . Cám ơn tình cảm em dành cho thằng nhỏ . Có lẽ tôi là một gã đàn ông không đang hoàng, nhưng nhất định tôi là một người cha tốt .

Quay sang Nguyên, Tèo hỏi:

- Đúng vậy không bé Beo?

Miệng toét lên cười, Nguyên gật đầu, nước mắt vẫn hoen mị

Hà Yên cười theo nó . Cô chợt thấy mền thằng nhóc lạ lòng .

Phúc Nguyên rúi rít:

- Ba ơi! Con muốn ăn cơm .

Tèo cười:

- Ba cũng vậy. Beo mời cô Yên đi ăn cơm với mình đi.

Phúc Nguyên nháy phốc khò ghé, đứng trước mặt Hà Yên, nó

.....rặn từng tiếng một:

- Con mời cô ăn cơm ạ .

Hà Yên chưa kịp nói gì, Tèo đã chêm thêm lời con trai:

- Lành, em không được phụ lòng cha con tôi đấy

Hà Yên thoái thác:

- Tôi đang đi cùng bạn . Anh sẽ quay trở lại đây bây giờ .

Tèo hào hứng:

- Cha con tôi mời luôn bạn của em .

Hà Yên chớp mi:

- Chúng tôi sẽ ăn cơm ở nhà ngoại anh ấy

Tèo thất vọng:

- Tiếc thật . Thế muốn gặp em, tôi phải làm sao đây?

Hà Yên lắc đầu:

- Tôi bận lắm, chắc là khó gặp lại bé Phúc Nguyên .

Tèo nheo nheo mắt:

- Chuyện này còn tùy thuộc ý trời.

Xoa đầu Phúc Nguyên, anh bảo:

- Chúng ta đi ăn cơm, Beo nhé ?

Phúc Nguyên kéo tay Tèo:

- Con muốn có cô Yên .

Tèo nhỏ nhẹ:

- Cô Yên bận rồi. Hôm khác cô sẽ đi với mình .

Nguyên nhìn ba nó:

- Hôm khác là chừng nào hả ba

Tèo bảo:

- Con hỏi cô Yên xem ?

Thằng nhóc lặp lại câu hỏi và tròn mắt ngóng câu trả lời. Hà Yên lúng túng, cô ngập ngừng:

- Chừng nào rảnh, cô sẽ điện thoại cho Beo.

Phúc Nguyên buột miệng:

- Thiệt không cô ?

Hà Yên ngạc nhiên vì câu hỏi như người lớn của Nguyên . Chẳng lẽ thằng nhỏ đã từng bị hứa cuội nhiều lần ?

Thật chậm rãi, Yên gật đầu:

- Thật .

Rồi cô đọc lại số điện thoại của Beo một cách rành rẽ mà không hiểu sao mình có thể nhớ bảy con số chỉ gọi qua một lần ấy

Tèo trầm giọng:

- Bé Beo sẽ rất vui nếu thỉnh thoảng được điện thoại của cô Yên .

Hà Yên bẹo má Phúc Nguyên:

- Tôi cũng rất vui.

Đợi cho hai cha con lên xe đi mất, Hà Yên mới lúi thủi dẫn xe đạp của mình ra. Giờ này chắc mẹ và dì Út đang chờ cơm ở nhà, vì thế không lý do gì Hà Yên lại nhận lời dùng cơm với bất kỳ ai khác .

Hà Yên thấy nhẹ lòng khi đã tự nhủ như thế . Cô về nhà vì vui. Niềm

vui gặp lại người mình không ngờ .

Lãm uể oải nhắc điện thoại. Đầu dây bên kia có tiếng ngáp ngừng nhưng anh vẫn thừa biết là ai.

Lãm nhỏ nhẹ:

- Tâm hả ?

- Vâng .

Phải gần một phút sau cô mới nói tiếp:

- Anh chờ em về được không ?

Lãm trả lời:

- Được . Nhưng anh phải rước bé Beo rồi mới tới chờ em .

- Em chờ mà . Anh không phải vội. Thôi nhé .

Gác máy, Lãm đứng dậy vươn vai. Cuối cùng Tâm cũng gọi cho anh trước . Điều này có nghĩa là cô đã chịu thua Thế là anh sẽ khỏi đau khổ, ray rứt như suốt thời gian vừa rồi.

Lãm thật lòng không muốn mất Mỹ Tâm, dầu sao tình cảm hai người cũng quá sâu đậm khó thể chia tay

Đốt điều thuốc, Lãm nhớ lại những lời nặng nề Mỹ Tâm đã nói với anh trước khi giận . Anh chợt lo vì nghĩ, biết đâu chừng những lời đó sẽ được Tâm lặp lại nhiều lần mỗi khi hai người có chuyện mâu thuẫn . Nếu nguyên nhân gây mâu thuẫn là từ bé Beo thì suốt cuộc đời còn lại, Mỹ Tâm sẽ không bao giờ để anh yên . Suy cho cùng, Tâm khá ích kỷ, yêu một người ích kỷ thì khổ lắm .

Nhìn đồng hồ, anh tắt máy vì tính, đóng cửa phòng làm việc . Rồi khỏi công ty, anh tới trường mầm non 25 rước Phúc Nguyên .

Vừa lên ngồi phía trước, nó đã hỏi ngay:

- Mình đi xem múa nước nghe ba Tèo?

Lãm nói:

- Đi rước mẹ Tâm trước đã .

Nguyên giãy nảy lên:

- Con không chịuMẹ Tâm xấu Con không đi siêu thị với mẹ Tâm .

Lãm lắc đầu:

- Beo không ngoan rồi. Sao lại bảo mẹ Tâm xấu hả ?

Phúc Nguyên đập thật mạnh lên tay lái xe:

- Mẹ Tâm sẽ đem con bỏ ở công viên để đi siêu thị một mình với ba Tèo nữa.

Lãm nhú mày:

- Không được nói như thế . Hôm đó mẹ và ba quên rước con, con đã trốn cô giáo ra công viên chơi rồi bị lạc .

- Hồng phải. Mẹ Tâm đưa con ra công viên mà .

Lãm bỗng hoang mang lẫn bực mình vì những lời Phúc Nguyên nói

Tại sao lâu nay nó vẫn khăng khăng như thế . Lý nào Mỹ Tâm lơ đãng tới mức mang thằng nhỏ ra công viên chơi rồi bỏ quên nó ? Vô lý .

Lãm cố nhớ lại. Hôm đó anh bận họp, nên bảo Tâm đón con, đến khi về tới nhà mới biết Phúc Nguyên đi lạc còn cô thì mất dạng . Tức mình, Lãm điện thoại tìm Mỹ Tâm thì mới hay cô bị nhức đầu. Tâm đã điện vào công ty nhờ đồng nghiệp của Lãm báo lại để anh đi rước con, nào ngờ cuộc họp kéo quá dài , gã đồng nghiệp đểnh đoảng lại quên khuấyMà gã đồng nghiệp Tâm nhắc gởi ấy là ai? Lãm có hỏi, nhưng Tâm bảo cô không hỏi tên, còn những người làm chung với anh thì khẳng định mình chẳng nhận được lời nhờ nhắc nào. Lãm rất giận hành động vô trách nhiệm của Mỹ Tâm, dù cô đã rất ân hận . Nhìn gương mặt đẹp đầm đìa nước mắt của cô, Lãm lại chạnh lòng, anh cho qua tất cả vì hạnh phúc chung của hai người. Hôm đi ăn món trứng lộn chiên, Phúc Nguyên đã trở chứng, nó lu loa đòi đủ thứ và te te bỏ sang bàn của Hà Yên . Thế là Mỹ Tâm nổi điên lên, cô dùng dùng bỏ đi sau khi nói: “Không thể nào chịu đựng nổi thằng bé”

Hôm nay chắc Tâm đã nguôi,nhưng xem ra chuyện củ sẽ lặp lại vì thằng bé đang trở chứng, anh phải “dập” cái trò của nó ngay mới được .

Táp xe vô lễ, Lãm bắt đầu “làm việc” .

- Dạ Beo!

- Dạ!

- Không được nói mẹ như thế nữa nghe chưa? Con nít không ngoan sẽ không ai thương hết . Biết chưa?

Phúc Nguyên nấc lên:

- Biết .

- Không được khóc .

Lấy khăn giấy đưa cho nó, Lãm ra lệnh:

- Lau mặt cho sạch đi. Con trai sao mít ướt vậy? Khóc nhè là không phải con trai ba Tèo. Nín ngay!

Thằng nhỏ im rẹ Lãm hỏi:

- Một lát gặp mẹ Tâm thì sao nè ?

Phúc Nguyên cau có:

- Hun hai cái, không được quây.

- Tốt . Con trai nói thì phải làm nghe chưa?

- Dạ nghe

Lãm cho xe ngừng trước nơi Mỹ Tâm làm việc . Không phải chờ lâu, cha con anh đã thấy cô uyển chuyển bước xuống từ những bậc tam

cấp cao.

Cúi người cho Nguyên thơm hai cái vào má, Tâm đưa cho thằng nhỏ bịch chocolate

Phúc Nguyên nói như máy:

- Cám ơn mẹ Tâm .

Lên ngồi sau Lãm, Tâm ôm siết lấy anh, giọng sùt sùi như sắp khóc:

- Em nhớ anh .

Lãm tự mãn:

- Anh biết, nhưng cứcho em nhớ tha hồ để bỏ tật kiêu căng .

Mỹ Tâm véo hông anh:

- Em mà kiêu căng ? Hồng dám đâu!

Lãm hóm hỉnh:

- Vậy thì anh cao ngạo. Em thua rồi. Về nhà nấu cơm cho ba con anh đi.

Mỹ Tâm úp mặt vào vai Lãm:

- Em chỉ nấu cơm thôi. Còn thức ăn do anh đảm trách ghen .

- OK .

Lãm tăng ga, lòng vui phơi phới Ngôi phía trước, Phúc Nguyên tí ti xơi chocolate

Tới nhà, Mỹ Tâm mở cổng, Phúc Nguyên chạy vào nhà tìm con An Na và đổ chocolate xuống đất cho nó ăn .

Mặt Mỹ Tâm xụ xuống khi thấy con chó ngậm viên chocolate

Cô đánh giọng:

- Sao con hoang phí vậy Beo?

Thằng nhỏ tiếp tục thấy kẹo cho chó:

- Con ghét chocolate

Mỹ Tâm giật phắt bịch kẹo:

- Đưa đây.

Phúc Nguyên giãy nảy:

- Của con .

- Con không ngoan, mẹ Tâm lấy lại.

- Hồng chịu. Hồng chịu đâu. Hu, hu

Lãm nạt:

- Beo! Nín ngay!

Thằng nhóc im thin thít . Nó tự cởi giày đem tới kệ để rồi lúi thủi chui vào phòng của mình ngồi phịch xuống trước thùng đồ chơi nhiều thật nhiều.

Lãm nuốt tiếng thở dài. Với anh, hạnh phúc vẫn quá mong manh, đúng là quá mong manh . Khi Mỹ Tâm và thằng nhóc Nguyên vẫn chưa hòa hợp với nhau. Mỹ Tâm thật trẻ con, cô không nhìn Nguyên,

đã vậy còn ganh tỵ với nó thì làm sao trong ấm ngoài em cho được .
Mỹ Tâm bước ra với cái váy ngắn mặc trong nhà, nhìn vừa mắt vừa gợi tình .

Mặt vênh lên đầy thách thức, cô hỏi:

- Đẹp khôngTèo?

Lăm dí cô vào vách tường rồi háo hức hôn . Vừa hôn, tay anh vừa vuốt ve khắp người Tâm .

- Coi chừngnó thấy

- Vào phòng anh

Rồi không cần đợi nghe ý Tâm, anh bế thốc cô lên mang về phòng mình . Lấy chân đóng mạnh cửa lại, anh đè ập Tâm trên giường Hai người ôm nhau với tất cả yêu thương sau những ngày giận . Lăm đang hứng khởi vì sự đáp lại nồng nàn của Tâm thì có tiếng Nguyên gọi. Anh hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn không buông cô . Mỹ Tâm xụ mặt, đập mạnh Lăm rồi lăn sát vào tường khi giọng thẳng nhóc mỗi lúc một thản nhiên hơn:

- Ba Tèo ơi! Chơi với con .

Lăm nằm ngửa nhìn trờng trờng lên trần nhà, anh hơi gắt giọng:

- Ba ra ngay mà .

Nói là nói thế, nhưng Lăm vẫn không động đậy.

Anh nghe giọng Tâm chua ngoa:

- Xéo ra với quý tử đi. Nó làm như em giành ba của nó không bằng .

Lăm vội vuốt giận cô bằng cách lì lờm lảng xả vào kệ bên, môi anh mơn man trên cô Tâm . Vừa hôn, anh vừa thủ thỉ:

- Tối nay ở lại với anh .

- Hồng dám đâu!

Dứt lời, cô bước xuống mở cửa phòng . Lăm vội hỏi:

- Em đi đâu vậy?

- Nấu cơm ăn .

Lăm thản nhiên:

- Để anh phụ .

Lăm lẻo đẻo theo sau Tâm như người có lỗi Anh cũng chẳng hiểu phải đó là lỗi không nếu như Mỹ Tâm giận anh vì thằng Beo.

Huýt gió điệu nhạc thật nhộn như để xoa lấp những bức dọc trong lòng, Lăm mở tủ lấy thịt bò ra.

Trong thời gian chờ thịt rã đông, Lăm rửa xà lách, cà chua Anh nấu nước tắm cho Beo. Thằng nhóc nghịch nước văng tung tóe, cười ha hả trước ánh mắt lạnh như băng của Mỹ Tâm . Nó không bao giờ chịu Tâm săn sóc nó . Ngay cái nhìn đầu tiên, cô đã biết thằng nhỏ ghét mình . Nhưng Tâm tin sẽ có ngày thu phục được nó . Ai ngờ lực

bất tòng tâm, cô không làm Phúc Nguyên yêu quý mình . Thằng quý nhỏ ấy rất ranh ma, nó đeo Lãm cứng ngắc, Tâm không có được phút riêng tư nào với anh . Bởi vậy, những ý tốt Tâm dành cho Nguyên ngày càng vơi bớt, thay vào đó là những suy nghĩ làm sao để Lãm chọn cô và trả thằng quý nhỏ về cho mẹ nó vì Tâm biết chắc mình hẹp hòi, ích kỷ, khó mà là bà mẹ kế tốt .

Ngực Tâm nhức nhói vì từ “mẹ kế” . Thật không gì khổ bằng làm dì ghẻ . Ý là đang ở thế dự bị chớ chưa phải chính thức, song Tâm vẫn thấy nhột nhột vì sự sắp xếp của số phận . Hừ! Sao không là ai khác mà chính cô phải là dì ghẻ nhỉ ? Tiếng Việt mới thật dễ sợ . Từ dì ghẻ y như một định kiến muôn đời nói về quan hệ giữa vợ sau và con riêng của chồng . Tâm yêu Lãm thật lòng, nhưng cô vẫn chưa vượt qua khỏi mình để xóa đi định kiến số phận đã dành cho cô . Chuông điện thoại reo khiến Tâm giật mình . Lãm nhấc máy, trán nhú lại, ngạc nhiên rồi vui mừng .

Anh nói như reo:

- Thật bất ngờ vô cùng . Tôi sẽ gọi bé Nguyên ngay Em chờ máy nhé .

Mỹ Tâm hơi nhếch môi khinh bỉ . Chắc là mẹ nó gọi. Cô không ưa nổi người phụ nữ đó, vậy mà khi nói về cô ta, lúc nào Lãm cũng bênh vực . Anh đúng là ngốc .

Phúc Nguyên chồm chệch ngồi dựa vào chiếc ghế bành, tay cầm cái điện thoại gọn hơn . Giọng nói riu rít:

- Alo . Con là Phúc Nguyên . Con chào cô

Thấy Lãm tủm tỉm cười, Tâm không ngăn được tò mò:

- Ai vậy?

- Hà Yên .

Tâm ngờ ngợ đã từng nghe qua, nhưng chẳng nhớ là ai, cô gằn:

- Yên nào? Sao em không biết ?

Lãm trả lời:

- Cô gái đã đưa Beo về nhà hôm nó lạc ngoài công viên . Em đã gặp Yên một lần hôm đi ăn đây.

Mỹ Tâm quắc mắt lên:

- Một cô gái đẹp . Nhưng nó gọi điện tới đây làm chi

Lãm nói:

- Thăm bé Nguyên . Yên có vẻ mến thằng nhỏ thất tình .

Mỹ Tâm bắt bẻ ngay:

- Còn em là giả vờ phải không ?

- Anh không hề nói thế .

- Nhưng anh nghĩ thế, nên hôm đó anh trách em .

Lãm khoát tay:

- Không nhắc chuyện củ nữa mà .

Mỹ Tâm làm tỉnh . Nhìn Phúc Nguyên mặt hớn hờ vừa nói vừa cười đầy vui sướng, tự nhiên Tâm chịu không nổi.

Cô ghen ra mặt:

- Tại sao con nhỏ Hà Yên đó lại điện thoại cho thằng Beo?

Lãm giải thích:

- Thằng nhỏ muốn có người trò chuyện .

- Lý do không chính đáng . Ba nó muốn có người trò chuyện thì đúng hơn . Hừ! Nếu không có em ở đây thì người nghe điện này giờ là anh chứ đâu phải thằng Beo.

Lãm tủm tủm:

- Anh cũng muốn thế lắm chứ . Tiếc là đây là lần đầu Yên gọi tới, mà lại có em ở cạnh .

Mỹ Tâm bậm môi véo mạnh vào bắp vế Lãm:

- Anh còn dám nói hả .

Gồng mình lên chịu năm ngón tay móng đỏ của Tâm, Lãm thừa cơ kéo cô xuống bếp . Khuất vách tường, anh tha hồ hôn cô mà không ngạitai mắt thằng Beo. Mỹ Tâm là người đi trong vòng tay Lãm . Cô vừa tận hưởng cảm giác do Lãm mang tới, vừa vắn vơ nghĩ Giá mà đừng có thằng quỷ nhỏ chuyên phá bình ngoài kia thì tuyệt biết mấy.

Giọng Phúc Nguyên vang lên:

- Ba Tèo ơi! Cô Yên gọi bạ

Lãm ngăn người ra, anh liếc vội gương mặt xụ xuống của Tâm rồi bảo:

- Có mặt ngay

Mỹ Tâm tức điên lên . Cô lẽo đẽo bước theo anh . Đợi Lãm cầm điện thoại, Tâm ngồi xuống kế bên Nguyên, tay bấu vào đít nó . Thằng bé ré lên .

Mỹ Tâm nói thật to:

- ôi cha! Sao vậy Beo? Ba đang gọi điện, con không được làm ồn .

Phúc Nguyên bậm môi làm tỉnh, nó nhìn Tâm với tất cả dè chừng .

Vẫn giọng oang oang đầy cố ý, Tâm nói tiếp:

- Mẹ đút cơm cho con nhé Hôm nay cơm ngon lắm . Toàn những món con thích .

Nghe tới chuyện “đút cơm”, Phúc Nguyên đập hai chân đùng đùng lên salon:

- Con ăn một mình hà .

Tâm gật đầu ngay:

- Rồi. Con ăn một mình . Xuống bếp với mẹ, để ba nói chuyện .
Vừa nói, Tâm vừa khoái chí khi thấy gương mặt nhăn như khi ăn ớt của Lãm .

Anh gác máy:

- Đúng là lòng dạ đàn bà . Vừa hẹp hòi, vừa gian xảo.

Mỹ Tâm trợn mắt:

- Anh nói vậy là sao?

Lãm nhún vai:

- Là vậy chứ sao. Em thừa thông minh để hiểu mà .

Vào bàn cơm, nhóc Nguyễn bắt đầu yêu sách . Nó đòi ăn bằng đũa như người lớn và làm đổ tóa ra bàn .

Mỹ Tâm cố kiềm để khỏi mắng khi cơm văng lên cả tay cô . Lãm cười, bắt thẳng “quỷ nhỏ” xé giấy vệ sinh ra chùi bàn chớ chẳng hề rầy nó một tiếng .

Tâm buột miệng:

- Anh dạy conhay thật, chẳng dám nói động dù một lời.

Lãm từ tốn:

- Lần đầu nó cầm đũa, dĩ nhiên phải rơi vãi, không động viên thì thôi, sao lại rầy? Nếu mắng mỏ, lần sau nó sẽ không sử dụng đũa nữa.

Phúc Nguyễn lên tiếng:

- Không được cãi nhau khi ăn cơm, cô giáo bảo như vậy.

Lãm búng tay:

- Giỏi. Biết giải vây cho ba đúng lúc .

Mỹ Tâm liếc Lãm:

- Cha con anh bao che cho nhau hay lắm .

Lãm cười khi Phúc Nguyễn thắc mắc:

- Bao che la gì hả bà

Lãm lừ mắt:

- Con hỏi nhiều quá, coi chừng sặc đó .

Tay phe phẩy quạt, bà Hảo vừa đong đưa trên võng vừa kéo dài giọng hờn mát:

- Thời buổi này con cháu luôn khôn ngoan hơn cha mẹ ông bà . Bởi vậy nó có coi lời của mụ Già này ra gì đâu. Hờ ra là nói năm hai ngàn, thế kỷ hai mốt . Hừ! Tiên sư thằng cha nó! Một trăm năm nữa cưới gả cũng phải tin thầy tin số, không thì giữa chừng lại gãy gánh . Lấy nhằm thằng không ra gì lại ôm gói về báo mẹ . Tao từng tuổi này, chuyện gì lại chưa thấy cơ chứ . Đừng ý có ăn học rồi coi

thường tao, vẽ đường chonó quen thẳng này thẳng nọ .

Cầm Loan ngửa miệng:

- Ma nói ai thì nói có người, chứ mượn chó mắng mèo, con không chịu đâu.

Bà Hảo ngồi bật dậy:

- Tao sợ gì ai mà phải mượn chó mắng mèo? Tao nói cả hai dì cháu mày rồi sao?

Cầm Loan từ tốn:

- Thì con sẽ nói lý lẽ của con . Hà Yên có quyền quyết định cuộc đời của nó . Má không thể đưa ra những lý do đồng bóng, dị đoan vớ vẩn rồi bắt nó nghe theo. Nó còn trẻ, cần được quen biết, giao thiệp với nhiều người để tìm ra ý trung nhân . Vẽ đường cho nó quen là trách nhiệm của con . Con sẽ tiếp tụcvẽ nữa.

Bà Hảo sửng lại mất mấy giây rồi ré lên:

- Mày lo cho mày đi thì hơn . Có giỏi gì đâu mà mồi mai cho người khác .

Cầm Loan nhếch môi:

- Tới bây giờ má mới nhắc, con e quá trễ rồi. Nói không phải trách, chứ hồi con bằng Hà Yên bây giờ, cũng tại má khó khăn quá, nên con mới ế dài vì suốt ngày rúc trong lớp vỏ của mình .

Bà Hảo lấp bắp:

- Màymày gieo tiếng oán cho mẹ mình là sao chứ ?

- Con chỉ nói sự thật thôi. Hồi đó con quen ai, má cũng coi tuổi coi số . Rốt cuộc chả ai hợp với con . Con mặc cảm, chỉ biết cắm đầu học, học mãi. Đến lúc khôn ra, tự định đoạt cuộc đời mình thì đã trễ . Trái tim con chai sạn từ kiếp nào rồi.

Nằm trong phòng mình, Hà Yên nhức nhối vì những lời của dì út . Cả tuần nay, cả nhà muốn vỡ tung vì bà ngoại. Ba người phụ nữ trong nhà là nạn nhân của ngoại. Bà ra vào mắng mỏ, càu nhàu đủ chuyện . Chung quy cũng là vì Hà Yên không chịu đi chơi với Thạch nữa. Cô tỏ rõ thái độ "bất tuân lệnh", khiến bà Hảo bị sốc vì từ hồi về ở nhà bà tới giờ, Yên và mẹ nhất nhất gặt đầu trước tất cả lệnh truyền của bà .

Mẹ đã năn nỉ Yên hãy nghe lời bà ngoại. Cô đã làm thỉnh mà lòng buồn vô cùng, vì sự nhu nhược quá mức của bà .

Phải nói từ khi ly dị tới nay, mẹ đã biến thành người khác . Lắm lúc Yên sợ mẹ bị chứng trầm cảm cũng nên, cô và dì út cố tìm đủ cách để mẹ vui mà sống, nhưng mọi cố gắng đều vô ích . Bà lúc nào cũng rầu rầu, chán nản và siêng đi chùa một cách đáng ngạc nhiên . Chùa chiền, cúng bái làm mẹ gần gũi với ngoại hơn và dĩ nhiên càng nghe

lời ngoại hơn . Bà đã giận vì Hà Yên cãi ý mình, giờ càng giận hơn khi thấy Yên và dì út là một phe Cái phe bất hiếu, mất dạy.

Cửa phòng xích mở, dì út bước vào và thuận tay mở nhạc:

- Phải lấy tiếng hát át tiếngbơm thôi. út sắp điên rồi. Điều này tao bỏ nhà mà đi quá .

Hà Yên cười cười:

- út đi đâu cho con theo với.

Dì Loan nói:

- út đi lấy chồng, theo không ?

Hà Yên le lưỡi thay câu trả lời. Dì Loan nạt:

- Bộ mày nói tao không lấy chồng được sao?

Yên gãi đầu:

- Được quá đi chứ . Ut moi map me hang bon thoi mạ

Cầm Loan lẩm bẩm:

- Bốn mươi chưa gọi là già, nhưng bạn út có đưa lên chức bà ngoại rồi. Bởi vậy, tao xin hai chữ bình an tới cuối đời.

Nằm sát vào dì Loan, Hà Yên ngập ngừng:

- út không thích ai thiệt sao?

Dì Loan trả lời:

- Có, nhưng cũng bằng không . Thế còn con ? Khai thật đi. Có gì còn tao hậu thuẫn .

Hà Yên pha trò cho bớt căng thẳng:

- Con đang muốn có, nhưng cũng bằng không, biết khai gì bây giờ .

- Con không thích thằng Thạch lẫn thằng Sáng sao?

- Nếu nói thích, con thích Thạch hơn, nhưng thấy ngoại đặt nặng vấn đề giàu có, rồi ám tẩm thântự nhiên con thấy ngán . Tình yêu, hôn nhân gì chẳng một chút lãng mạn, làm sao mà sống .

Cầm Loan phì cười:

- Lãng mạn là thế nào? Dì quên mất thế nào là lãng mạn rồi, nhưng hậu quả của nó thì đầy rẫy, ngày nào dì cũng thấy.

Hà Yên nhăn mặt:

- Mẹ con hả ?

- Chắc vậy, ba mẹ con lấy nhau vì sự lãng mạncủa tình yêu đó .

Hồi ấy bà ngoại cản dũ lắm . Ngoại bảo hai người không hợp tuổi trước sau gì cũng gây gánh giữa chừng . Bây giờ thấy đã ứng, bởi vậy ngoại càng tin bói toán dũ dội.

Hà Yên tò mò:

- Dì có tin không ?

Cầm Loan nhún vai:

- Dì mất lòng tin vào mọi cái từ lâu.

Yên hơi mơ màng:

- Con thì không muốn nghe muốn biết về những thứ đó . Cuộc đời ra sao cứ để nó trôi như vậy. Bói toán làm gì cho thêm lợ

Dì Loan giễu cợt:

- Vậy là con tin, nhưng sợ ?

Hà Yên ôm gối lặng thinh . Giọng dì Loan đều đều:

- Sáng hỏi thăm con đấy.

- Dì cứ bảo con khỏe, nhưng bạn học bài, không đi nghe nhạc được .

Cầm Loan chép miệng:

- Con đúng là ngốc, không đi nghe nhạc để ở nhà nghe ngoại tụng kinh . Nói thật, dì mà được trẻ lại như con, dì sẽ quậy tung cả thế giới cho hả . Tiếc rằng ai cũng có một thời, qua rồi không bao giờ trở lại.

- Nếu trẻ lại, dì sẽ quậy ra sao? Chỉ con với.

Cầm Loan vung tay:

- Đi chơi cho đã chứ không nằm ru rú một xó như con, phí đời.

- Con cũng muốn, nhưng nghèo quá út ời, túi rỗng khó đi chơi lắm .

- Bởi vậy mới nói, người ta ít khi nào toại nguyện . Khi có tiền thì đã già, đi chơi với ai khi những người đồng trang lứa đều có cặp có đôi. Nêu đơn lẻ họ cũng tìm những con bé choai choai chứ đâu ghé mắt tới mình . Bởi vậy út xin hai chữ bình an tới cuối đời là đúng .

Hà Yên kêu lên:

- Sao út bị quan dữ vậy?

Cầm Loan thở ra:

- Không phải là bị quan mà là an phận .

Dứt lời, dì út quay mặt vào vách .

Dưới nhà, bà ngoại cũng đãnín . Ngoài tiếng nhạc trong máy ra, Yên thấy như tất cả đều không tồn tại, kể cả cô .

Nằm kế bên dì út, nhưng mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ riêng mãi cũng chán, Hà Yên ngồi dậy. Nhón tay lấy cái điện thoại di động .

Yên ra bacon, ngồi trên nền gạch, cô chả biết gọi điện cho ai để đỡ buồn .

Nhược Thủy chắc chắn đang ngồi quán với bồ, Thúy Vi cũng vậy.

Bạn bè Yên có mấy đứa chịu bó gối ở nhà vào giờ này.

Ngần ngừ một chút, cô bấm số nhà thằng nhóc Phúc Nguyên . Trêu nó cho đỡ buồn cũng đâu có sao.

Vừa áp máy vào tay, Hà Yên vừa biện minh cho mình như thế .

Chuông reo được ba hồi, Yên nghe giọng đót đất của Phúc Nguyên:

- AôCon là bé Beo đây. Ai gọi cho con vậy?

Hà Yên duỗi dài chân, lưng tựa vào vách . Cô hỏi:

- Đố bé Beo biết ai đang gọi cho con ?

Thằng nhóc reo lên tức khắc:

- à , cô Yên!
- Sao con biết là cô Yên ?
- Tại có mình cô Yên là bạn con hà .

Hà Yên phì cười, vì cách nói của nó . Cô hỏi:

- Beo đang làm gì vậy?
- Con đang vẽ, ba Tèo phải làm việc, con không được làm phiền, nếu không công ty sẽ cắt lương, hai cha con sẽ chết đói lắm .

Hà Yên không ngăn được tò mò:

- Mẹ Tâm không chơi với con sao?

Thằng bé thở dài như ông cụ:

- Mẹ Tâm nghĩ chơi với con và ba Tèo rồi. Ba Tèo buồn lắm đó .
- Yên khá ngạc nhiên vì những lời bé Beo nói. Lần trước điện thoại, cô nghe rõ tiếng của Tâm mồn mọt . Sao bữa nay vợ chồng họ lại "nghĩ chơi" nữa rồi. Hai người cứ mưa nắng thế kia chỉ tội cho thằng nhỏ .
Cô nhỏ nhẹ:

- Thế Beo không buồn sao?

Giọng thằng nhỏ tỉnh khô:

- Không .

Hà Yên buột miệng:

- Không nhớ mẹ Tâm à ?
- Không .
- Sao vậy?

Thằng nhỏ thủng thỉnh:

- Con ghét mẹ Tâm .

Yên nhăn mặt:

- Nói vậy là không ngoan .
- Ba Tèo cũng bảo thế, nhưng con đâu có không ngoan . Con ăn nhanh, tắm một mình, chơi một mình chứ không quậy như mỗi lần có mẹ Tâm ở đây. Vậy là quá ngoan rồi.

Hà Yên liếm môi:

- Nhưng sao Beo lại ghét mẹ Tâm ?

Thằng nhóc làm thỉnh, Yên lặp lại câu hỏi, Phúc Nguyên vẫn không trả lời. Bỗng dưng Yên thấy áy náy, cô lảng sang chuyện khác:

- Beo đang vẽ gì vậy?

Giọng thằng bé hoạt bát hẳn lên:

- Con vẽ hai cha con đi xem xiếc cá heo.
- Hôm nào vẽ cho cô một tấm nhé . Cô chưa được xem cá heo làm

xiếc .

- Để con bảo ba Tèo dắt cô đi. Hay lắm đó .

- Ba Tèo bận làm việc mà .

- Thứ bảy, chúa nhật ba và con được nghỉ . Mình tha hồ đi chơi mà không bị cắt lương .

Hà Yên thầm cười. Cô không hiểu sao gã ba Tèo lại gieo vào đầu thằng con ý thức việc cõm áo gạo tiền quá sớm, trong khi nhìn gia cảnh anh ta là người dư dả về vật chất, chớ chẳng phải khó khăn nghèo khổ gì .

- Đi với con và ba nghe cô Yên .

- Cô bận lắm . Chắc không đi được đâu.

- Nếu hồng đi, con giận cô Yên cho mà xem .

Rồi thằng nhóc ré lên:

- Ba ơi ba! Năn nỉ cô Yên chơi với con

Hà Yên cuống lên vì bất ngờ . Cô nghe giọngTèo cầu nhàu gì đó rồi anh cầm máy:

- Chào Yên . Rất vui khi biết em ở đầu dây bên kia

Cô lúng túng:

- àờTôi làm phiền anh thì có .

Lầm cười nhẹ:

- Sao lại phiền ? Trái lại, tôi thật sự cảm động vì vẫn còn người nghĩ tới cha con tôi. Hôm rày bé Beo nhắc đến em luôn . Nó đòi gọi điện thăm cô Yên, nhưng khổ nỗi tôi không có số điện thoại, do đó cứ hy vọng từng đêm là em sẽ gọi đến thăm thằng bé . Yên giống như cô tiên trong truyện cổ tích, nếu được em mỗi tối mỗi ghé vào giấc mơ, sáng hôm sau bé Beo chắc chắn sẽ vô cùng phấn khởi đón một ngày mới.

Hà Yên vuốt mặt:

- Anh quá lời rồi.

- Tôi nói thật . Beo quý mến Yên một cách đặc biệt mà tôi không hiểu tại sao, dù nó chỉ gặp em hai lần .

Hà Yên chớp mi:

- Anh nói thế chứ tôi nghĩ anh biết tại sao. Tôi có cảm giác tâm hồn con trai anh già hơn tuổi của nó .

Đầu dây bên kia im lặng . Yênbồi tiếp:

- Anh chị nên dành nhiều thời gian chơi đùa, nói chuyện với nó hơn .

Lầm hơi ngập ngừng:

- Cám ơn ý tốt của Yên . Nhưng điều đơn giản ấy đối với tôi xem ra lại khó . Đàn ông không sao bằng phụ nữ ở khoảng dụi dụi tế nhị . Tôi không đủ hấp dẫn để lôi thằng nhóc vào những cuộc tâm tình của

mẹ dành cho con . Phúc Nguyên thiếu một người mẹ thật sự .
Định hỏi vậy mẹ Tâm của nó đâu, nhưng Yên đã kịp cắn môi.

Cô nói:

- Tôi không rõ anh và chị nhà có chuyện bất đồng gì, tôi chỉ cảm nhận bé Nguyên rất thèm được trò chuyện .

Lãm trầm giọng xuống:

- Nếu mỗi tối, Yên hóa thành cô tiên trò chuyện với cha con tôi thì đúng là không gì hạnh phúc hơn . Thú thật, không chỉ có Beo thèm được trò chuyện mà ngay cả tôi cũng thế . Nói thế, không có nghĩa là tôi giành cô tiên của bé Beo, chỉ rất mong thỉnh thoảng được nghe giọng nói của một phụ nữ dù trong điện thoại để ngôi nhà bớt hiu quạnh .

Hà Yên cười nhẹ:

- Hình như tổng đài 108 có dịch vụ này mà .

- Tổng đài không có cô tiên tên Yên . Tôi sẽ gọi em là cô tiên Bình Yên, và tha thiết được biết số điện thoại của em .

Yên im lặngCô nghĩ tới bà ngoại, dì Loan, với những ý tưởng mâu thuẫn trong đầu. Nên hay không ? Cô không có thời gian để chơi trò may rủi đâu, phải quyết định mau chóng . Lời nói bật khỏi môi thật nhanh . Yên đọc số điện thoại nhà mình và dặn dò:

- Có chuyện cần thiết hãy gọi vì bà ngoại tôi khó tánh lắm .

Lãm kêu lên:

- Thì ra cô tiên sống chung với bà tiên . Chắc đại gia đình em đông vui lắm .

Hà Yên bỗng kể lể:

- Nhà tôi có tất cả bốn người, đều là phụ nữ của những thế hệ khác nhau. Do đó cũng không đông vui như anh nghĩ . Trái lại, còn có phần buồn tẻ là khác .

Lãm chưa kịp nói tiếp thì Phúc Nguyên đã xen vào:

- Ba làm việc đi, để con "a ô" với cô Yên .

Lãm nói nhanh:

- Chào Yên nhé . Thằng nhóc giành máy rồi. Tôi đành chịu thua thôi.

Giọng Phúc Nguyên nhõng nhẽo:

- Cô Yên kể chuyện cho con nghe đi.

- Beo thích nghe chuyện gì ?

- Chuyện Tích Chụ

- Cô Yên không biết chuyện Tích Chụ

- Sao vậy? Cô Yên không có học lớp chòi hả ?

Hà Yên cười:

- Không .

- Vậy để con kể cho cô nghe
Rồi không đợi Yên trả lời, nó bắt đầu cao giọng:
- Ngày xưa, có một bạn tên là Tích Chu Ba mẹ Tích Chu mất sớm, nên Tích Chu phải sống với bà Hà Yên ngồi ôm điện thoại, cô chăm chú nghe thằng nhóc kể chuyện một cách trơn tru và tưởng tượng ra khung cảnh trong nhà nó . Một gã đàn ông trẻ phải nuôi con . Tình cảnh đáng khiến người khác động lòng trắc ẩn lắm .
Nhưng tại sao gã phải gà trống nuôi con ? Đó mới là quan trọng .
Giọng bà Hảo vang lên dưới nhà làm Hà Yên giật mình .
Cô vội vàng bảo:
- Bé Beo ơi! Ngoại cô đang gọi cô, thôi ngừng nghe. Hôm khác cô sẽ gọi đến cho Beo. Chúc ngủ ngon .
Vừa xuống tới nhà, bà Hảo đã hỏi ngay:
- Điện thoại cho ai mà lâu dữ vậy?
- Dạ ..Thanh Nga ạ
- Lũ chúng bây rảnh rồi thật . Nếu ngoại không gọi, chắc con chưa ngừng "già" chuyện đâu.
Hà Yên làm thinh . Cô mừng vì ngoại tưởng mình"già" chuyện với Thanh Nga thật . Nhưng cô chưa mừng được mấy giây, giọng bà Hảo lại vang lên, nhỏ nhẹ mà đầy quyền hành:
- Thứ bảy này gia đình bà Bá tổ chức đi biển hai ngày, con phải đi với ngoại đó .
- Con không ..
- Chẳng có lý do gì để từ chối, trừ phi con rời khỏi ngôi nhà này.
Hà Yên xịu mặt . Ngoại buộc tội cô đến thế là cùng Bà biết Yên không thể đi khỏi ngôi nhà của bà, nhưng dù có như vậy, ngoại cũng đừng nên nói những lời khiến Yên đau lòng như vừa rồi.
Cúi đầu cam chịu, cô bảo:
- Vâng . Con sẽ đi với ngoại dù chẳng thích biển chút nào.
Nhìn Hà Yên xoay xoay tách cà phê trong tay, Thạch cười cười:
- Em muốn nói gì với anh, cứ tự nhiên, đừng xoay tách mãi nó chóng mặt tội nghiệp .
Yên chớp mắt:
- Sao anh biết tôi có chuyện muốn nói
Thạch so vai:
- Thái độ của em . Bồn chồn, lo lắng thể hiện hết ra ngoài, đến trẻ con cũng nhìn thấy nói chi anh . Mà chuyện gì thế ?
Hà Yên ấp úng:
- Tôi cũng không biết nữa. Mọi mở đầu đều khó khăn đối với tôi.

- Vậy chắc anh sẽ được nghe một câu chuyện buồn . Vì niềm vui lúc nào cũng dễ nói

- Cũng không hẳn là chuyện buồn . Vấn đề ở đây là sự chân thật . Khổ nỗi, nó thật dễ méch lòng .

Thạch khoanh tay:

- Anh thích mọi sự chân thật . Em cứ nói đi.

Hà Yên vuốt tóc, cô không biết sẽ nói gì với Thạch . Chả lẽ Yên cao giọng bảo “Tôi không thích anh, anh đừng mơ tới chuyện cưới tôi làm vợ” . Nhờ Thạch chối biến đi, phảihồ to không ?

Thật ra, anh chưa bao giờ tỏ ý gì với Hà Yên . Những cuộc đi chơi của hai người thật vô tư, Thạch không xa xôi nhấn gờ gì, thế nhưng Yên vẫn bất an vì áp lực của ngoại và mẹ mỗi lúc một nặng . Bà ngoại thẳng thừng tuyên bố trước mặt dì Út Loan sẽ gả Yên cho Thạch chứ không ưng bất kỳ ai khác làm cháu rể .

Hôm đó, cô đã phản đối bằng cách đứng dậy bỏ về phòng . Nhưng thái độ đó chẳng nói lên được gì khi cô sống hoàn toàn nhờ tiền của ngoại. Bà nuôi mẹ con cô nên nắm hết quyền sinh sát trong tay. Chống lại ý bà, nghĩa là Yên chọn giải pháp rời khỏi ngôi nhà này và tự lực cánh sinh . Ngoại thừa hiểu Hà Yên chưa làm ra tiền được, cô sẽ không dám rời khỏi căn nhà của bà, cũng như khó mà cãi lại lệnh bà .

Giọng Thạch lại vang lên:

- Nào! Chuyện gì em nói đi. Do dự chần chừ đâu phải là cá tính của Hà Yên .

Cô liếm môi:

- Tôi đang lựa lời đây.

Thạch nghiêng đầu:

- Nếu tìm không ra lời, anh nói hộ cho

- Anh biết tôi sẽ nói gì sao?

- Em nôn nóng muốn biết suy nghĩ của anh về dự tính của gia đình hai bên vấn đề của chúng mình, đúng không ?

Mặt Hà Yên đỏ ửng lên, cô cao giọng:

- Tôi muốn nói lên suy nghĩ của tôi thì đúng hơn .

Thạch từ tốn:

- Em nghĩ thế nào nhỉ ?

Hà Yên nhỏ nhẹ:

- Tôi chỉ xem anh là bạn, một người bạn không hơn không kém .

- Vậy là quá tốt rồi. Anh đâu có đòi hỏi gì hơn .

- Sao anh không ngăn ý định của bà ngoại và mẹ của mình ?

Thạch nhíu mày:

- Tại sao lại ngăn khi ý định đó thật tuyệt ? Em đúng là mẫu người anh cần tìm .

Hà Yên nhìn Thạch trân trối:

- Nhưng mà

- Nhưng mà em chỉ xem anh là bạn chứ gì . Từ tình bạn tới tình yêu đâu có bao xa Anh tin chúng ta sẽ hạnh phúc, nếu em làm vợ anh .

Hà Yên ngập ngừng:

- Anh khôngkhông đùa chứ ?

Thạch khe khẽ lắc đầu. Hà Yên kêu lên:

- Một cuộc hôn nhân không tình yêu à ?

Giọng Thạch thản nhiên:

- Có tình cảm với nhau là đủ rồi. Lắm khi tình yêu chỉ làm khổ nhau.

Hà Yên nhấn mạnh:

- Tôi không hiểu cũng như không đồng ý quan điểm của anh .

Thạch so vai:

- Có nhiều người yêu nhau say đắm, tình yêu của họ phải vượt qua bao nhiêu khó khăn, nhưng đến khi sống bên nhau, họ lại không hạnh phúc phải dẫn đến chia tay. Ngược lại, có những cuộc hôn nhân được sắp xếp bởi gia đình, lại bền vững đến chết .

Hà Yên chớp mắt:

- Anh muốn ám chỉ gì đây?

Thạch trầm giọng:

- Anh rất quý em . Thú thật, khi về nước, anh có tìm hiểu nhiều người, nhưng không ai như em . Bên em, anh thấy hết sức dễ chịu. Anh cần một người vợ hiền thực, đảm đang, xin xắn, thật tình . Ở em, có những điểm đó . Được một cô vợ như thế nơi xứ người thì không gì sánh bằng .

Yên kêu lên:

- Anh chọn tôi vì những lý do đó sao?

Thạch nói:

- Không chút lãng mạn, mơ mộng nào chứ gì ? Với anh, thực tế vẫn hơn và anh tin hôn nhân không tình yêu vẫn hạnh phúc .

Hà Yên lắc đầu:

- Tôi nghĩ anh qua chủ quan . Tôi không hề cần một người chồng Việt kiều để nương tựa tấm thân . Tôi cần một người yêu mình, hiểu mình thật sự kia

- Qua những điều vừa nói, không có nghĩa là anh không yêu em, không hiểu em . Tất cả vẫn đang ở phía trước, em đừng vội vàng từ chối khi với chúng ta, mọi sự đang ngay mức khởi đầu tốt đẹp .

- Tôi chỉ muốn chúng ta là bạn .

- OK . Chúng ta sẽ là bạn .

Hà Yên nói tiếp:

- Sẽ không có chuyện bà bác và dì Lan qua nhà tôi bàn việc cưới xin đâu.

Thạch thờ dài đầyxạo sự:

- Đó là ý của người lớn . Anh đâu có quyền can .

- Cưới vợ cho anh, sao anh lại nói vậy?

- Vậy em có thể can ngoại và mẹ em không ?

Hà Yên tức lú cả lưỡi:

- Anhanh cũng đừng có mượn cớ là ý của người lớn . Anh không muốn chả ai ép được .

Giọng Thạch chắc nịch:

- Ngoại và mẹ anh rất thích em . Anh lúc nào cũng chiều lòng mẹ, cho nên chả ai ép, anh vẫn có bốn phận nghe theo. Dì Tuyết có mỗi mình em, anh tin em là một cô bé có hiếu với mẹ .

Hà Yên vênh mặt lên:

- Anh đừng gài tôi. Hiếu thảo cũng trăm ngàn cách . Tôi sẽ chọn cách khôn ngoan nhất .

Thạch cười:

- Anh cũng vậy, do đó anh chọn cách ủng hộ ngoại và mẹ mình .

Hà Yên hậm hực:

- Đó là trò lấu cá chó không phải hiếu thảo.

Thạch vẫn bình thản:

- Không nên nói thế, chúng ta là bạn mà .

Hà Yên mắc nghẹn vì câu nói thông của Thạch, cô biết mình khó vượt qua khó khăn vì Thạch cùng một phe với các bà, các mẹ . Yên đã chủ quan khi nghĩ sẽ thuyết phục được anh ta xem mình như bạn . Giờ thì ván bài đã lật ngửa cả rồi, Thạch sẽ không bỏ cuộc vì anh đang nắm con tẩy trong tay, chỉ có Yên đại dốt, chưa hiểu thực lực của đối phương đã vội giở hết quân bài mình có .

Giọng Thạch lại vang lên:

- Anh đùa thế thôi, chó lúc nào cũng tôn trọng sự lựa chọn của em .

Hai người chột rơi vào im lặng . Sau đó Thạch lên tiếng trước:

- Em nhẹ lòng rồi chứ ? Nếu đúng thế thì uống cà phê đi.

Hà Yên máy móc bưng ly nhấp từng ngụm nhỏ .

Thật ra, Thạch cũng có nhiều điểm để yêu, nếu nói Yên ghét anh ta là nói dối, nhưng còn yêu thì chưa phải. Tính cô hơi cao ngạo, Thạch chịu khó chịu hạ mình chút nữa biết đâu chừng, cô sẽ xiêu lòng . Tiếc rằng Thạch cũng kiêu căng . Anh nghĩ rằng mình thừa tiêu chuẩn để cưới Yên một cách dễ dàng nên mới nói những lời như thế .

Liệu Hà Yên có hạnh phúc với một người quá thực tế như anh không ? Cô không đoán được .

Thạch hỏi:

- Em có thể nói lý do em không chấp nhận anh chứ ?
- Đã nói rồi. Tôi chỉ xem anh như bạn .
- Giới hạn giữa tình yêu và tình bạn mong manh lắm . Ơn chúa! Anh có quyền hy vọng một ngày nào đó, tình bạn của em sẽ đột biến .

Nghiêng đầu nhìn Yên, Thạch tự khen:

- Thật ra, anh cũng dễ thương lắm chứ bộ . Nếu em ghét cặp kính cận này, anh sẽ mổ mắt bằng tia laser lập tức cho vừa lòng em .

Hà Yên nói:

- Vẫn có sai sót một phần ngàn đó . Tôi sợ một phần ngàn ấy rơi vào anh thì khổ . Dầu gì cận thị vẫn đỡ hơn không thấy đường .
- Lúc nào em cũng độc miệng . Khổ sao anh vẫn thích nghe Hà Yên thoáng đỏ mặt vì cái nhìn của anh . Đây là lần đầu cô có cảm giác đó, khó chịu sao nó lại xuất hiện sau khi cô từ chối chuyện hôn nhân của hai người.

Thạch nói:

- Anh muốn mua một số quà cho bạn bè . Em có thể đi cùng anh chứ ?

Hà Yên vẽ những vòng tròn trên bàn:

- Ngoài tôi ra, anh còn quen nhiều người khác . Có lẽ anh nhờ họ thì tốt hơn .

Miệng cười thật tươi, Thạch nói:

- Anh thích em cơ .

Yên trấn tĩnh trước câu lấp lửng đó:

- Nhưng tôi lại ghét, ghét lắm kìa.
- Vậy anh đành đi một mình . Khổ thật . Có bạn cũng như không .

Hà Yên liếc Thạch một cái bén ngót:

- Tốt nhất cứ nghĩ tình bạn giữa chúng ta đã biến mất rồi.

Mắt Thạch sáng lên sau tròng kính:

- Thay vào đó là tình yêu. Anh đời nào dám nhờ tình yêu của mình đi mua quà .

Hà Yên giậm chân:

- Tôi ghét đàn ông mồm mép .
- Tại em chưa biết, chó đàn ông làm lì ít nói càng dễ ghét hơn .
- Nhưng ít ra họ cũng không quấy rối lỗi tai người khác .

Thạch hóm hỉnh:

- Vậy em nên yêu một người câm .

Yên bĩu môi:

- Anh độc mồm không thuangười ta

- Nhưng làm em vui. Đúng không ?

Yên không trả lời, Thạch nói tiếp:

- Mai mốt anh đi rồi, em sẽ buồn dài dài vì không có ai trêu cho em nổi cáu, không ai bắt em dẫn đi ăn vặt ở quán vỉa hè, không có gã Việt kiều keo kiệt nào đạp xe cạnh em khắp phố Sài Gòn .

Hà Yên khịt mũi:

- Nghe anh kể lể, hình như người buồn dài dài không phải là tôi, trái lại tôi vui vì thoát nạn quỷ ám .

Thạch bật cười vì gương mặt vênh váo của Yên . Cô bé đúng là chua ngoa. Từng lời, từng câu của Yên cứ như dao bén . Hình như Hà Yên cố tình nói vậy cho anh ghét cô thì phải. Nhưng cô đâu biết chính những lời ngông nghênh đó đã làm anh từ chết tới bị thương . Mai mốt về Mỹ, chắc chắn anh sẽ buồn dài hạn chứ không phải Hà Yên đâu. Mới liên tưởng như thế thôi, Thạch đã nẫu cả gan ruột . Thời gian ngắn ngủi còn lại, nhất định anh phải thu phục bằng được trái tim của Hà Yên . Anh phải làm sao cho cô bé “tâm phục khẩu phục,” bằng lòng làm vợ anh mới được .

Ngày xưa, lúc biết yêu lần đầu, anh đã thần thánh hóa tình yêu của mình và tin tình yêu ấy bất diệt . Anh nâng niu chiều chuộng người yêu và xem cô ấy như báu vật . Đêm chia tay, nàng khóc ngất lên xỉu xuống . Thạch ra đi với một trái tim chết dở cùng một niềm tin mãnh liệt vào sự thủy chung .

Thế nhưng, chỉ hai năm sau, anh đã được tin người yêu đi lấy chồng và cùng chồng sang Mỹ sống, để rồi ở nước Mỹ thênh thang đó, Thạch mơ sẽ gặp lại nàng trên phố . Dầu biết là không tưởng, anh vẫn cứ mơ rồi chua xót nhận ra mình ngốc nghếch .

Từ đó trở đi, Thạch không yêu ai được nữa, cũng có thể phụ nữ xú người không hợp với anh, cũng có thể trái tim Thạch đã chai đá ? Anh lao vào công việc và chỉ biết công việc thôi. Với anh, kiếm tiền đã trở thành niềm vui, nỗi đam mê tự bao giờ .

“Người ta chỉ thật sự yêu một lần, còn những lần sau chỉ là thói quen” . Thạch từng lầm nhảm câu danh ngôn này nhiều lần hồi mới yêu và tin đúng như vậy. Năm tháng trôi qua, người ta già đi, sự lãng mạn cũng phai nhạt, anh cũng chẳng còn thói quen yêu khi những người quanh anh luôn là những người lạ . Giờ trở về nguồn cội, những tình cảm ngủ vùi trong anh bỗng bừng tỉnh, Thạch tha thiết với cuộc sống hơn và nồng nàn với những cảm xúc từ lâu đã chết . Anh đã yêu trở lại.

Ý muốn được o gần Hà Yên cháy bỏng trong Thạch, anh hạ giọng

như năn nỉ:

- Thứ bảy này đi biển với gia đình anh nhé Yên . Anh rất vui nếu được em đi cùng .

- Tôi đâu biết gì về biển, vậy mà phải làm hướng dẫn viên cho anh mới ức chứ .

Thạchhiền từ:

- Anh mời em như người bạn thân nhất của mình, đừng chua cay với anh nữa mà .

Đặt ly cà phê xuống bàn, Yên tiếp tục ngoa ngoắt:

- Tôi đâu dám từ chối cũng đâu dám chua cay với anh khi lệnh bà ngoại đã truyền từ hôm qua, hôm kia rồi.

Thạch tò mò:

- Bà ngoại truyền như thế nào?

Hà Yên tấm tức:

- Ngoại bảo dù không thích biển cũng phải đi. Nếu không đừng ở nhà của ngoại nữa.

Liếc Thạch một cái, Yên mím môi:

- Thật ra, tôi không ghét biển mà tôi ghét anh .

Thạch lại cười, nhưng nụ cười của anh mới gượng gạo làm sao. Hà Yên chột ân hận vì mồm mép độc địa của mình .

Cô lí nhí:

- Xin lỗi.

Thạch xua tay:

- Nói thật không có lỗi.

- Nhưng mà

- Trừ khi vừa rồi em nói dối

Mặt Hà Yên đỏ bừng, cô phụng phịu:

- Tôi nói thật và tôihơi ân hận vì đã làm anh buồn .

Thạch nheo mắt:

- Sao em biết anh buồn ?

Hà Yên nói:

- Vì nụ cười của anh chẳng vui như bình thường .

- Em đúng là bạn vàng, hiểu cả từng nụ cười của anh .

- Tôi thấy sao nói vậy chứ hồng dám hiểu anh đâu.

Thạch nhìn xoay vào mắt cô:

- Phải hiểu người ta trước rồi mới hiểu mình sau.

- Điều đó với tôi chẳng có nghĩa gì . Ngoại tôi chả cần biết tôi có hiểu anh hay không .

- Nhưng anh cần em hiểu anh .

Hà Yên nhấn mạnh:

- Thế anh có hiểu chút nào về tôi đâu.

Thạch chưa kịp trả lời, Yên đã nói tiếp:

- Nếu hiểu, anh đâu bắt tôi đi biển với anh .

Giọng Thạch đầy băn khoăn:

- Bắt em đi biển với anh à ? Anh đâu tẻ đến thế .

- Vậy tôi được quyền ở nhà chứ gì .

- Em thích biển và ghét anh, cho nên anh ở nhà mới đúng .

Hà Yên nhíp tay lên bàn:

- Làm gì có chuyện đó . Anh nói để mà nghe thì đừng nói

Thạch im lặng nhưng lòng buồn làm sao. Anh cũng đâu có đến nỗi tẻ, sao Hà Yên ghét anh dữ vậy? Hy vọng chinh phục được cô bé bỗng tiêu tan . Anh thấy tâm hồn trống rỗng, ý chí rã rời đến mức thảm hại.

Trong khi đó, Hà Yên cắn môi bối rối Cô đã quá lời rồi và Thạch đang giận cô thì phải.

Rụt rè, Yên làm lành trước .

- Tôi sẽ đi mua quà với anh nhé ?

Thạch dỗi thật, anh dấm dăng:

- Anh đi một mình được mà .

Hà Yên lắc đầu:

- Không được . Bảo đảm anh sẽ mua hổ .

- Dễ ghét như anh có mua hổ cũng đáng đời.

Hà Yên khúc khích cười. Nụ cười của cô khiến Thạch ngẩn ngơ .

Hà Yên khoanh tay trên bàn, giọng nghiêm nghị:

- Tôi đi mua quà với anh để chứng tỏ tôi không phải tình yêu gì gi đó của anh .

Thạch lạnh lùng:

- Nếu vậy, anh càng nên đi một mình .

Hà Yên phụng phịu:

- Tôi về đây. Anh cứ đi một mình cho đáng đời.

Giận dỗi như trẻ con, cô kéo lê dép trên nền gạch Bát Tràng đỏ ối

Nhạc trong quán cà phê rộn ràng theo bước chân cô . Thạch vội vã

đứng lên . Anh linh cảm cơ hội đã tới với mình và anh nhất định phải tận dụng nó .

Ước mơ xanh

Chương 3

Hà Yên ngồi bó gối trước biển . Cảnh vật ở đây đúng là tuyệt, vậy mà cô buồn hiu vì một mình mới thăm chứ .

Hết tắm biển, nhảy sóng, bắt dĩa tràng rồi tới nằm trên ghế gỗ nhìn thiên hạ, Yên chẳng còn biết phải làm gì cho hết thời gian .

Các bà các mẹ ngồi tụm một chỗ dưới căn nhà sàn gỗ lợp lá dừa xinh xắn trong vui làm sao. Yên vừa ngồi chung với các bà, nhưng chỉ nghe chớ chẳng nói gì . Nghe mãi những câu chuyện già nua xưa cũ của các bà cũng chán, cô đành ra ngồi tựa gốc dừa này và ao ước

Phải chi Thạch đi cùng thì vui biết mấy, Yên không ngờ gã dễ ghét chết tiệt đó lại rút lui ở phút cuối Hà Yên đã! chừng hừng khi nghe bà Ngọc Lan báo cáo rằng, Thạch không được khỏe nên dẫu rất tiếc cũng đành phải ở nhà .

Hừ! Cái gã tuổicon vôi ấy mà không được khỏe. Nghe thôi cũng đủ hiểu gã cố ý làm tội làm tình Yên, gã muốn Yên phải ray rứt, ân hận vì cô dám nói thích biển và ghét gã

Hừ! Không ngờ gã lại nhỏ mọn đi chấp nhất lời nói của con gái! Chẳng lẽ sống lâu năm ở nước ngoài, Thạch hồng biết con gái nói ghét là thương hay sao kìa? Nếu đúng gã ở nhà là đáng đời gã rồi. Vậy tại sao Hà Yên lại ầm ức ? Yên cắn môi không muốn trả lời, dù với chính mình .

Đứng lên, cô đi dọc biển, dưới những rặng dừa cao ngất oằn ra cả bãi biển tràn trề sóng vỗ . Khu nghỉ mát này đúng là thiên đường cho những đôi tình nhân và địa ngục của những ai cô đơn . Cô đơn như Hà Yên hiện giờ .

Thật ra, người đáng đời là cô chớ đâu phải Thạch . Anh đã làm như anh nói, chớ không chỉ nói để mà nghe như Yên đã mai mỉa. Giờ thì ráng hưởng nỗi cô đơn đi con nhóc hóm hỉnh .

Trở về phòng, Yên nằm dài trên nệm, cô nhắm mắt lắng nghe tiếng sóng rì rào, tiếng nhạc lan canh phát ra từ những chiếc phong linh bằng tre treo khắp nơi và ngủ thiếp đi bao giờ không hay

Bà Hảo đánh thức cô dậy bằng giọng cầu nhàu:

- Con gái gì tệ thật . Ra đây để ngủ à ?

Hà Yên vươn vai:

- Chớ có gì đâu để con chơi.

Bà Hảo lấp lửng:

- Hừ! Ai biểuChiều rồi. Con đi ăn cơm không ?

Rờ cái bụng lép xẹp, Yên nói:

- Có ạ

Bà Hảo hạ giọng:

- Chỗ này cái gì cũng đẹp, cái gì cũng sang . Phải có tiền nhiều mới vào được . Không chịu nghe lời ngoại thì khổ cả đời, con ạ .

Hà Yên nuốt tiếng thở dài khi lại phải nghe điệp khúc củ . Ngoại sắp làm côghét Thạch thật rồi. Chút lẳng mạn, mơ mộng, nhớ nhưng ve anh sắp biến mất để thay vào đó là những toan tính của ngoại. ôi! Còn gì phũ phàng hơn không ?

Bà Hảo tiếp tục nói:

- Dì Ngọc Lan rất thương con . Dì ấy muốn đi nói con cho thẳng Thạch trước khi về nước .

Yên buột miệng:

- Nhưng Thạch đâu hềthương con .

- Nó nói thế à ?

Hà Yên ngập ngừng:

- Dạ không . Nhưng con biết . Ngoài con ra anh còn quen với thiếu gì người.

- Cũng tại con tự cao.

Nghe ngoại nói thế, cô Yên nghe nghẹn lại. Cô thấy mình lẳng nhách khi muốn khóc thế này.

Ăn cơm, thức ăn biển tươi ngon được bày trên những chiếc bàn ăn được thiết kế đặc biệt đẹp với những vật trang trí là vỏ sò, vỏ ốc biển . Nhưng ngon và đẹp cỡ nào, Hà Yên vẫn thấy thiếu vắng .

Cô gật đầu khen góp với ngoại món lẩu Thái đầy mực, tôm, sò, ăn bỏng lưỡi vì nóng .

Hoàng hôn, Hà Yên lang thang dọc bãi biển, men theo những hàng đèn và ánh đuốc rực sáng . Ngay lúc ấy, Yên nhìn thấy Thạch . Đúng là Thạch chớ không thể ai khác . Anh đang cho hai tay vào túi thông thả đi ngược về phía cô .

Hà Yên nghe tim mình đập mạnh, bước chân vướng vúi bởi cát biển hay bởi cô quýnh quáng vì mừng, Yên không phân biệt được .

Cô nghe giọng Thạch xa lạ làm sao.

- Chào. Anh không nghĩ sẽ gặp em dạo biển giờ này.

Hà Yên chớp mắt:

- Anh tới hồi nào?

- Cùng một lúc với em, nhưng đi xe khác . Anh có nhóm bạn khác,

anh nhập bọn với họ để khỏi phiền em .

- Vậy họ đâu cả rồi?

Thạch nhún vai:

- Ở quây rượu.

- Sao anh không ở đó với họ ?

- Anh đi biển đâu phải để uống rượu mà vì người ta Khổ nỗi người ta lại ghét anh . Thế là anh thành gã lang thang với biển một bên và cô đơn một bên .

Hà Yên cong môi:

- Bộ chỉ mình anh thế sao? Người ta cũng một mình vì anh có bạn khác vậy. Từ sáng đến giờ, anh tha hồ vui với bạn bè, mặc người ta buồn so với một trời ân hận vì tưởng anh bệnh .

Hà Yên giận dỗi nói tiếp:

- Phải chi anh bệnh thật cho đáng đời.

Dứt lời, Yên bước vội đi. Ngang Thạch, anh kéo cô lại, giọng nồng ấm:

- Đừng bắt anh một mình nữa, Hà Yên . Từ sáng đến giờ, anh khao khát được bên em biết bao. Thời gian ở gần em được tính bằng giờ bằng phút, vậy mà anh đã phung phí nó một cách ngu ngốc .

Hà Yên mềm người đi trong vòng tay của Thạch . Sự va chạm đầu đời tạo cho cô cảm xúc mạnh . Lúc Yên còn đang mụ Mị, hốt hoảng vì bất ngờ, Thạch đã nói tiếp:

- Đừng cố tình dối lòng mình nữa. Hãy nhìn anh và đồng ý làm vợ anh đi Hà Yên .

Cô đáp ứng:

- Emem không biết đâu. Anh đi mà nói với ngoại và mẹ em ấy. Đẩy Thạch ra, cô đi như chạy trên cát ẩm . Người nóng bừng bừng dù gió biển về đêm vẫn thổi dạt hàng dừa, Yên đặt tay lên ngực cô giữ bình tĩnh .

Sao vừa rồi cô lại nói thế nhỉ ? Đó là câu trả lời gián tiếp rồi còn gì ? Một câu trả lời ngoài sự tưởng tượng của cô . Ngốc nghếch quá đi mất . Đồng ý làm vợ Thạch à ? Chết thật!

Như một phản xạ, Yên quay lại. Cô phải nói khác mới được . Sự thật cô không chịu làm vợ anh đâu.

Nhưng ngay lúc đó Thạch trờ tới, Hà Yên đụng phải anh . Mặt cô áp vào ngực Thạch, không bỏ lỡ cơ hội anh vòng tay ôm cô, ôm chặt và sát hơn lúc này nhiều.

Người đỡ ra như khúc gỗ, Yên đứng chết trân trên cát . Cô để mặc Thạch nâng cầm mình lên, mắt anh long lanh sau tròng kính, giọng trầm thì:

- Anh thích em từ cái nhìn đầu tiên . Có lẽ em không tin, nhưng sự thật là vậy. Em là người đã xô ngã quá khứ mười năm với một mối tình ngây dại của anh . Em khiến trái tim khô khan của anh biết mộng mơ trở lại để bây giờ nó không thôi nhớ tới em từng phút từng giây. Tay vẽ nhẹ quanh môi Yên, khiến tim cô muốn rơi ra ngoài, Thạch thăm thì:

- Em sẽ là vợ anh nhé, Hà Yên .

Như bị ru ngủ bởi những lời êm hơn tiếng sóng vỗ bờ ấy, Hà Yên thần thờ khép mi thay câu trả lời. Thạch cúi xuống hôn lên bờ môi lúc nào cũng nói lời độc ác với anh . Đôi môi ấy mới mềm mại làm sao, vụng về làm sao. Thật là tuyệt với Thạch vì rõ ràng cô nàng chua ngoa này chưa từng hôn .

Siết nhẹ tám thân thon thả đang run rẩy lẫn đê mê, Thạch nói vào tai Yên:

- Anh thật hạnh phúc .

Bỡ ngỡ rồi hoảng hốt vì một phút xiêu lòng của mình, Yên quay vội đi, mặt úp vào hai tay xấu hổ .

Dường như hiểu tâm trạng của Yên, Thạch liền ngọt ngào thì thầm từng lời như ru vào tai cô . Giọng anh nhỏ, ấm nhưng thừa sức át tiếng sóng biển .

- Đừng giận . Đừng úp mặt vào tay và khóc như thế . Anh không chịu nổi nước mắt đâu Yên . Hãy tựa vào anh đi bé yêu.

Vừa nói, Thạch vừa vòng tay ôm cô . Tâm trạng rối bời, Yên tựa vào người anh . Hai người lặng lẽ song đôi dọc con đường biển chấp chùng ánh đuốc .

Đêm mới lãng mạn làm sao. Từng đôi, từng đôi du khách đa số là người nước ngoài họ tự nhiên hôn nhau khiến Yên mắc cỡ quay đi. Thạch cười:

- Người phương Tây là thế, họ xem việc bày tỏ tình cảm của mình bằng nụ hôn là bình thường .

Hà Yên ngập ngừng:

- Với anh cũng bình thường à ?

Thạch lắc đầu:

- Không . Với anh, nụ hôn rất thiêng liêng . Nhất là khi hôn em .

Yên buột miệng:

- Em cũng vậy.

Thạch nắm tay cô:

- Anh biết . Vì đó là nụ hôn đầu phải không ?

Hà Yên khe khẽ gật đầu. Cô nép vào Thạch vì gió lạnh . Hai người ngồi xuống chiếc ghế bố đôi bằng tre sát bờ nước dưới một cây dù

lợp lá dừa và nhìn ra khơi. Từng đoàn tàu câu mực đêm dài dài với những ngọn đèn trông xa thật đẹp mắt .

Thạch tiết nuối:

- Anh ước gì thời gian ngừng trôi. Thật đó . Nghĩ tới lúc xa em, rồi phải đối diện với công việc anh thấy sợ .

Bằng giọng trầm ấm, Thạch kể về công việc cuộc sống của mình ở Mỹ . Tất bật, quay cuồng, cô đơn, thiếu thốn tình cảmTất cả những điều đó được Thạch nói đầy đủ khiến Hà Yên nghĩ xa xôi

Liệu cuộc sống ấy có phù hợp với cô không, nếu ngày nào đó cô theo chồng về nơi xứ xa

Len lén nhìn Thạch, cô nhận ra anh đẹp . Gương mặt trong tranh tối tranh sáng khá quyến rũ của anh làm Yên bị ngất ngang dòng suy nghĩ . Cô chỉ thấy hoang mang, mâu thuẫn trăm bề nếu chịu làm vợ người có gương mặt đẹp này.

Giọng Thạch bỗng cao lên:

- Nếu có em bên cạnh, cuộc sống của anh sẽ khác rất nhiều. Anh sẽ lo cho em đầy đủ, sung sướng, em chỉ cần ở nhà làm vợ anh thôi chứ không cần làm gì cả .

âu yếm nhìn Yên, Thạch quyết:

- Muốn thế, chúng ta nên sớm đăng ký kết hôn . Anh muốn làm lễ hỏi trước khi anh về .

Hà Yên nhồm dậy:

- Sao vội thế ?

Hôn nhẹ lên trán cô, Thạch nói:

- Không vội đâu em yêu. Vì chúng ta đâu có nhiều thời gian, muốn về đây anh phải xin nghỉ phép . Trễ phép là mất việc đấy y

Yên bóp tay anh:

- Vậy anh về Việt Nam làm việc đi. Em không thích sang Mỹ đâu.

Thạch hơi ngạc nhiên:

- Em nói thật à ?

Hà Yên gật đầu. Thạch băng quơ:

- Em đúng là khác người ta

Yên vénh mặt lên:

- Người ta nào?

Thạch cười cười:

- Những cô gái anh đang tìm hiểu.

Hà Yên chột khó chịu. Thì ra Thạch quen biết nhiều người đúng như cô đã nghĩ .

Giọng anh vẫn bình thản:

- Mẹ muốn anh về nước cưới vợ nên bằng mọi cách giới thiệu cho

anh quenđồng đảo con gái Thú thật, anh đi chơi với họ nhiều hơn với em gấp mấy lần . Nhưng không hiểu sao anh chỉ nghĩ tới con bé chua ngoa này thôi.

Xoa nhẹ bờ môi mong manh của Yên, Thạch nói:

- Em đã tạo cho anh những ấn tượng sâu sắc . Anh yêu và quý trọng cá tính của em .

Hà Yên thích thú vì những lời ngọt ngào, tăng bốc đó, nhưng cô vẫn ghen như tất cả mọi cô gái trên đời.

- Con gái nào lại không có cá tính, không gây ấn tượng với con trai? Chắc anh đã nói thế với nhiều người?

Thạch vuốt mũi cô:

- Tán tỉnh thì có . Nhưng ngỏ lời xin cưới thì duy nhất có em . Mẹ anh rất ủng hộ vì bà rất quý em .

Hà Yên bỗng kêu lên:

- Em phải vào, không thôi ngoại sẽ lo vì không biết em ở đâu.

Thạch tủm tỉm cười:

- Ngoại biết em ở đâu vì chính ngoại bảo anh ra đây với em mà .

Yên áp úng:

- Ngoại có thấyanh ...

Thạch nheo mắt:

- Thấy gì hả cưng ?

Hà Yên đâm vào ngực Thạch:

- Ghét!

Chụp tay cô, Thạch hỏi:

- Ghét biển hay ghét anh ?

Yên nũng nịu:

- Dĩ nhiên là ghét anh rồi.

Nhìn đôi môi cong lên vừa thơ ngây vừa như mời gọi của Yên, Thạch rạo rức khôn nguôi. Anh kéo cô vào sát người mình rồi háo hức tìm lấy môi cô .

Một lần nữa Hà Yên lại ngoan ngoãn để anh hôn . Cô như con nai tơ khờ khạo đang mê man trong đam mê đầu đời. Nhưng ngay lúc đắm say nhất, Yên lại bừng tỉnh khi nhớ tới những lời răn dạy ngày ngày của bà ngoại.

Đẩy mạnh Thạch ra, Yên gằn giọng:

- ĐỪNG anh .

Rồi cô bước xuống chạy nhanh về phía biển . Gió, sóng vỗ vào chân má lạnh khiến Yên tỉnh táo lại. Cô không muốn Thạch coi thường mình chút nào.

Anh bước đến bên cô, giọng trầm xuống:

- Yêu là phải biết giữ gìn . Dù sống ở Mỹ, nhưng anh không buông thả đâu. Anh chỉ cho phép mình hôn em thôi. Hãy tin anh đi. Bây giờ chúng ta đi gặp ngoại và mẹ . Anh muốn báo với mọi người chuyện của chúng ta

Hà Yên ngược lên:

- Ngay bây giờ sao?

Thạch gật đầu:

- Anh không thể đợi lâu hơn nữa.

Nói xong, anh bế thốc cô lên quay vòng trên cát . Biển đêm thật tuyệt . Hà Yên yêu biển và dĩ nhiên yêu cả người vừa cho cô biết thế nào là nụ hôn giữa sóng vỗ trùng trùng .

Dì Cẩm Loan khe khẽ lắc đầu:

- Mày sa bẫy của ngoại rồi, con ngốc ơi.

Hà Yên bần khoản:

- Con không hiểu ý dì . Sao lại là sa bẫy?

Cẩm Loan ra vẻ từng trải:

- Các bà các má đạo diễn cho thằng Thạch diễn tuồng, khờ như con xiêu lòng là phải.

Yên nghếch mặt khở sở:

- Dì cứ nói thẳng ra, úp úp mở mở như vậy, con không hiểu gì hết .

- Dì hỏi con một câu thôi. OK ?

- Dì hỏi đi.

- Con có yêu nó không ?

Hà Yên nóng cả người, cô lí nhí:

- Con không biết .

Cẩm Loan cười giọng mũi:

- Vậy mà chịu lấy nó làm chồng . Mày có ba trợn không ?

Hà Yên liếm môi:

- Con thấy anh ấy cũng được . Thì cứ tìm hiểu xem sao chứ con có ưng gì đâu.

- Không ưng sao họ tiến tới

Hà Yên thật thà:

- Tại ngoại đòi như vậy mà .

Loan giậm chân:

- Đúng là ngu Tao đi công tác có mấy ngày đã xảy ra chuyện . Họ mang sang mấy chai rượu Tây mà trối buộc mày cả đời. Dì đã thấy nhiều rồi. Bận bè dì cũng nhận rượu, nhận lễ dạm ngõ, coi mắt, ăn

hỏi gì gì đó rồi suốt mấy năm biền biệt . Đến hỏi biết ra thì gã Việt kiều ấy có vợ bên trời Tây từ kiếp nào, trong khi ở bên ta cứ dài cổ chờ đợi, đợi đến dang dở cả đời.

Yên nói ngay:

- Nhưng Thạch không phải hạng người đó . Anh ấy rất thương con .

Cầm Loan xoa cằm:

- Bệnh vực như thế mà bảo không biết có yêu hay không ? Mà không lẽ yêu gì nhanh thế ? Bị tiếng sét à ? Dì thấy không đúng . Nếu vì nghĩ nó thương rồi con ưng thì hãy coi chừng bị ngộ nhận đó .

Hà Yên vẫn cãi:

- Nhưng ở cạnh Thạch con thấy vui.

Loan thở dài:

- Bắt đầu nào không như thế . Nhưng vì vui mà cưới nhau thì thậtThôi, không nói nữa, kéo bà ngoại lại mắng dì . Chúc con kéo dài mãi niềm vui và hạn chế tối đa nỗi buồn .

Yên chống tay:

- Mai Thạch đi rồi, có hạn chế tối đa, buồn vẫn buồn .

- Nỗi buồn này tự con chuốc lấy dưới tác động của ngoại. Tiếc rằng mẹ con nhu nhược quá, như nhược tới độ dì phát tức .

Hà Yên hoang mang:

- Chẳng lẽ con sai vì đã chọn Thạch thay vì chọn Sáng ?

Loan xoa tay:

- Ý dì không phải vậy

Cầm Loan chưa nói hết lời, bà Tuyết đã vào với cái điện thoại trên tay

- Yên! Điện thoại.

Với tay cầm lấy máy, cô không ngăn được tò mò:

- Ai thế mẹ ?

Bà Tuyết lắc đầu:

- Không biết . Mẹ nghe tiếng con nít .

Hà Yên vội chạy ra ban công vừa lúc giọng non nớt của Phúc

Nguyên vang lên . Thằng nhóc léo nhéo:

- Cô Yên ơi! Cô nghe tiếng con không ?

Yên cười:

- Nghe Cô nghe rất rõ . Nguyên đang làm gì đó ?

- Đang nói chuyện với cô . Cô đang làm gì ?

- Cô đang ngồi buồn vì không ai trò chuyện .

Thằng Nguyên reo lên như đang nói với ba nó:

- Thấy chưa! Vậy mà ba sợ con làm phiền cô Yên .

- Đâu có phiền . Cô thích nói chuyện với Nguyên lắm . Mấy hôm nay

con có ngoan không ?

Thằng nhỏ ngập ngừng:

- Dạ không . Con làm đổ cơm và ói trong lớp . Về nhà làm đổ sữa ra bàn của ba, ứt hết giấy tờ . Ba giận quá, đánh vào đít con gãy luôn thước .

Hà Yên kêu lên:

- Trời ơi! Đau không ?

Nguyên trả lời:

- Dạ đau. Nhưng không đau bằng bị mẹ Tâm nhéo, nên con không giận ba Tèo. Hôm đó con điện thoại cho cô, cô không có ở nhà . Cô Yên đi đâu vậy?

Hà Yên chột xốt xa cho thằng nhóc và giận ba mẹ nó . Chắc thằng bé rất thường bị ăn đòn . Thật là tội nghiệp .

Giọng nó lại vang lên:

- Alô . Sao cô không nói chuyện nữa?

Yên chớp mi:

- à! Hôm đó cô bạn đi biển với bạn .

- Là chú đeo mắt kính phải không ? Lớp con có bạn gái mập ú tên Dao cũng đeo mắt kính . Mẹ con cũng đeo kính nữa.

Hà Yên hơi ngạc nhiên:

- Sao cô không thấy

- Chừng nào gặp mẹ con, cô sẽ thấy. Mắt kính của mẹ đẹp lắm . Mẹ cũng đẹp nữa.

Yên cười thầm . Đây là lần đầu tiên cô nghe Nguyên khen mẹ nó .

Đúng là trẻ con, lúc thì ghét mẹ, lúc lại khen mẹ đẹp .

Cô hỏi:

- Con có thương mẹ không ?

- Dạ có .

- Ngoan . Ba Tèo đâu?

Giọng Nguyên nhỏ xuống:

- Ba đang làm việc, không được làm ồn .

Yên tò mò:

- Ba làm việc gì vậy?

- Ba làm việc với máy tính, chừng nào ba làm xong con mới được chơi game .

Hà Yên chột liên tưởng đến ngôi nhà vắng ngắt với hai người

.....đàn ông, một là trẻ con, một là thanh niên không trò chuyện với nhau vì công việc và vì cả khoảng cách tuổi tác rồi lại nuốt tiếng xuýt xoa thương hại vào lòng . Thằng bé không hề có tuổi thơ . Nó bất hạnh hơn là Hà Yên nhiều. Dẫu sao suốt thời thơ ấu, Yên cũng hạnh

phúc bên cha mẹ chớ đâu thui thủi buồn tênh như nó thế này. Cũng may là Nguyên lanh lợi, thông minh chớ không lằm lì, trầm cảm:

Giọng Nguyên lại vang lên:

- Con thích cô Yên tới nhà con chơi. Cô hứa mà không chịu tới gì hết

.

- Cô tới sẽ ồn ào, sao ba Tèo làm việc được . Ba Tèo sẽ mắng luôn cô đấy

- Được chứ . Mình đừng tới phòng làm việc của bà Ba không mắng đâu.

Hà Yên lại hứa hẹn:

- Hôm nào rảnh, cô sẽ tới

Phúc Nguyên bỗng hốt hoảng:

- Chết! Ba Tèo ra

Yên chưa kịp nói thêm lời nào thằng nhóc đã gác máy. Thì ra tự nó gọi cho cô . Con nít thời nay đúng là khôn .

Vào nhà, Di Loan nói ngay:

- Chàng chờ nàng dưới nhà nãy giờ kìa.

Hà Yên vội vàng bước xuống cầu thang . Mới được phân nửa, Di Loan đã gọi giật lại:

- Nè!

Yên ngần ngừ quay lại, Di Loan hỏi:

- Mai nó về Mỹ phải không ?

- Dạ .

- Suy nghĩ cho kỹ đi. Con vẫn còn có cơ hội tháo cái gông con vừa bóp chóp tự mang vào cổ .

Hà Yên im lặng . Cô bước xuống lầu bằng những bước chân hoang mang . Trong hồn Yên chợt vang lên những nhịp thắc thỏm:

- Yêu, không yêu. Yêu, không yêu

Bước chân chạm đất ngay tiếng “yêu”, khiến cô nhẹ cả người. Yên cười rạng rỡ trước cái nhìn đắm say của Thạch . Anh đang trò chuyện với ngoại và mẹ, nhưng ánh mắt không rời Hà Yên .

Bà Hảo trách:

- Suốt ngày điện thoại. Con nhỏ này sống bằng điện thoại chớ không phải bằng cơm . Mai mốt chuẩn bị nghe điện thoại đường dài nghe con .

Thạch tủm tỉm cười vì câu như nhắc khéo của bà Hảo. Trong chuyện chinh phục trái tim bướng bỉnh, nhưng hết sức khờ khạo của Hà Yên, bà đã giúp anh rất nhiều. Chính bà làm “nội gián” cho Thạch, nên anh mới nắm được những tình ý của Hà Yên vàtấn công cô bé ngay thời điểm thích hợp nhất . Kết quả hết sức mỹ mãn, Hà Yên đã ngã

vào lòng anh, nhận lời đi nói của mẹ anh . Trở lại Mỹ, anh sẽ nai lưng ra cày, một năm sau quay về tổ chức đám cưới rồi lo thủ tục đưa Yên theo. Tới lúc ấy, cô bé có muốn ở lại như ý thích cũng không được vì “Xuất giá tòng phu” kia mà .

Anh biết có thể Hà Yên chưa thật sự yêu anh như cô đang tưởng, nhưng bà Hảo sẽ tác động và ngày đêm để ý tới cháu gái Bà sẽ giữ vợ hộ anh . Thạch không cần phải lo Hôn nữa, anh được biết Hà Yên sống khá khép kín, cô đi học rồi về chớ ít giao du, nhất là với người khác phái Yên đúng là mẫu phụ nữ mà những ông chồng thường phải đi xa ao ước . Anh thật may mắn cưới được cô . Đêm nay, Thạch muốn dành hết thời gian cho Hà Yên .

Hình như thấu hiểu tâm trạng của anh, bà Hảo lại nói:

- Hai đứa có đi đâu chơi thì đi rồi về sớm .

Thạch lễ phép hơn bất cứ chàng rể nào:

- Thưa ngoại và dì Tuyết, cháu xin phép đưa Hà Yên đi nghe nhạc .

Quay sang Yên, anh hết sức lịch sự:

- Em đồng ý chứ ?

Yên nhìn mẹ và ngoại rồi gật đầu. Bà Tuyết hỏi:

- Vậy thì sửa soạn nhanh lên .

Ba chân bốn cẳng, Yên tất bật chạy lên lầu. Nhào vào phòng, cô ríu rít:

- Dì Út! Sửa soạn hộ con với

Cầm Loan nhồm lên:

- Hai đứa bây đi chơi à ?

- Dạ . Ngoại cho phép rồi.

Loan chép miệng:

- Chà! Ngoại bữa nay chịu chơi thật . Nhưng đừng thấy vậy rồi dễ dãi với nó nghe

Yên đỏ mặt:

- Con không có đâu.

Rồi ngồi im cho dì Loan thoa xanh, thoa đỏ vào mắt vào môi.

Cầm Loan nghiêng đầu:

- Nhìn con, dì con mê nói chi đàn ông . Tiếc rằng chưa vui chơi cho thỏa đã vội lấy chồng . Mà chồng lại ở xa, rồi con sẽ biết đá biết vàng khi mòn mỏi đợi chờ .

Lôi trong tủ ra cái đầm màu tím than có gắn những hạt đá lấp lánh thật đẹp, Loan bảo:

- Nó thích hợp với làn da trắng hồng không cần phấn như con .

Hà Yên hớn hờ:

- Cám ơn Út .

Đứng trước gương, cô ngỡ ngàng với chính mình . Cô nàng lúng liếng mặt tràn đầy hạnh phúc đó là Hà Yên sao? Cô đưa tay xoa nhẹ gò má nóng bừng của mình rồi khe khẽ xuống thang trên đôi giày cao gót cứng của dì Út .

Đang nói chuyện với bà Hảo, Thạch chợt khựng lại. Anh nhìn như bị Yên thôi miên .

Hà Yên chớp mắt:

- Xấu lắm phải không ? Nếu phải, em sẽ thay bộ khác .

Thạch vội vã:

- Không . Không . Em rất đẹp . Đẹp lắm .

Và như thấy mình khen vợ lộ liễu quá, anh ngượng ngập cười.

Bà Tuyết lại hỏi:

- Hai đứa đi đi. Mẹ gọi taxi rồi đó .

Chân líu ríu trên đôi giày cao, Hà Yên nhống nhẹo:

- Em mà té là tại anh .

Thạch tình tứ:

- Đẹp cũng tại anh . Đúng không ? Sao anh thêm hôn em quá .

Hà Yên đồng đánh:

- Không được đâu. Anh sẽ làm phai son môi của em hết .

Thạch da diết:

- Môi em không son cũng đủ hồng, đủ thơm, đủ ngọt để làm chết anh rồi.

Yên cầu vào tay Thạch:

- Nói bây không hà .

- Anh nói thật và anh chẳng muốn xa em, dù một phút .

Vào taxi, Thạch cứ ôm riết lấy Yên, cô xấu hổ ngồi xít ra dù người tài xế vẫn thản nhiên lái xe. Có lẽ anh ta quá quen những cảnh thế này rồi, nhưng Yên thì không .

Cô thì thào vào tai Thạch:

- Người ta cười chết .

Thạch tiếc nuối nắm mãi tay cô Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Hà Yên muốn nói cho đỡ buồn, nhưng cô không biết mình sẽ nói gì . Mới quen nhau một thời gian ngắn, cô và Thạch chưa có nhiều kỷ niệm, nhiều cái chung để thấy mình là thuộc người ta và ngược lại.

Ngoài những nụ hôn ra, Yên và Thạch chả có gì chung hết . Cô chợt sửng sốt khi nhận thấy như vậy. Rồi tự Yên trấn an mình . Ngày xưa, vợ chồng lấy nhau cũng đã biết gì về nhau đâu, thế mà vẫn sống tới răng long đầu bạc . Mình không nên nghe những lời của dì Út, rồi lo lắng xa xôi.

Thạch chợt hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Hà Yên ngập ngừng:

- Tới sau này, không biết sẽ như thế nào đây.

Anh hạ giọng:

- Anh hứa sẽ lo cho em . Cứ yên tâm học . Anh sẽ chu cấp đầy đủ mỗi tháng .

Yên nhìn Thạch:

- Em không nói đến vấn đề này, vì em không muốn nhận chu cấp của anh .

- Nhưng em có sống thoải mái dưới sự bảo bọc của ngoại đâu.

- Đành là vậy, nhưng có điều em chấp nhận bà là ngoại em .

Thạch giận dữ:

- Thì ra em vẫn xem anh là người dưng .

Hà Yên nhỏ nhẹ:

- Anh có thể giận em, nhưng không thể xem thường em được .

- Anh lo cho em và luôn tôn trọng em .

- Nếu vậy, chúng ta cho qua chuyện này.

Thạch vẫn còn băn khoăn:

- Em làm anh buồn vì không biết anh có chỗ đứng nào trong tim em không ?

Hà Yên phụng phịu:

- Đã bảo đừng nói tới chuyện này nữa mà .

Thạch gượng gạo cười. Xe dừng trước phòng trà Diễm Xưa. Thạch đưa cô vào, tìm chỗ ngồi với vẻ thành thạo, khiến Yên phải ngạc nhiên .

Cô thắc mắc:

- Hình như nơi này không lạ với anh .

Thạch sửa gọng kính:

- Em đúng là tinh ý . Anh đã tới đây đôi ba lần với bạn .

Yên thắc mắc:

- Nhớ hôm nay gặp lạicô bạn ấy thì sao?

Thạch nghiêng đầu về phía cô:

- Anh sẽ giới thiệu vợ sắp cưới của mình với cô ạ Vui thôi chứ có sao.

Hà Yên tủm tỉm cười. Đúng là cô vui nếu chuyện đó xảy ra. Phụ nữ nào không muốntrên cơ kẻ khác chứ .

Trên sân khấu, ca sĩ Thanh Lam đang hát bài “Đâu phải bởi mùa thu” nghe thấm từng chữ từng lời.

Đang lúc thả hồn theo nhạc, Yên chợt có cảm giác có người nhìn mình . Cô vội quay sang trái và thấy Tâm, mẹ của Phúc Nguyên . Cô

ta không ngồi với chồng mà với một người đàn ông khác .
Thấy Yên nhìn, Tâm cố tình tựa đầu vào vai tình nhân, mắt lim dim ra chiều hạnh phúc .

Nhớ tới những lời Nguyên nói qua điện thoại lúc nãy, Hà Yên bỗng bực mình hết sức .

Cô buột miệng:

- Đồ vô trách nhiệm, vô lương tâm!

Thạch giật mình ngơ ngác:

- Sao vậy Yên ?

Cô tức tối hất mặt về phía Tâm:

- Anh nhìn kìa.

Thạch nhíu mày:

- Trong cô ta quen quen, nhưng anh chả nhớ đã gặp ở đâu.

Hà Yên nói một hơi:

- Trong quán trứng lộn chiên ở đường Trần Hưng Đạo ấy

Thạch vỗ trán:

- Cô ta làlà

- Mẹ của thằng bé Phúc Nguyên, anh nhớ ra chưa?

Thạch ồ lên:

- à! Anh nhớ rồi. Nhưng người đàn ông kia trong lạ quá Chả lẽ

Hà Yên bấu môi:

- Bà ta bỏ chồng bỏ con luôn rồi. Thì ra vì muốn được tự do chơi bời như thỏ còn độc thân mà bà Tâm nỡ để Phúc Nguyên sống với bố .
Tội nghiệp thằng bé thật .

Chống hai tay dưới cằm, mặt xịu xuống buồn hiu, Hà Yên nói:

- Hồi nãy nó điện thoại kể với em chuyện nó bị ba đánh vì tội làm đổ sữa lên bàn làm việc của ông ạ Chắc! Khổ cho cả cha lẫn con .

Thạch chột căng thẳng . Anh nhìn cô và nhận ra Yên quan tâm đến cha con thằng nhóc Nguyên hơi nhiều. Một mối lo ngại vô hình lướt nhanh qua hồn anh .

Thạch cố giữ giọng bình thản:

- Thì ra em vẫn liên lạc với bé Phúc Nguyên .

Không nhận thấy chút ghen tương trong câu nói của anh, Hà Yên nói:

- Nguyên rất cần có người để trò chuyện .

Thạch xoa cằm:

- Chắc ba nó cũng vậy.

Hà Yên vẫn vô tư:

- Có lẽ thế .

- Nên em đã động lòng trắc ẩn, mở đường dây nóng an ủi cả hai bố

con thằng nhỏ qua điện thoại?

Hà Yên hơi khựng lại:

- Anhanh chọc quê em à ? Chính anh nhận định Phúc Nguyên là một đứa bất hạnh, nhìn nó em xót xa khi nhớ hoàn cảnh của mình . Ba mẹ em cũng bỏ nhau, chỉ có khác em là người lớn, tự lo cho bản thân được . Còn nó thì không . Gọi điện trò chuyện, an ủi nó có gì sai đâu.

Thạch vội nói:

- Anh chỉ trêu em thôi mà . Đúng là thằng bé khá bất hạnh, còn em lại nhiều từ tâm .

Hà Yên tươi ngay nét mặt:

- Em sẽ tiếp tụcchơi với nó nhá

Thạch miễn cưỡng gật đầu. Anh không thể mở miệng nói với Yên rằng cô chỉchơi với thằng nhóc Nguyên thôi, còn ba Tèo của nó thì cô phải tránh xa ra. Anh đâu thể để Hà Yên biết anh rất ghen và rất sợ mất cô .

Đã một lần thất bại trong tình trường, gã đàn ông nào chẳng lo xa cơ chứ . Thạch quay đi nuốt tiếng thở dài.

Ngày mai anh đi rồi, chuyện gì xảy ra khi trái tim nông nổi của Hà Yên không chỉ dành riêng cho anh . Cô bé đa cảm này thích làm chuyện bao đồng . Ai mà biết được lòng tốt của Yên sẽ dẫn tới địa ngục hay thiên đường đây?

Thạch chồm người qua hôn nhẹ lên trán Yên, cô hơi ngỡ ngàng, nhưng sau đó mỉm cười với anh .

Trên sân khấu, người ca sĩ đang thì thầm:

“Đời ai cũng có, giây phút trót yêu dại khờ”

Ước mơ xanh

Chương 4

Đang nằm nướng và ủ ê nhớ Thạch, Hà Yên chợt nghe giọng dì Út:

- Yên! Điện thoại.

Vươn vai lười biếng bước xuống giường, Yên cầu nhàu rửa

....Chẳng biết đứa bạn nào lại phá phút giây mơ màng của cô thế này?

- Alô .

Yên khẽ quát vào máy đểdần mặt và nghe giọng nhóc Nguyên rụt rè:

- Con là bé Beo nè cô Yên ơi. Sao hôm nay cô “àlo” lớn quá vậy?
 Làm con hết hồn .
 Hà Yên bật cười vì kiểu trách móc của thằng bé . Cô hỏi:
 - Phúc Nguyên ăn sáng chưa mà gọi điện cho cô sớm thế ?
 Thằng nhỏ thút thít khóc:
 - Con chưa ănHichic
 Yên nhíu mày:
 - Sao lại khóc ? Ba Tèo đâu?
 Nguyên chọt ré lên:
 - Ba Tèo chết rồi .
 Hà Yên nhồm nguời lên:
 - Cái gì ?
 - Ba ngủ hoài, con làm gà gáy ó o mấy lần luôn, ba cũng không chịu dậy. Hu, hụ Chắc ba chết rồi.
 Hà Yên thở phào:
 - Chắc ba con xin phải không ?
 Thằng Beo nói:
 - Hồng phải. Hôm qua ba làm việc mà . Cô Yên gọi ba Tèo dậy cho con đi.
 - Ba không nghe điện thoại, làm sao cô gọi?
 - Cô tới nhà con gọi ba dậy đi.
 Hà Yên cười:
 - à! Hay Nguyên gọi điện thoại cho mẹ Tâm, bảo mẹ về gọi ba dậy.
 Thằng nhóc lầu bầu trong máy:
 - Con không muốn mẹ Tâm, con muốn cô Yên . Cô hứa tới nhà con mà .
 Yên ngần ngừ khó xử . Rồi không hiểu sao cô nói:
 - Cô sẽ tới ngay Bé Nguyên chờ cửa nhen .
 Thằng bé dạ rõ tọ Yên gác máy, xuống nhà làm vệ sinh cá nhân thật nhanh .
 Bà Tuyết tò mò khi thấy cô thay quần áo:
 - Con đi đâu vậy?
 Yên ậm ừ:
 - Con tới thăm Nhược Thủy. Nó bệnh rồi.
 Dắt xe ra khỏi nhà, cô đạp thật nhanh . Chưa đầy năm phút, Yên đã có mặt trước cổng nhà Nguyên . Thằng bé đang ngồi với con chó đốm An Na trong sân . Thấy cô, Nguyên nhào ra ngay. Nó nhón chân cho khóa vào mở cổng .
 Hà Yên đẩy xe vào:
 - Ba con vẫn chưa dậy à ?

Nguyên lắc đầu:

- Dạ chưa

Nắm tay Yên thật chặt như sợ cô bỏ đi, nó bảo:

- Cô gọi ba dậy nhá

Yên gật đầu. Cô theo thằng nhỏ vào trong . Tàn ngần một chút, Yên bước vào phòng của Lãm . Đó là một căn phòng rộng, một bên là chỗ làm việc với chiếc máy tính và bề bộn giấy tờ trên bàn, sát tường là một cái kệ sách, bên phải là giường ngủ .

Lãm đang nằm trên giường, Yên bước đến gần . Đúng là anh đang ngủ, hình như là đang mê thì đúng hơn . Hà Yên thấy Lãm mở mắt nhìn mình rồi lại trở mình ngủ tiếp .

Cô ngập ngừng:

- Anh TèoTèo ơi!

Và nghe giọng anh khao khao như không ra hơi.

- Cho tôi ly nước .

Hà Yên mau mắn:

- Vâng . Vâng .

Rồi cô theo thằng Beo xuống bếplục lọi. Bưng ly nước lạnh ngắt rót từ tủ lạnh lên, Hà Yên dừng ngần ngừ . Cô rụt rè:

- Nước đây.

Lãm gượng chống tay ngồi dậy đón lấy ly nước . Yên thấy mặt anh đỏ ửng, môi khô ran . Chắc là đang sốt cao.

Yên liếm môi:

- Anhanh bệnh à ?

Lãm ôm đầu:

- Chắc vậy. Tôi không sao mở mắt lên nổi, dù nghe bé Beo gọi rồi khóc ỉ ỉ bên tai. Mà sao em lại ở đây?

Hà Yên nói:

- Bé Nguyên điện thoại cho tôi. Thằng nhóc khóc vì tưởng anh đã chết . Nó làm tôi lo quá, nên vội vàng tới ngay

Nhìn Lãm, Yên hỏi:

- Anh đang sốt phải không ?

- Có lẽ tôi bị viêm họng rồi.

- Cần điện thoại cho chị nhà không ?

Lãm khoát tay:

- Không . Em gọi bác sĩ hộ tôi thì tốt hơn .

Anh đọc số cho Yên gọi một điện thoại mắc nối tiếp trong phòng . Đợi chuông reo, cô đưa cho anh ống nghe

Lãm gượng ngồi tựa vào tường, giọng khó nhọc:

- Quân hả ? Lãm đây. Tao sốt suốt đêm qua Mày làm phước tới

khám rồi cho ít thuốc . Nếu chậm, nhớ có bề gì chả ai nuôi thằng BeoỒ! Nhanh lên! Tao sắp chết rồi đây.

Hà Yên suýt phì cười vì những lờitrắng trời của Tèoà không, của Lãm . Tên anh ta là Lãm, nghe cũng lạ tai đấy chứ .

Thằng Nguyên nheo nheo:

- Ba ơi! Con đói quá .

Lãm nhăn nhó:

- Uống sữa đỡ đi con .

- Con ngán lắm rồi. Con muốn ăn phở .

Yên vuốt tóc nó:

- Ngoan, cô sẽ mua phở cho con và cả ba Tèo.

Nguyên hớn hờ:

- Dạ . Con sẽ ngoan hơn ba luôn .

Hà Yên nhìn Lãm:

- Trong khi đợi bác sĩ tới, anh phải chườm nước lạnh cho hạ sốt mới được .

Lãm bắt đầu:

- Trời đất! Tôi đâu phải là thằng Beo.

Yên thở nhàn:

- Là ba nó, anh càng cần phải làm thế cho mau khỏi bệnh .

Xuống bếp, Yên lấy đá trong tủ lạnh cho vào bao xốp, cô gói bao đá trong cái khăn long nhỏ rồi đưa cho Lãm .

- Chườm lên trán, anh sẽ dễ chịu hơn .

Lãm có vẻ xúc động:

- Cảm ơn em nhiều lắm .

Hà Yên nhún vai. Cô lấy cái cà mèn ba ngăn máng vào tay cầm xe rồi đạp xe đi băng băng, lòng tự hỏi: Mình đang làm việc thiện gì đây? Sao tự nhiên vào nhà người ta gánh chuyện không phải của mình thế này? Nếu ngoại biết, chắc bà sẽ lên máu quá . Rồi Thạch nữa, anh sẽ buồn, thậm chí ghen vì Hà Yên của anh dám vào tận giường của một người đàn ông không phải chồng mình, tệ hơn nữa là anh ta đã có vợ con .

Chà! Đề tài này nghe hấp dẫn đấy Hà Yên cười một mình . Cô thích chuyện phiêu lưu, đây phải thuộc thể loại phiêu lưu không nhỉ ?

Hỏi bà hàng phở làm nhanh, Yên đạp xe về . Tội nghiệp! Chắc thằng Nguyên đói rã ruột . Hôm qua, có thể nó không được ăn cơm mà chỉ ăn vớt vớ món gì đó trên phố . Gã Lãm này cần nhanh chóng tìm một cô vợ khác, nếu không cả cha lẫn con sẽ suy dinh dưỡng về tinh thần lẫn thân thể mất .

Về tới sân nhà Lãm, Hà Yên thấy có một chiếc Future dựng phía

trước . Nhóc Nguyên ngồi ngóng cô trên chiếc xích đu

Thằng bé nhảy phóc xuống, giọng thì thầm:

- Bác sĩ Quân, bạn ba Tèo ở trong nhà . Chắc là ba con bị chích đít rồi. Sợ quá! Con ghê quá!

Hà Yên bỗng thấy ngại. Cô còn ngần ngừ ngoài sân, thằng Nguyên đã nói:

- Cô Yên! Con đói

- Vậy thì theo cô vào bếp .

Lau cho sạch cái bàn ăn bọn bề chén bát dơ, Hà Yên trút phở ra một cái tô . Cô còn chưa biết làm sao thì Nguyên nhắc:

- Cô lấy kéo cat* phở ra cho ngắn, con mới ăn được .

Rửa cái kéo chắc cũng chả sạch sẽ gì nằm trên bếp, Yên cắt bánh phở ra rồi lấy đĩa, muống co thằng nhỏ .

Hà Yên hỏi:

- Cô đút con nhé ?

Nó lắc đầu:

- Con ăn một mình không đồ đâu.

- Còn nóng lắm đó .

Chỉ vào cái quạt treo trên vách, nó ra lệnh:

- Cô mở quạt cho mau nguội.

Yên lại máy móctuân lệnh . Thằng nhóc này cũng biết chỉ huy lắm . Mới sáng sớm nó đã khiến cô chạy có cờ từ nhà đến đây. Nó biết gọi ngườicứu ba nó, đúng là khôn lỏi so với những đứa cùng tuổi.

Đang nhóp nhép, Nguyên chợt ngừng lại, nó bảo:

- Cô Yên ơi! Vào xem ba Tèo có khóc nè không . Cô nhớ dỗ ba con nhạ

- Ba con là người lớn, ai lại khóc nè .

Phúc Nguyên cãi:

- Mẹ Tâm là người lớn, sao khóc nè hoài. Lần trước khóc ba cũng dỗ, dỗ còn lâu hơn dỗ con mà mẹ Tâm hổng chịu nín . Ba nói mẹ mít ướt xước cùi.

Nó nhún vai, nói tiếp:

- Là con trai, con không mít ướt đâu. Quê lắm .

Yên khẽ lắc đầu. Đúng là tư tưởng của con trai. Còn bé xíu mà đã sợ quê độ .

Từ phòng Lãm, một gã mặt mày sáng sủa, quần áo thơm mát bước ra.

Yên gật đầu chào và hơi khó chịu trước nụ cười ngụ ý của gã .

Bác sĩ Quân lên tiếng:

- Nhờ Hà Yên chăm sóc hộ cha con Lãm . Nếu không hẳn khó lòng khỏi bệnh và thẳng nhóc cũng mệt theo.

Hà Yên nghiêm nghị:

- Đó không phải là bổn phận của tôi.

Quan bẻm mép:

- Chính vì thế tôi mới tha thiết nhờ . Với tư cách bác sĩ, lại là bạn thân của Lãm, tôi rất mong Yên giúp họ . Lãm tham việc, lại không được chăm sóc, ăn uống cầu thả, thật thường dẫn đến suy nhược và ngã bệnh . Dầu chỉ mới biết Yên qua lời giới thiệu vừa rồi của Lãm, tôi tin Yên là người thích giúp kẻ khác nên yên tâm nghĩ Lãm sẽ chóng khỏi bệnh nhờ lòng tốt của Yên .

Hà Yên thấy khó xử . Cô không thích được phỉnh nịnh, song những lời của bác sĩ Quân khiến cô phải suy nghĩ .

Yên ngập ngừng:

- Anh Lãm và chị Tâm có chuyện buồn vui, nhưng vẫn phải có trách nhiệm về nhau và về bé Nguyên, anh là bạn thân, tôi nghĩ anh nên bắc một nhịp cầu cho hai người hướng về với thẳng bé . Chớ để nó lỏng lỏng theo ông bố tối ngày chỉ biết công việc, tôi thấy tội cho nó quá

Quân hạ giọng:

- Tôi từng làmđại sứ thiện chí, hòa giải cho họ rất nhiều lần, tới hôm nay tôi mệt mỏi rồi. Yêu nhau là phải biết hy sinh, khổ nỗi Mỹ Tâm ic h kỷ chỉ nghĩ cho riêng mình, bởi vậy hai người ấy không thể quay lại với nhau được đâu, trừ phi

Quân ngập ngừng, mắt hướng về Phúc Nguyên . Anh ta bỗng lảng đi.

- Tôi lắm điều quá . Tất cả cũng vì mong Yên giúp đỡ gã bạn thân của mình .

Hà Yên lắc đầu:

- Tôi không thể đâu.

Quân thất vọng:

- Thật đáng tiếc . Nhưng hôm nay Yên có thể nấu hộ Lãm nồi cháo chứ .

Yên nói:

- Vâng . Tôi có thể, còn ngày mai, ngày mốt thì khó đấy Lãm cần một người giúp việc .

Quân xoa cằm:

- Trước đây thì có, nhưng bác ấy cũng vì giận Mỹ Tâm nên đã thôi việc . Chắc tôi phải năn nỉ hộ Lãm quá .

Nhìn đồng hồ, Quân bảo:

- Tôi phải tới bệnh viện vì có ca trực . Yên mang phở vào cho Lãm ăn xong hãy cho uống thuốc . Tối tôi sẽ ghé . Rất cảm ơn Yên .

Đội Quân dắt xe ra, Yên khóa cổng . Vào bếp, cô trút phở vào tô, bưng tới tận phòng cho Lãm .

Đặt cái khay lên bàn làm việc, cô nhỏ nhẹ:

- Anh ăn một chút để dần bụng mà uống thuốc .

Lãm gượng ngồi dậy:

- Cảm ơn em .

Ngồi vào bàn, anh bảo:

- Em ăn cùng cho vui.

- Tôi có phần rồi. Anh cứ tự nhiên đi.

- Phở để nguội đâu còn ngon .

- Tôi sẽ ăn nóng . Vừa ăn, tôi sẽ trong chừng bé Beo hộ anh . Được chưa?

Yên quay lại bếp, Lãm bưng khay theo sau. Thấy anh ngồi xuống bàn, thằng nhóc Nguyên hỏi nhỏ:

- Ba có khóc khi bác Quân chích không ?

Lãm nghiêm nghị:

- Chích như bị kiến cắn . Có đau đâu mà khóc . Con ăn đi. Và khi ăn, không được nói chuyện .

Hà Yên cầm đũa lên, cô tự nhiên ăn vì đã đói lắm rồi.

Nguyên vỗ tay:

- Hay quá . Nhà mình.....

Thấy Lãm lừ mắt, thằng bé cụt hứng làm thinh . Nó nhìn cô như cầu cứu Hà Yên nhẹ nhàng:

- Nguyên muốn nói gì vậy?

Nó lắc đầu:

- Ăn cơm không được trò chuyện . Ba Tèo bảo thế .

Lãm ậm ừ:

- Hôm nay có cô Yên tới chơi, ba cho phép nói đó .

Phúc Nguyên cười híp mắt:

- Ba Tèo ơi! Nhà mình bữa nay vui quá . Con thích ăn trên bàn như vậy chứ không thích ăn ở tiệm .

Nhìn Yên, Nguyên mời mọc:

- Ngày nào cô Yên cũng tới nhà con ăn cơm nhạ

Hà Yên nói:

- Mẹ cô sẽ buồn vì không có cô cùng ăn cơm .

- Cô chờ mẹ cô tới nhà con ăn cơm luôn . Ba Tèo nấu cơm ngon lắm

.

- Vậy sao con phải ăn cơm ở tiệm ?

- Ba con mắc công chuyện, nên phải ăn tiệm .
Định hỏi tới mẹ Tâm của nó, nhưng thấy mặt Lãm lăm lì, quạu quọ, Yên đành thôi.
Lãm uống thuốc, giọng ảm áp hơn:
- Nếu không có cô tiên Hà Yên xuất hiện, cha con tôi đúng là khốn đốn .
Yên dọn tô chén trên bàn:
- Tôi không phải tiên đâu. Sao anh có thể tin người lạ nhỉ ?
Lãm liếm đôi môi khô:
- Vì người ấy đã đưa con tôi về nhà, và vì trực giác của tôi. Em không thể nào là người xấu được .
Hà Yên chớp mi, cô đặt chén dĩa vào bồn và bắt đầu rửa.
Lãm kêu lên:
- Em không cần làm thế .
Yên thản nhiên:
- Bé Nguyên rửa chén, nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà được hay sao? Tôi sẽ hy sinh ngày chúa nhật để giúp cha con anh cho xứng với trực giác của anhTôi không thể là người xấu được .
Lãm dò dẫm:
- Thế còn anh chàng của em đâu? Anh ta để yên cho người yêu làm việc thiện sao?
Hà Yên nói:
- Anh ấy cũng là người tốt như tôi mà .
Lãm cười:
- Hôm nào khỏe lại, tôi nhất định mời anh ấy một chầu bia. Hy vọng em không phiền ?
- Dĩ nhiên là không . à! Anh cứ nằm nghỉ đi. Ở đây làm chi cho mệt .
Lúc này bác sĩ bảo anh phải ăn cháo Tôi sẽ đi chợ lo bữa ăn cho anh và bé Beo. Có điều
Thấy Yên ngập ngừng, Lãm hỏi:
- Có gì bất ổn à ?
Hà Yên đáp ứng:
- Thú thật, tôi không mang nhiều tiền .
Lãm mau mắn:
- Tôi sẽ lo chuyện đó, em giúp chúng tôi là quá tốt rồi.
Anh vào phòng, nằm vật ra giường . Hết nóng giờ tới lạnh, Lãm trùm chăn nghĩ ngợi lung tung .
Đúng là thời gian gần đây anh làm việc quá nhiều. Là kỹ sư vi tính loại giỏi, anh chuyên viết phần mềm cho khách . Ngoài công việc ở một công ty tin học lớn, anh còn làm thêm ở nhà . Thu nhập của anh

cao và ổn định nên cuộc sống vật chất thoải mái
Điều anh khổ tâm nhất là thằng nhóc Nguyên . Anh bắt nó sống theo mình, ép nó vào một kỷ luật cứng nhắc dành cho người lớn . Lời của anh là lệnh và nó chỉ được quyền tuân lệnh .

Nguyên rất sợ Lãm, nên nó luôn nghe lời anh để rồi khi có Mỹ Tâm kể bên, nó trút hết sự bướng bỉnh của mình sang cô . Nó không hề sợ Tâm và ghét cô ra mặt .

Mà thôi, nhắc tới Mỹ Tâm làm chi nữa. Trong nhà anh hiện giờ, có một nàng tiên, nàng ấy đang chăm sóc cả cha lẫn con anh . Hãy tận hưởng những gì thượng đế đã ban tặng đi.

Gọi Nguyên vào, anh bảo nó đem tiền ra đưa cho Yên bằng hai tay
Thằng nhỏ ra chiều hiểu biết:

- Cô Yên sẽ đi chợ nấu cơm cho mình ăn phải không bà

Lãm gật đầu:

- Bởi vậy, không được chọc giận cô Yên .

Nguyên hớn hờ:

- Con biết rồi.

Nằm một lát, Lãm cũng lồm cồm gượng dậy, anh ra ngoài ngồi trước máy tính và tiếp tục làm phần việc còn bỏ dở đêm qua

Điện thoại reo, Lãm nhắc máy Giọng Quân quan tâm:

- Sao thằng quý ? Đã đỡ chưa?

- Chưa. Lúc này tao đang lạnh .

- Mà đang làm gì thế ? Ngủ à ?

- Hồng dám đâu. Công việc ối ra kia.

Quân ngập ngừng:

- Này! Con bé đó đâu?

- Hà Yên hả ?

- Chậc! Chớ không lẽ Mỹ Tâm ?

- Yên đi chợ rồi.

- Chà! Cô nàng nhiệt tình làm tao thấy nghi ngờ . Thời buổi này có đót đuốc giữa ban ngày cũng không tìm ra người tốt . Mà coi chừng rước hồ ly tinh vào nhà đấy

Lãm nói ngay:

- Tao nghĩ Hà Yên không tệ như vậy.

- Tao cũng nghĩ thế . Nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại, tao sợ mà y tinh giấc thấy nhà mà y trống trơn thì khổ cho thằng Beo.

- Mà y đã nghi quá .

Quân bắt bẻ:

- Mà y có biết gì về thân thế, gia đình, chỗ ở của nó không, hay chỉ biết mỗi số điện thoại? Tao nhắc nhở để mà y cảnh giác thế thôi, còn

tất cả tùy ở mày. Tao sẽ ghé dì Năm xem sao. Thôi nhé!

Lăm gác máy. Lòng ngần ngại vì những lời cảnh báo của Quân . Bạn anh có lý khi tỏ ra nghi ngờ .

Anh thở dài. Chuyện cô tiên bước ra từ quả thị hay từ cái vỏ ốc chỉ có truyện cổ tích . Thời buổi ô nhiễm này tan biến mất cả rồi. Không khéo trắng tay vì tin người như chơi. Nhưng hoàn cảnh cha con anh bây giờ thật khổ, phải nhờ Hà Yên ít nhất hết sáng nay. Sau đó hy vọng Quân sẽ thuyết phục được dì Năm quay về với gia đình anh . Nếu không, cha con anh còn lầy lắt dài dài. Mà chả lẽ Hà Yên là người xấu Lăm không muốn tin như thế và cầu mong không phải như thế .

Anh cố tập trung trước màn hình vi tính . Cơn sốt bắt đầu ập đến sau cơn lạnh, khổ nỗi Lăm không thể trễ khi đã hẹn với khách hàng . Anh vừa liếm đôi môi khô vừa nhấn bàn phím . Ngay lúc ấy, Hà Yên bước vào với một ly cam vắt vàng óng trên tay

Nhận ly nước, Lăm nghe giọng mình lạ hoắc:

- Cám ơn em, Hà Yên .

Và anh tin Hà Yên là người rất tốt .

Giọng bà Hảo vang lên làm Hà Yên giật mình:

- Nhược Thủy đỡ chưa Yên ?

Cô nuốt vội cơm trong miệng:

- Dạ nó bớt rồi ạ .

- Tội nghiệp! Một thân một mình ở quê lên học, khi bệnh hoạn chả có ai lo. Ngoại có chục cam sành, lát nữa con mang tới cho nó .

Hà Yên lại dạ nhưng trong lòng bất an vì nụ cười tủm tỉm của dì Út .

Cô dọn chén bát đi rửa và nghe dì thùng thình tha thùng thình:

- Lúc nãy Út mới gặp Nhược Thủy trong siêu thị Hà Nội. Con bé chả có vẻ gì bệnh hết . Tại sao con phải nói dối nhỉ ?

Hà Yên ú ớ hết mấy giây. Cô không ngờ mình bị lòi đuôi cuội bất ngờ thế .

Yên mở vòi nước, tìm mãi chưa ra câu trả lời. Cẩm Loan lại bồi thêm một câu nữa:

- Mấy hôm nay thường có một đứa con nít điện thoại cho con . Thăng nhóc này từng gọi tìm hôm con đi Bình Thuận với gia đình bà Bá . Nó là ai thế nhỉ ?

Hà Yên đành khai:

- Thăng nhóc bị đi lạc hôm trước đó . Nó gọi điện nói chuyện với con

cho vui.

Cầm Loan kêu lên:

- Chà! Con nít năm hai ngàn có khác . Nó mới học mẫu giáo thôi, cái trò nói chuyện qua điện thoại đâu hợp với lứa tuổi nó .

Yên nuốt nước bọt:

- Nó sống với ba, ba nó suốt buổi ngồi trước con chuột và bàn phím .
Chả ai chơi, nó mới gọi điện cho con .

Loan chất vấn:

- Chuyện thằng nhỏ đó có liên quan gì tớibệnh ảo của Nhược Thủy không ?

Hà Yên thú thật:

- Mấy hôm nay ba nó bệnh nên anh ta nhờ con sáng tới chở nó đi học, con phải nói dối

Cầm Loan nhú mày:

- Sao lại có chuyện lợi dụng kỳ cục vậy?

Yên áp úng:

- Không phải lợi dụng, tại con tình nguyện giúp đỡ Lãm .

Rồi cô liền kể cho dì Út nghe những gì mình đã làm cho cha con Phúc Nguyên .

Cầm Loan chống tay dưới cằm, giọng dứt khoát:

- Thôi ngay trò tử thiện này đi. Đó không phải là việc của con .

Hà Yên rút khăn lau khô tay:

- Con biết . Nhưng tội nghiệp thằng nhỏ lắm . Không hiểu sao Nguyên rất ghét mẹ mình . Chắc tại cô ta đối xử quá tệ với cha con nó . Hôm đi nghe nhạc với Thạch, con gặp mẹ thằng bé với một người đàn ông khác . Chính Thạch còn phải lên tiếng phê phán cô ta và xót xa bảo bé Nguyên bất hạnh .

Cầm Loan ngắt lời Yên:

- Mỗi người đều có số phận riêng . Con làm được gì trước nỗi bất hạnh của nó ?

Hà Yên nói một hơi:

- Con nghĩ tới sự chia tay của ba mẹ và ngẫm tới Phúc Nguyên . Dầu sao con cũng đủ lớn khôn để tự lo cho bản thân, còn nó thì chưa. Nó cần tình thương và con có thể chia sẻ .

Loan gắt gỏng:

- Đành rằng như vậy, nhưng mọi chuyện sẽ không đơn giản như con nghĩ . Một cô gái trẻ thường lui tới nhà gã đàn ông ly dị vợ đang sống với con trai. Chà! Cái gì sẽ xảy ra chứ ? Nếu bà ngoại biết được con làm chuyện bao đồng này, bảo đảm bà ngoại sẽ lên máu. Không những ngoại, cả mẹ con cũng thế .

Hà Yên liếm môi:

- Nhưng mà

Cầm Loan gần:

- Không nhưng gì hết . Chấm dứt đi, nếu muốn yên thân với bà ngoại.

Hà Yên xùi xuống:

- Con rước nó chiều nay nữa thôi.

Cầm Loan gật đầu:

- Nói thì nhớ đầy đồ ngốc . Con phải nhớ mình đã có chồng sắp cưới
Làm chuyện gì cũng cần suy nghĩ cho thấu đáo, nếu không sẽ mang
tai tiếng .

Hà Yên bướng bỉnh:

- Con không làm gì quấy để mang tiếng hết .

- Đành rằng như vậy, nhưng dì vẫn thấy không nên .

Nhìn xoay vào mắt Yên, Cầm Loan buông từng chữ:

- Con dám chắc là không chút thương cảm nào đối với tay Lãm, ba
thằng Nguyên không ?

Hà Yên chớp mi:

- Dĩ nhiên là con tội nghiệp khi thấy anh ta dầu đang sốt đỏ cả mặt
cũng phải gò lưng trước máy tính . Lòng thương hại ai cũng có chứ
đâu chỉ riêng con .

- Gã Lãm ấy đang lợi dụng lòng thương hại của con đấy

Hà Yên khẳng khái:

- Không đâu. Lãm biết con có Thạch mà .

Cầm Loan cười khẩy:

- Biết thì sao? Với một người từng ly dị vợ như anh ta, quen một cô
đã có chồng cũng là chuyện thường .

Dứt lời, dì Loan đi lên lầu, Hà Yên một mình dưới bếp với trăm ngàn
suy nghĩ .

Hôm qua, Thạch gọi điện về . Hai người nói chuyện gần cả tiếng,
nhưng Yên không hề hé môi việc cô tới nhà Phúc Nguyên vì cô biết
chắc chắn Thạch không thích .

Như vậy, Yên đúng hay sai? Phải Lãm đang lợi dụng lòng thương hại
của cô không ? Những lời dì Út đã gieo vào lòng Hà Yên biết bao
nhiều bứt rứt khó chịu.

Ánh mắt Lãm long lanh mỗi khi thấy Yên lại hiện rõ trong hồn cô . Dì
Út đúng là “ghê gớm” khi đặt câu hỏi lúc này.

Rõ ràng Hà Yên có “thương cảm” đối với Lãm . Nhưng anh vẫn là
một chân trời lạ cô đang tò mò khám phá . Mà để làm gì ? Yên đã có
nơi có chỗ rồi kia mà .

ôi chao! Con người thật phức tạp . Cô biết mình sẽ buồn nếu không gặp cha con Phúc Nguyên nữa. Thằng nhóc mới dễ thương làm sao. Cô thích nghe nó ríu ra ríu rít gọi “cô Yên ơi” bằng giọng trong veo, cô cũng thích thấy nó khóc mỗi khi bị ba Tèo mắng mà không được sà vào lòng cô .

Phải công nhận Lãm nghiêm khắc quá với thằng bé . Nó tôn sùng ba Tèo, nhưng cũng sợ anh một nước . Chưa khi nào Yên thấy Nguyên dám nhõng nhẽo, đòi hỏi ba mình như những đứa trẻ con nhà giàu khác . Có lần Yên góp ý, Lãm bảo anh không thích con trai ủy mị, quen được nuông chiều. Anh muốn Nguyên luôn luôn cứng rắn, thậm chí chai lì trong mọi tình huống .

Lần đấy Yên không nói gì dù cô không vừa ý chút nào. Hình như Lãm nhận thấy điều đó nên sau này anhnới lỏng kỷ luật thép đối với Nguyên khi có Yên . Và cô đã thấy vui hết mấy ngày cho rằng Lãm biết nghĩ tới mình .

Hà Yên ngồi bật dậy chuẩn bị đi đón Phúc Nguyên . Thay chiếc áo mới, Hà Yên soi gương và thấy hài lòng . Dạo này cô thích điệu, điệu đến mức bà ngoại phải lên tiếng . Bà cho rằng cô biết chăm chút bản thân vì Thạch . Yên cũng cho là thế dù cô biết không phải vậy.

Vừa rước Nguyên ra khỏi lớp, nó khen ngay:

- Bữa nay cô Yên đẹp quá hà .

Hà Yên bẹo má nó:

- Cái áo đẹp chứ cô Yên đâu có đẹp .

Phúc Nguyên lên giọng như người lớn:

- Cô Yên đẹp . Ba Tèo cũngđồng ý với con .

Hà Yên tò mò:

- Ba Tèo đã nói gì với cô Yên ?

Phúc Nguyên kể:

- Ba nói cô Yên đẹp, hiền, tiếc là đã có bồ nên không thể làm mẹ con được .

Hà Yên thẳng thốt:

- ối, trời ơi! Ba con nói gì nữa?

Thằng nhóc nghếch mặt ra:

- Ba nóinhờ cô Yên nấu cháo ngon nên ba mới mau hết bệnh .

Ba nói phải chi ba bệnh hoài để ngày nào cũng gặp cô Yên .

- Hừ! Đồ ôn dịch!

Hà Yên rửa thềm trong bụng . Đúng là hấn ta lợi dụng cô . Đã vậy, còn nhồi nhét vào đầu thằng bé những điều hết sức vớ vẩn, bậy bạ . Chiều nay, Yên nói lời chia tay với cha con hấn là đúng lúc rồi. Nếu không lại phiền phức, lòi thôi.

Ngồi sau xe đạp cho cô chở, Phúc Nguyên huyên thuyên kể chuyện trong lớp . Rồi bỗng dưng nó chuyển tông:

- Cô Yên ơi!

- Oì!

- Cô Yên làm mẹ con nhà

Hà Yên kêu lên:

- Hử ? Con nói gì ?

- Con thích có mẹ Yên lắm .

Hà Yên nóng bừng cả mặt dù đó là lời của trẻ con . Nhưng ai mà biết bố nó có dạy nó “Láu cá” thế không .

Cô nghiêm mặt:

- Không được nói vậy. Nếu không, cô sẽ giận con luôn .

Giọng Phúc Nguyên ngờ ngác:

- Sao vậy? Sao lại giận con ? Con muốn có mẹ như các bạn mà .

Hà Yên nói:

- Mẹ con là mẹ Tâm .

Phúc Nguyên giầy nẩy làm cái xe chao đi.

- Không phải. Con muốn cô Yên cơ .

Yên tấp xe vào lề:

- Ngồi yên cô mới chở con về nhà được, còn không thì xuống đi bộ .

Phúc Nguyên bỗng khóc nức nở:

- Cô giống mẹ Tâm, bỏ con giữa đường . Hu, hu

Hà Yên thoáng ngỡ ngàng vì lời buộc tội đó . Mơ hồ cô đoán ra lần trước thằng bé đi lạc là do Tâm . Mà không lý nào cô ta mang con mình bỏ chợ .

Lấy khăn giấy lau mặt cho Nguyên, Hà Yên lên giọng xã hội đen kiểu ba Tèo của nó:

- Nín ngay! Con trai gì mít ướt .

Thằng bé nín khệ Yên lại lộ cà lộc cộc chở nó . Ngang hẻm nhà mình cô mãi lo nghĩ nên đừng phải chiếc xích lô vừa thắng gấp .

Trên xe, bà Tuyết thò đầu ra, nhìn thấy Yên, bà kêu lên đầy kinh ngạc:

- Con ai vậy Yên ?

Hà Yên cuống cả lên, cô lắp ba lắp bắp khi bà Hảo bước xuống đất . Chết thật! Không khéo sẽ bị mắng ba ngày ba đêm về tội “Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng” .

Cô nói đại:

- à! Con rước hộ Thúy Vi màThôi, con đi nhạ Tối tối con mới về .

Rồi không đợi haibà thắc mắc gì thêm, Hà Yên hấp tấp đạp mạnh pêđan .

Về tới nhà, Yên đã thấy Lãm, anh mở cổng, bế Phúc Nguyên xuống .
VẬY mà anh ta bảo chiều nay bận, nhờ cô rước thằng nhóc hộ . Hừ!
Anh ta đúng làláo

Bỗng dưng Hà Yên bực mình, cô xẵng giọng:

- Giao Phúc Nguyên tận tay anh rồi nhé . Tôi về .

Yên vừa dấn mạnh chân, Lãm đã giữ chặt tay cầm xệ

- Ở lại với cha con tôi một chút đi Yên .

Yên mím môi:

- Tôi bận lắm . Bận thật sự đấy

Lãm cười. Cái miệng rộng và ánh mắt anh mới quyến rũ làm sao.

Anh nhỏ nhẹ:

- Em trách tôi phải không ? Thật ra từ chiều tới giờ, tôi đâu có rảnh .

Không tin em vào nhà xem .

Hà Yên còn ngần ngừ, Lãm đã nói tiếp:

- Sẽ có bất ngờ dành cho em đấy

Yên bán tín bán nghi:

- Bất ngờ gì ?

Lãm dang tay, nghiêng mình:

- Mời cô ...tiên vào nhà ?

Phúc Nguyên cũng bắt chước:

- “Mở” cô Yên vào nhà .

Hà Yên không cưỡng được sự tò mò:

- Anh bày trò gì vậy?

Lãm đợi Yên vào phòng khách mới nói:

- Một buổi cơm nho nhỏ cho ba người. Cha con tôi muốn tỏ lòng quý mến với Hà Yên .

Cô chớp mắt khi thấy lọ hoa hồng to giữa phòng khách:

- Có cả hoa nữa. Trịnh trọng dữ vậy. Đừng làm tôi khộp khộp .

Lãm xoa hai tay vào nhau:

- Em xứng đáng được như thế . Tôi nói thật chứ khôngtán tỉnh đâu. Hôm nay em không được làm gì hết . Tôi sẽ phục vụ quý cô nương tận chân tơ kẽ tóc .

Yên tủm tỉm cười vì vẻ hài hước cố tình của Lãm . Anh đúng là bày trò . Và Yên thích thú vì được quan tâm .

Nắm tay Nguyên, Hà Yên xuống bếp . Cái bàn ăn luôn bề bộn hôm nay đã được trải khăn sạch bong, trên bàn bày sẵn chén muống ly trong khá bắt mắt .

Lãm ra lệnh:

- Yên lên nhà trên nghe nhạc đi. Tôi sẽ nấu thức ăn . Mười phút nữa mời em nhập tiệc . Còn thằng Beo, lấy quần áo vào tắm một mình .

Nhanh!

Hà Yên buông người xuống salon . Cô mơ màng trong tiếng nhạc không lời và cảm thấy nơi này thân thiết với mình làm sao. Ngôi nhà hôm nay được Lãm dọn dẹp gọn gàng . Anh thay rèm cửa mới, mua hoa tươi, mở nhạc khiến không gian êm ả, ấm cúng hơn mọi ngày. Một căn nhà đẹp sang trọng với một ông chồng chăm chỉ làm việc, thằng con trai kháu khỉnh thông minh là mơ ước của bao nhiêu phụ nữ . Vậy mà Mỹ Tâm lại chê . Con người suy cho cùng thật khó hiểu. Hai bàn tay nhỏ xíu mát lạnh áp vào mặt cô . Hà Yên vờ vĩnh:

- Chà! Lạ thật . Con An Na hôm nay có hai tay. Tay nó mới tắm vừa mát, vừa thơm . An Na ngoan, một lát cô Yên sẽ cho mày cục xương tọ

- Con ngoan, cô Yên cho cái gì ?

Hà Yên giơ hai ngón tay:

- Hai cái cánh gà chiên . Chịu hông ?

Nguyên hớn hờ:

- Dạ chịu. Ba Tèo làm lâu quá . Con đói bụng rồi.

Kéo thằng bé ngồi xuống với mình, Yên dụ dỗ:

- Chưa có cơm . Beo nghe kể chuyện đờhá ?

- Dạ . Con nghe chuyện Hoàng tử hạnh phúc mà chú Thành Lộc kể trên tivi đó .

Hà Yên gật đầu. Cô bắt đầu bằng hai tiếng ngày xưa như bắt cứ câu chuyện cổ tích nào.

Đang kể say sưa, Hà Yên bỗng xốn xang, cô nhìn vội về cửa bếp và thấy Lãm khoanh tay đứng đó tự dưng nào. Anh đang nhìn Yên và Nguyên bằng tất cả triu mến .

Hà Yên tránh cái nhìn của anh . Cô kể tiếp chuyện và nhận ra những dòng, những câu của mình bỗng rời rạc, thiếu mạch lạc rồi lúng túngkỳ cục .

Cô lảng đi:

- Beo hỏi xem ba Tèo có cơm chưa?

Thằng nhóc chạy lại lay tay Lãm và máy móc hỏi:

- Có cơm chưa hả

Anh mỉm cười nhưng mắt không rời Yên:

- Có rồi. Con mời cô Yên đi.

Cô bối rối quay đi. Những lời của dì Út lại vang lên ong óng trong đầu Yên và cô nhận ra dì Út đúng, cô phải rút lui ngay nếu không muốn bị sa đà .

Nguyên vừa mời vừa lôi cô xuống bếp . Thức ăn đã dọn ra bàn .

Đúng là có món cánh gà chiên khoái khẩu của Phúc Nguyên, ngoài

ra còn có thịt bò lúc lắc, khoai tây chiên và xà lách Đà Lạt trộn dầu giấm .

Lãm mồm mép:

- Tôi chỉ biết nấu từng này món, Hà Yên đừng chê nhẹ
Anh rót pepsi ra ly cho Yên và Beo, rồi rót bia cho mình .

Yên nói:

- Nếu ngày nào Nguyên cũng được ba Tèo nấu cơm cho ăn thì còn gì bằng .

Lãm nhếch môi:

- Tôi cũng muốn lắm chứ . Nhưng thú thật, tôi cũng không có thời gian và cũng thiếu động cơ . Yên thử tưởng tượng xem . Có hai cha con thui thủi, nấu nướng vừa mệt vừa phiền, dọn lên bàn lại buồn vì thiếu vắng . Thôi thì cứ chờ con ra tiệm, đông vui lại có người phục vụ .

Hà Yên lơ lửng:

- Bữa ăn của người đã có gia đình đâu phải ở ngoài tiệm .

Lãm nhún vai, anh lơ đi bằng cách gắp cho Yên một cánh gà chiên:

- Thử tài nghệ của tôi xem .

Hà Yên ăn thật tự nhiên:

- Ngon lắm .

Bưng ly bia lên, Lãm nói:

- Mong Yên sẽ ăn cơm với cha con tôi thường hơn .

Yên chớp mi:

- Tôi lại không nghĩ vậy. Sắp tới, tôi phải dành thời gian cho bài vở, nên rất là bận .

Lãm trầm giọng:

- Tôi hiểu.

Rồi anh lại tiếp tục thức ăn cho Yên, cô ngáp ngừng:

- Anh cần có một người giúp việc .

- Tuần sau sẽ có .

- Vậy thì tốt rồi. Tôi thấy an tâm khi nghĩ tới bé Nguyên .

Buông đĩa xuống, Yên nói:

- Tôi phải về, không thôi sẽ bị mắng .

Lãm nài nỉ:

- Em nán lại ít phút nữa thôi. Bé Nguyên vẫn chưa ăn xong . Nó sẽ khóc nếu em về giữa chừng .

Hà Yên liếc vội thẳng nhóc . Nó đang mê mải ăn nên không để ý những lời cô và Lãm nói với nhau.

Cô uống một ngụm pepsi, giọng ra vẻ thản nhiên:

- Xin lỗi, tôi hơi tò mò . Nhưng có thật sự anh và chị Tâm xung khắc

đến mức độ phải chia tay không ? Hai người không thể vì bé Nguyễn sao?

Lãm cũng uống một ngụm bia, anh thở dài:

- Chính vì thằng bé nên tôi mới chấp nhận chia tay với Tâm .

- Nghĩa là sao? Tôi không hiểu.

Lãm nói:

- Tâm muốn tôi giao Phúc Nguyễn lại cho mẹ nó, cô ấy không muốn sống chung với con riêng của chồng .

Hà Yên tròn xoe mắt:

- Ủa! Chị Tâm không phải là mẹ bé Nguyễn

- Và cũng chưa là vợ của tôi.

- Thì ra là vậy. Thế mẹ Phúc Nguyễn hiện giờ ở đâu? Hình như chị ấy cũng chưa quan tâm tới nó ?

Lãm ngập ngừng:

- Mẹ bé Nguyễn đang đi du học ở Úc . Bé Nguyễn ở với tôi vì cô ấy không thể mang theo, cô ấy đã chọn sự nghiệp, tôi phải giúp .

Hà Yên xoay xoay cái ly:

- Anh khiến tôi phải ngạc nhiên đấy, Lãm à .

Lãm hỏi:

- Sao lại ngạc nhiên ?

Hà Yên nhìn Lãm:

- Chịu hy sinh hạnh phúc của mình vì giúp người vợ củ phát triển sự nghiệp .

Lãm lắc đầu:

- Vì thằng bé Nguyễn thì đúng hơn . Nhưng dù vì ai thì người đàn bà tôi cần phải là người bao dung, rộng lượng, biết yêu thương bé Beo như con ruột của mình . Tôi chỉ thật sự hạnh phúc nếu người đó và Phúc Nguyễn thương yêu nhau.

Hà Yên chân tình:

- Tôi chúc anh sớm tìm được mẹ cho bé Nguyễn .

Lãm tỏ vẻ biết ơn:

- Cảm ơn cô .

Hai người bỗng rơi vào im lặng . Nhóc Nguyễn liếm ngón tay nhỏ xíu, giọng rụt rè:

- Con muốn ăn nữa.

Lãm lắc đầu:

- Hai cánh gà là đủ rồi. Con rửa tay đi, Nguyễn .

Dầu vẫn còn thềm thuồng, Nguyễn vẫn chấp hành lệnh của ba Tèo nó .

Cô buột miệng:

- Hy vọng người giúp việc mới sẽ chăm sóc nó tốt, có thể anh mới đỡ cực .

Lãm nói:

- Dì Năm giữ Nguyên từ lúc nó mới sinh ra. Khoảng thời gian gần đây dì ấy bận việc nhà, nên xin nghỉ . Giờ dì Năm trở lại, tôi rất mừng . Có điều dì ấy chiều thằng nhỏ quá, tôi sợ nó hư .

- Anh chịu khó trò chuyện với nó nhiều hơn nữa, giao dục đầu chỉ là ra lệnh .

Lãm nhỏ nhẹ:

- Tôi biết và sẽ sửa đổi theo ý em .

Hà Yên kêu lên:

- Sao lại theo ý tôi?

- Không biết nữa.

Ngoắc Nguyên lại, Lãm thì thào gì đó vào tai nó, thằng bé cười tươi và gật đầu liên tục trước khi chạy vào phòng Lãm .

Hà Yên đứng dậy:

- Tôi phải về thật rồi. Cảm ơn bữa cơm rất ngon của anh .

Lãm bước theo cô:

- Chừng nào tôi mới được đãi cơm em nữa?

Nhìn Lãm, Hà Yên nói một cách dứt khoát:

- Bao giờ Thạch về, chúng tôi sẽ đến nhà anh ăn cơm . Tới chừng đó, hy vọng bếp nhà anh đã thay nữ chủ nhân đãi những món đặc biệt .

Phúc Nguyên khệ nệ mang ra một gói bọc giấy hoa. Chắc là quà

Đứng trước cô, nó đưa quà lên cao bằng hai tay:

- Ba Tèo con tặng cô Yên .

Hà Yên hỏi:

- Đây là bất ngờ anh dành cho tôi à ?

Lãm nhỏ nhẹ:

- Đó là tình cảm, cha con tôi là đàn ông con trai chẳng biết phải thể hiện thế nào. Chỉ là món quà nhỏ mong em nhận cho

Yên cần môi:

- Nhưng mà

Phúc Nguyên lách chách:

- Hôm qua, ba chở con đi mua đó . Đẹp lắm .

Lãm lừ mắt, thằng bé rụt cổ lại.

- Con cảm hoài mỗi tay quá hà .

Yên đành phải đỡ lấy, cô cảm động vì Lãm nghĩ tới mình rồi lại lo lo

.....

Dường như hiểu được tâm trạng của Yên, Lãm nói:

- Em đừng nghĩ mông lung . Tôi không có ý gì khác cả .

Mặt đỏ lên, Hà Yên gất:

- Ý gì là ý gì cơ chứ ? Tôi chỉ sợ về nhà mẹ hỏi thì phiền lắm .

Lãm ngập ngừng:

- Tôi rất muốn đưa Beo tới thăm ngoại mẹ và dì khó tính của em .

- Tôi biết chứ . Em đã có Thạch nên không thể quen ai khác, nhất là một gã gà trống nuôi con như tôi. Nhưng thật là buồn nếu vì thế mà tôi mất người bạn lý tưởng như em .

Ngồi xuống, Yên hôn lên má Nguyên hai cái, nó cũng hôn cô và rủ:

- Ngày mai, mình ăn cơm chung nữa nghe cô .

Yên gượng cười:

- Cô Yên bận lắm, không tới chơi với Nguyên nữa đâu. Con nhớ nghe lời ba Tèo nghe chưa.

Mặt nó xụ xuống:

- Con thích cô Yên đưa con đi học, đón con về rồi ăn cơm với con và bà

Lãm đành nói:

- Bao giờ rảnh rồi, cô Yên sẽ tới

Nắm tay Yên lắc mạnh, Nguyên hỏi:

- Chẳng nào cô mới rảnh rồi?

Hà Yên buồn bã:

- Cô không biết .

Nguyên ré lên khóc:

- Cô biết mà . Cô biết mà .

Lãm đành giở chiêu nạt:

- Nín ngay! Vào phòng cho bà

Thằng bé vừa quệt nước mắt vừa bước đi khiến Yên nẫu lòng . Cô biết mình sẽ rất nhớ nó, nhưng cô nên tập quên là vừa.

Giọng cứng ngắt, Hà Yên bảo:

- Anh nên xóa số điện thoại của tôi mà anh đã cài sẵn trên máy để Phúc Nguyên đừng gọi nữa.

Lãm vuốt mặt:

- Có cần phải đến như vậy không ?

Hà Yên không trả lời:

- Mai mốt có dì Năm, nó sẽ không buồn như bây giờ và nó sẽ quên .

Ký ức của trẻ con mà .

Lãm thở dài:

- Tôi sẽ làm theo yêu cầu của em, và tôi cũng sẽ quên

Hà Yên dắt xe đạp ra, để gói quà vào giỏ xe, cô nói:

- Cám ơn anh đã tặng quà . Với tôi sẽ là một kỷ niệm đẹp .

Lắm nhìn cô:

- Với tôi cũng thế . Chúc Hà Yên vui.

Chương 5

Dụi tàn thuốc, Lãm vươn vai đứng dậy. Lại một ngày trôi qua không niềm vui cũng chẳng nỗi buồn. Với anh, tất cả là sự trống rỗng đến chán chường. Lãm là người đam mê công việc không rượu chè sa đọa ở các vũ trường, quán cơm. Thỉnh thoảng, anh đi nghe nhạc, uống cà phê với bạn bè và vui thú với máy tính.

Trong tình yêu anh là người nghiêm túc, thể nhưng duyên phận dường như chưa đến. Lãm chột thờ dài khi nhớ đến Mỹ Tâm. Cũng không thể trách Tâm vì đâu phải cô gái nào cũng chấp nhận vai bà mẹ kế với những định kiến ngàn đời của xã hội. Có trách chẳng là trách Tâm hiểu rõ hơn ai hết về hoàn cảnh của Lãm, nhưng vì tính hẹp hòi cô chọn giải pháp chia tay. Giờ này, chắc Tâm đang ngồi quán với một gã tình hờ nào đó cho khỏi lả p nỗi cô đơn. Lãm trách cô và cũng tội nghiệp cô. Thật lòng, anh mong sao Mỹ Tâm sớm tìm được một người chồng như ý muốn. Riêng anh thì

Giọng thằng Beo vang lên:

- Ba ơi! Vào chơi với con.

Lãm sà xuống bên nó:

- Chơi gì đây nhóc?

- Đua xe

- Con chơi một mình đi.

- Con thích có ba hà.

Lãm đành dán mắt lên màn hình. Anh cũng hò hét cổ vũ “cố lên, cố lên” cho Nguyên hăng tiết. Đúng là có anh ngồi cạnh, nó phần chấn hấn. Nhưng hét mãi cũng mệt, anh đành bày trò khác:

- Không chơi đua xe nữa. Lấy giấy ra vẽ cho bạ

Phúc Nguyên tiếc nuối nhìn Lãm tắt máy tính. Nó lấy giấy, hợp viết chì sấp ba mươi sáu màu tuyệt ra để trên bàn.

Thằng bé rất có khiếu vẽ, cô giáo đã bồi dưỡng riêng để nó đi dự thi. Lãm đặt nhiều hy vọng vào Nguyên, nhưng anh luôn để nó tự do vẽ chứ không ép vào một đề tài nào.

Nguyên chống tay:

- Con hông biết vẽ gì nữa. Chán lắm.

Lãm ngơ ngàng vì giọng điệu cụt non đó. Anh buột miệng:

- Sao lại chán?

Nguyên lắc đầu. Ngay lúc ấy, bà Năm bước vào. Bà nói:

- Hồi chiều, cô giáo bảo với dì, dạo này bé Beo hay lo ra, nó bực bội uất ức điều gì hồng biết mà hay đánh bạn . Tới giờ vẽ nó quẹt tùm lum trên giấy

Lãm nghiêm mặt:

- Tại sao con làm thế ?

- Tại bạn chọc con .

- Bạn chọc con thế nào?

Phúc Nguyên vênh mặt lên:

- Bạn nói con là đồ dỏm, nên không có mẹ đi đón . Nhưng con đâu có dỏm nên phải đánh cho bạn biết thế nào làlẽ độ

Lãm lắc đầu:

- Đánh bạn là không ngoan, không chịu vẽ thì còn tệ hơn nữa. Hay con muốn không được đi thi

Phúc Nguyên rơm rớm nước mắt:

- Bữa hôm cô Yên hứa sẽ dắt con đi thi, giờ cô Yên mất tiêu rồi, con không thi nữa, không vẽ nữa.

Lãm chắc lưỡi, bà Năm ngập ngừng:

- Hay cậu đón cô Yên gì đó tới chơi với bé Beo cho nó vui

Lãm xua tay:

- Cô ấy không rãnh . Hơn nữa, mình đâu thể làm phiền người ta mãi.

Nguyên nhìn anh:

- Con gọi điện thoại cho cô Yên hồng được . Chắc điện thoại nhà cô hư rồi.

Lãm vuốt theo:

- Ờ . Chắc là vậy.

Nguyên méo mào:

- Con nhớ cô Yên .

Lãm xoa đầu nó:

- Vậy con vẽ cô Yên đi. Biết đâu chừng cô Yên sẽ trong hình vẽ bước ra thăm con .

Mắt thằng nhỏ sáng lên:

- Thiệt hả bà

- Thiệt . Nhưng con phải vẽ thật giống cô Yên mới được .

Phúc Nguyên hăm hở mở hộp chì sáp ra. Lãm buông mình xuống salon .

Đâu phải chỉ bé Beo nhỏ Hà Yên . Trái tim khô khan của Lãm cũng đang thổn thức đây.

Trước kia, anh yêu Mỹ Tâm rất chân thành . Lần đầu hai người giận và chia tay vì bé Beo, Lãm đã buồn bã, thất tình như chết rồi. Anh

nghĩ không thể nào quên được cô nên khi Tâm trở lại với anh, Lãm đã xem Tâm như báu vật . Hai người đã có những phút giây hạnh phúc sau một lần giận dỗi.

Thế rồi chuyện bất hòa diễn ra như cơm bữa. Hết giận lại thương, hết thương lại giận . Tình yêu nồng cháy Lãm dành cho Mỹ Tâm ngày càng lạnh, anh như chai trước những cuộc giận hờn ấy. Cuối cùng chia tay thật . Ngay lúc đấy, Hà Yên xuất hiện .

Cô và Mỹ Tâm khác nhau như hai thái cực khiến dù không muốn, lắm lúc Lãm cũng phải làm một bản so sánh rồi ngẩn ngơ tiếc vì Yên đã có nơi có chốn .

Yên không tới thăm cha con anh cũng đúng thôi. Lãm không thể ích kỷ, chỉ nghĩ tới mình và bé Beo mà không nghĩ tới cô .

Đã biết bao lần anh nhắc ống nghe định nhấn số điện của Hà Yên rồi? Anh không nhớ, chỉ biết dù đang làm việc trong công ty hay ngồi trước bàn phím trong nhà, tâm trí anh vẫn lảng đãng trôi về cô. Qua số điện thoại, Lãm đã hỏi 1080 và biết địa chỉ của Hà Yên . Nó chỉ cách nhà anh một con hẻm . Đi bộ vài bước là tới Thế mà xa dịu vợi.

Đã có lần anh chở Phúc Nguyên ngang ngôi nhà đó, nhưng cửa đóng then cài, chẳng ai bên trong . Lãm đành về với nỗi hụt hẫng to lớn . Anh ước chi nhóc Beo thấy Yên và há mồm gọi tên cô cho thỏa nhớ mong .

Lãm ngượng ngịu cười một mình . Thế ra, anh không phải túyp đàn ông chung tình . Vì mới chia tay với Mỹ Tâm chưa bao lâu, vết thương lòng vẫn còn ...rỉ máu thế mà Lãm đã xốn xang, bồn chồn vì cô gái khác .

Nếu Hà Yên không có Thạch, chắc chắn anh đã đeo đuổi cô bé triết để rồi.

Phúc Nguyên mang tranh lại khoe:

- Cô Yên nè bà

Lãm đỡ tờ giấy và tủm tỉm cười vìchân dung yêu dấu trong đó xấu quá cỡ .

Nguyên nói:

- Bà gọi cô Yên ra đi bà

Lãm tìm cách hoãn binh:

- Phải vẽ cô Yên đầy đủ tay chân, ăn mặc thật đẹp mới được . Con vẽ có mỗi gương mặt không tay chân làm sao cô Yên đi ra chơi với con .

Nhưngộ ra vấn đề, Nguyên dạ rõ to và trở lại ngồi vào bàn .

Lãm dặn dò:

- Phải vẽ thật đẹp, thật kỹ, chừng nào ba khen đẹp, cô Yên mới ra gặp con .

Lăm thở dài. Anh ước chi Hà Yên là người đẹp trong tranh của chuyện Bích Câu Kỳ Ngộ để ngày ngày sẽ hiện ra chăm sóc cho con anh rồi lại lặn vào tranh . Nhưng Hà Yên chỉ là Hà Yên hiện thực của năm hai ngàn, cô không có truyền thuyết liêu trai để Lăm thả trí tưởng tượng tới tận trái tim cô .

Nhưng giờ này Yên đang làm gì nhỉ ? Không cưỡng được lòng, Lăm về phòng mình, điện thoại cho cô .

Vừa nhấn số, anh vừa vái trời sao cho Yên là người nhắc máy. Nghe giọng cô “alô”, Lăm mừng như con nít được quà . Anh nghe tiếng mình lạ hoắc:

- Lăm đây! Yên khỏe không ?

- Tôi khỏe. Cám ơn anh đã quan tâm . Bé Nguyên thế nào rồi?

- Nguyên cũng khỏe, có điều không ngoan . Nó rất nhớ em và tuyên bố chỉ nghe lời cô Yên .

Anh nghe Hà Yên cười nhẹ:

- Vậy à ? Tại Nguyên thiếu thốn tình cảm . Anh tìm cho nó một bà mẹ, bảo đảm nó sẽ ngoan ngay.

Lăm chép miệng:

- Tìm thì dễ rồi, nhưng được hay không, khó nói lắm .

Hà Yên lảng đi.

- Nguyên đang làm gì vậy?

- Nó đang vẽ cô Yên với mơ ước hết sức thần thoại là cô Yên sẽ từ tranh bước ra chơi với nó .

- Đúng là con trai của ba Tèo, trí tưởng tượng phong phú quá .

- Yên nghĩ sao, nếu tôi cũng mơ ước với Phúc Nguyên ?

Hà Yên tỉnh táo:

- Tôi nghĩ anh không điện cho tôi để nói lên mơ ước viễn vông đó .

Lăm xoa cằm:

- Đúng như vậy. Tôi có chút việc nhỏ, tha thiết được cô tiên Hà Yên giúp .

- Anh lại quanh co nữa rồi. Chuyện gì ? Cứ nói thử xem .

- Đạo này, Nguyên rất chướng, nó không tha thiết với những giờ học vẽ, nó bảo nó không thích vẽ nữa, vì trước đây cô Yên hứa sẽ đưa nó đi thi, nhưng bây giờ cô Yên mất tiêu rồi. Tôi nhờ Yên khích lệ Nguyên và nếu có thể, làm ơn đưa nó đi thi hộ . Không phải tôi là người háo danh ép con mình chuyện nó không thích . Nhưng Yên biết rồi đó, Nguyên rất có khiếu hội họa, nó buông xuôi vì thất vọng chứ không vì bất tài. Tôi sợ nó bị ức chế tâm lý, sau này bỏ luôn sở

thích nên

Hà Yên ngắt lời anh:

- Tôi hiểu. Đúng là tôi có hứa, không ngờ nó lại nhớ và đặt nặng vấn đề như vậy.

Lãm nói:

- Tại vì Nguyên rất quý em . Hầu như ngày nào nó cũng nhắc tới em, nghe mà tội nghiệp .

Yên thở dài:

- Anh làm tôi thấy mình tội lỗi vì đã bỏ bê thằng bé . Nhưng đã nói với anh rồi, tôi không thể vì không có thời gian .

Lãm im lặng . Anh đã đòi hỏi quá nhiều ở Hà Yên . Điều đó không nên chút nào. Khổ sao anh thêm được nhìn thấy cô lảng xảng bên khung bếp, dịu dàng bên bàn ăn của nhà mình quá .

Giọng Yên ngập ngừng:

- Tôitôinói chuyện với Nguyên một chút .

Lãm nghe tim mình reo lên . Anh cười thật tươi:

- Em chờ máy nghe

Phóng vèo vào phòng của Nguyên, anh bảo:

- Cô Yên gọi điện cho con kìa.

Thằng nhỏ lật đặt buồng cây viết chì, chạy ào tới máy điện thoại gần đó .

Lãm nhìn gương mặt sáng bừng lên vì mừng của nó mà thương .

Giá như ...có lẽ anh đừng “Mơ ước viễn vông” nữa.

Thay vì nghe Nguyên lú lo với Hà Yên, anh bỏ ra hành lang và đốt thuốc .

Không gọi điện, không nghe tiếng cô thì nhớ, giờ gọi điện và nghe tiếng cô rồi thì lại thấy buồn hiu hắt .

Tàn độ nửa điều thuốc, Lãm nghe Nguyên gọi mình:

- Ba ơi! Ba nói chuyện với cô Yên .

Búng điều thuốc hút dở ra cỏ, anh chạy vội vào.

Giọng Yên nhẹ tênh:

- Anh đang làm gì ?

- à! Tôi hút thuốc ngoài hành lang .

- Không sợ sẽ bị viêm họng nữa sao?

Lãm cười:

- Tôi đang ước gì mình lại bị viêm họng đây.

Hà Yên chua ngoa:

- Xí! Lần này tôi sẽ để mặc anh chết luôn . Chớ hổng ở không nấu cháo đâu.

Lãm ồm ồm:

- Giờ thì tôi mới hiểu vì sao Chí Phèo say cháo của Thị Nở hơn là say rượu.

Yên gất:

- Anh chỉ giỏi nói bậy. Thôi stop

- Ấy đừng! Tôi hứa sẽ nghiêm chỉnh, Yên đừng gác máy mà .

- Tôi chẳng biết sẽ nói gì với anh đây.

Lãm dụ dỗ:

- Thì cứ im lặng nghe tôi nói

- Anh có vẻ rảnh rồi nhỉ ?

- Tôi vừa xong một hợp đồng, giờ có thể thoải mái cả nửa tháng .

- Nếu thế, có bệnh thì bệnh vào lúc này đi.

Lãm khịt mũi:

- Tôi đang bệnh đó chứ . Yên không nghe giọng tôi rất thảm sao

Hà Yên thần nhiên:

- Không . Không hề . Trái lại, anh có giọng của một kịch sĩ đang cố lên gân .

Lãm bật cười:

- Tệ vậy sao?

- Còn hơn cả tệ nữa. Thôi, hết bệnh cho rồi. Nghe giọng vờ của anh, tôi sẽ bệnh mất .

Lãm thích thú lim dim mắt . Nói chuyện với Hà Yên luôn khiến anh thấy yêu đời. Cô lém lỉnh, thông minh, và hơi ác (như tất cả bọn con gái), chính những tính cách đó hợp thành một Hà Yên hồn nhiên nhưng quyến rũ cực kỳ .

- Sao không nói gì hết vậy?

- à! Tôi đang suy nghĩ xem em thích nghe gì mà không chán .

Giọng Hà Yên bỗng chùng xuống:

- Tôi đang một mình . Buồn lắm, anh nói gì tôi cũng nghe hết .

Lãm tò mò:

- Bà ngoại, mẹ và dì em đâu cả rồi?

- Ngoại và mẹ đi dinh thầy thím để cầu khẩn gì đó . Dì Út cũng không có ở nhà . Chỉ có tôi lẩn quẩn với tôi thôi.

- Nếu biết thế, tôi đã gọi điện sớm hơn rồi vì tôi cũng đang một mình như em .

Hà Yên chỉnh ngay:

- Một mình của tôi khác một mình của anh à nghe

Lãm xoa cằm:

- Nhưng nói chung vẫn là một mình phải không ? Dạo này Thạch vẫn gọi về cho em thường xuyên chứ .

- Vẫn thường xuyên, nhưng dường như chất lượng không được như

trước .

- Sao thế ?

Hà Yên cắn môi. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại nói thế với Lãm . Anh đâu phải là dì Út hay Nhược Thủy để Yên tâm sự những điều hết sức riêng tư này.

Cô vội vàng nói:

- Có lẽ đó chỉ là một cảm giác vu vơ khi xa nhau, sợ mất nhau.

Lãm dạy đời:

- Yêu phải tin vào người mình yêu chứ .

- Tôi biết .

Rồi cô thì thầm:

- Nè! Nói thật đi. Ngày xưa, anh đã tin vào mẹ bé Nguyên như thế nào?

Lãm hơi bất ngờ vì câu hỏi của Yên . Anh lúng túng đổi tay cầm máy.

Hà Yên lại hỏi:

- Sao không trả lời tôi?

- Trường hợp tôi và mẹ bé Nguyên đặc biệt . Tôi chưa thể nói với em được .

Yên cười khẽ:

- Vì chưa tin tưởng tôi chứ gì ? Mà thôi. Cũng không nên trách anh .

Lãm vội nói:

- Không phải vậy đâu. Vì có những chuyện không phải ai cũng dễ thông cảm . Mỹ Tâm là một ví dụ điển hình . Mong rằng em đừng trách tôi.

Hà Yên vẫn không tha:

- Thế anh với Mỹ Tâm thì tin nhau được bao nhiêu phần trăm ?

Lãm lững lờ:

- Chắc phải nhiều hơn em và Thạch .

Yên buột miệng:

- Hồng dám đâu. Anh biết gì về tụi tôi cơ chứ .

- Biết nhiều. Đôi khi nói lại sai, chỉ nhìn thoáng thôi mà đoán trúng đấy.

Yên ảm ức:

- Lúc gặp anh, tôi và Thạch vẫn chưa là gì của nhau đâu.

Lãm kêu lên:

- Trời ơi! Tiếc thật .

- Tiếc gì cơ chứ ?

- Tiếc rằng lúc đó tôi không tán tỉnh Yên để bây giờ ân hận

Hà Yên nóng người, cô gắt:

- Anh lại nói bậy.

Lãm trầm giọng:

- Lần này tôi nói thật . Tôi rất tiếc đã để vượt cô gái mình từng tìm kiếm khi cơ hội đưa tới trước mắt .

Yên trấn tĩnh lại vì lời táo tợn ấy. Cô cười nhẹ:

- Anh thi vị hóa cuộc đời đó thôi. Tôi không phải người anh mong đợi đâu. Nếu quen biết lâu, anh sẽ nhận ra một Hà Yên đồ kị, tham lam ác độc, dễ ghét .

Lãm nhỏ nhẹ:

- Em không cần quảng cáo. Tôi tin vào trực giác của mình .

Yên mỉm cười:

- Với chị Phương Dung và chị Mỹ Tâm, anh có sử dụng trực giác không vậy?

Lãm im lặng . Hà Yên hỏi:

- Không trả lời được à ? Nếu thế đừng sử dụng trực giác với tôi nữa nhé .

Lãm tỉnh rụi:

- Cám ơn Yên đã cho một lời khuyên . Tôi nghĩ trực giác cũng cần có kinh nghiệm . Lần thứ ba này, tôi không sai được . Em đúng là một nửa của bản thân tôi.

Yên nhún vai:

- Anh đang đọc thơ à ?

- Tôi chỉ nhờ thơ để nói lên lòng mình .

- Anh nhầm đối tượng rồi. Chuyển đề tài đi. Nếu không, thì stop đó .

Lãm vội vã:

- Đừng stop . Em sẽ buồn vì không ai lắng nghe bên tai. Tôi sẽ buồn vì đã làm em giận . Nói chung, sẽ chẳng ai vui hết .

Hà Yên ậm ừ:

- Biết người ta hay giận mà vẫn thích chọc . Thảo nào

- Thảo nàosao? Em nói tiếp đi chứ .

Yên mỉm cười:

- Thảo nào một đời vợ, một đời bồ vẫn còn phải solo?

Yên nghe Lãm bật cười vì câu đùa ngoa của mình . Cô tưởng tượng anh đang nằm dài trên salon, tay ôm điện thoại cười. Nụ cười của anh quyến rũ thế kia, tính tình cũng hay hay. Sao lại bị vợ bỏ nhỉ ?

Lãm nói mẹ Phúc Nguyên đang du học ở Úc, điều này chứng tỏ chị là người cầu tiến . Có phải ưu điểm này lại là nguyên do dẫn đến chuyện hai người chia tay không ?

Hà Yên không ngăn được tò mò:

- Nói về mẹ của bé Nguyên đi.

Lãm ngáp ngừng khá lâu mớivào đề:

- Cô ấy có bé Nguyên quá sớm . Năm đó mới mười bảy tuổi

Yên kêu lên:

- Trời! Chị ấy cóbị anh tao hôn không vậy? Hay là anh dụ dỗ trẻ con ?

Lãm chép miệng:

- Tôi không thể nói được, chỉ mong em đừng nghĩ xấu cho tôi, tội lắm

.

- Sau đó thì sao?

- Một bà mẹ mười bảy tuổi vừa đáng thương lẫn đáng trách phải không ?

Hà Yên cao giọng:

- Đáng trách nhất vẫn là người đã làm chị ấy thành mẹ quá sớm .

Lãm trầm tư:

- Vâng . Đúng là đáng trách . Bởi vậy tôi đã tạo mọi điều kiện để cô ấy tiếp tục học và làm lại cuộc đời khi đã chín chắn hơn . Tôi luôn cầu mong cô ấy sẽ tìm được một người đàn ông vừa ý .

Hà Yên nhíu mày. Lãm là người như thế nào nhỉ ? Cô cần môi nghị ngợi và ngáp ngừng:

- Thật là tôi chưa hiểu gì về anh như đã tưởng .

- Em thất vọng à ?

Yên liếm môi:

- Một chút thôi.

Lãm nói:

- Ai cũng có một lần nông nổi. Nhưng tôi không hề ân hận khi nhận nuôi bé Nguyên . Hiện giờ nó là lẽ sống của tôi.

- Nhưng cũng gì nó, anh hy sinh hạnh phúc mới

Lãm xoa cằm:

- Cũng chưa hẳn . Nhờ Nguyên, tôi mới nhận rõ hơn bản chất của Mỹ Tâm . Một người ích kỷ không phù hợp với tôi.

- Tôi sợ anh phải đốt đuốc đi tìm người phù hợp với mình khắp thế gian này.

- Có thể tìm mười năm không gặp người trong mộng, nhưng cũng có thể sáng mai ra cửa sẽ gặp ngay. Tất cả là duyên số .

Hà Yên ôm gối vào lòng:

- Anh tin vào duyên số sao?

- Tin .

- Bà ngoại tôi cũng thế . Ngoại bảo tôi và Thạch có duyên phận, nên người ở ta kẻ ở Tây mới gặp nhau.

Lãm cười nhẹ:

- Cha con tôi và em hữu duyên vô phận . Chúng ta là bạn thân vậy

Hà Yên sẫm soi móng tay:

- Bạn thì có thể, nhưng thân phải còn xét lại.

Lãm thở dài:

- Tôi biết nên nhất định phải phấn đấu nhiều hơn nữa.

Hà Yên nhẹ nhàng:

- Không cần đâu. Chỉ là bạn thôi, như bây giờ là đủ rồi.

Lãm nhìn lên trần nhà, anh và Yên cùng im lặng .

Một lát sau, anh nói:

- Được trò chuyện với Yên thật là vui.

- Tôi cũng vui, nhưng

- Nhưng thế nào?

- Hình như vẫn còn những bí mật nào đó anh chưa nói với tôi.

Lãm duỗi chân trên salon, anh gật gù:

- Em tinh ý lắm . Đã nói là bí mật làm sao hé môi được . Hãy thông cảm cho tôi, cô bạn nhỏ ạ .

Hà Yên gõ tay lên gối:

- Tại tôi tò mò quá đáng thôi.

Lãm liền nói:

- Tôi mừng vì em quan tâm đến tôi.

- Lại mĩa mai rồi.

- Tôi nói thật đó . Đáng sợ nhất là khi mình bị quên lãng, sống hay chết chẳng ai thèm để ý .

Hà Yên bỗng kêu lên:

- Dì Út tôi về . Thôi, stop nhé .

- Vâng . Chúc em ngủ ngon .

Đợi nghe tiếng gác máy xong, Lãm mới đứng dậy. Anh vươn vai bước ra hành lang và huýt sáo liên hồi.

Nhóc Nguyễn nhắc nhở:

- Bà Năm dặn ba không được huýt sáo buổi tối mà .

Lãm khựng lại:

- Ờ . Tại vui nên ba quên . Sao? Đã hết nhớ cô Yên chưa Beo?

- Dạ chưa.

Lãm thở dài:

- Ba cũng vậy.

Thằng nhóc Nguyễn hớn hờ đi giữa Lãm và Hà Yên . Nó đang đưa hai tay của hai người với tất cả hân hoan, hạnh phúc .

Sân nhà thiếu nhi chật cứng . Đứa trẻ con nào cũng có cha mẹ đi cùng . Họ đưa chúng đi thi vẽ giải Cọ Non cấp thành phố . Giao Nguyên lại cho cô giáo xong, Lãm và Yên đứng bên ngoài chờ . Cuộc thi đã bắt đầu. Yên nhón chân nhìn qua cửa sổ để tìm Nguyên . Nó ngồi tít ở giữa, nên cô và Lãm không biết nó vẽ gì .

Nhìn cái đầu nghiêng nghiêng, cái môi mím chặt, đôi mắt chăm chú dán vào tờ giấy và bàn tay nhỏ xíu thoăn thoắt vẽ những nét ngang rồi dọc, Yên thấy thương thằng nhỏ quá . Cô say sưa ngắm nó và thấy hai cha con Nguyên rất có nhiều nét giống nhau.

Cô mãi mê nhìn đến mức một phụ huynh đứng kế phải tò mò hỏi:

- Con em có thi không ? Nó đâu?

Như một phản xạ, Yên vừa chỉ vừa nói i:

- Thằng bé mặc áo vàng đó .

- Chà! Còn trẻ mà con lớn dữ .

Bất giác Yên đỏ mặt, cô quay lưng và gập nụ cười của Lãm . Giận dữ, cô bỏ ra ghế đá gần đó mặc kệ Lãm đứng lại một mình . Nhưng ngồi chẳng bao lâu, Yên lại đứng lên, cô sợ Nguyên không thấy mình rồi trở chứng không chịu vẽ thì mất công cô đã nói dối nhà để được tới đây.

Lãm thì thào vào tai Yên:

- Trông em lo lắng hơn tất cả những bà mẹ ở đây.

Yên trở đi:

- Đương nhiên . Vì tôi đang đóng vai mẹ mà .

- Em nhập vai thật xuất sắc .

Yên trừng mắt ám ức . Ngay lúc đó, Nguyên giơ tay vẫy vẫy, cô đành nén tức xuống để cùng Lãm cười thật tươi với nó .

Lãm sốt ruột:

- Chả biết ông tướng vẽ gì đây nữa. Nếu chỉ vẽ một đĩa cánh gà chiên thì hồng tọ

Hà Yên nói:

- Thằng nhỏ không đến nỗi đâu.

- Sao em biết ?

- Anh không thấy những người trong ban giám khảo vẫn tới chỗ thằng bé nhìn nó vẽ sao? Họ đã chấm sơ khảo rồi đấy

Lãm hồ hởi nhìn vào phòng thi:

-Ồ nhỉ . Vậy mà em cũng đoán ra. Tôi lại nghĩ nó đang bị lỗi gì đó .

Ngốc thật .

Hà Yên bật cười:

- Đúng là một ông bố ngốc .

Lãm cũng cười, ánh mắt anh đông đầy thương yêu, khiến Yên bối rối

Yên nhận ra càng ngày mình càng không cưỡng được ước muốn gặp và trò chuyện với cha con Lãm . Đạo này buổi tối dì Út thường đi vắng, nên cô tha hồ nghe điện thoại của Lãm mà không sợ bị mắng . Giữa hai người đã có một mối dây ràng buộc vô hình nào đó, tuy rất mong manh và hầu như không nhìn thấy, nhưng Yên tin chắc nó tồn tại. Cô đang khổ sở vì sự tồn tại đó . Cô không muốn có lỗi với Thạch nhưng biết sao hơn khi anh quá xạ Chút tình yêu vừa hình thành ngày một phơi pha dần . Yên rất sợ tới lúc nào đó

Lãm kêu lên:

- Nguyên vẽ xong rồi.

Thằng bé ngồi khoanh tay nhìn anh và Yên với vẻ bình thản lạ thường

Cô thấp thỏm:

- Sao nó vẽ nhanh thế . Bọn nhóc trong phòng vẫn chưa xong mà . Trời ơi! Đừng trở chứng bôi quệt lung tung chứ .

Lãm trấn an:

- Con của ba Tèo không tệ vậy đâu. Chính em đã nói thế mà . Hà Yên làm tinh . Cô thấy mình vô lý khi căng thẳng thế này.

Yên nói:

- Lẽ ra nên cho phụ huynh vào xem lúc chúng nó vẽ để động viên tinh thần .

Lãm cao giọng:

- Phòng thì chật cứng thế kia

Cuối cùng cũng hết giờ thi, Phúc Nguyên cũng theo bọn trẻ ủa ra ngoài. Lãm bế nó lên hỏi một hơi:

- Con mệt không ? Khát nước không ? Muốn ăn gì ba mua cho

Nguyên dài giọng:

- Conmuốn ăn kem Wall . Mà là kem khoai môn đó nha

Loa phon g thanh yêu cầu phụ huynh đừng đưa trẻ về, vì kết quả sẽ được công bố ngay

Hà Yên bẹo má Nguyên:

- Lúc này con vẽ gì vậy?

- Con vẽ cô Yên .

Hà Yên kêu lên:

- Thật không ?

- Dạ thật .

Yên chép miệng, than thầm:

- Chắctiêu rồi con ơi.

Trong khi đó, Lãm lại phấn khởi ra mặt:

- Giỏi. Ba sẽ thưởng hai cây kem khoai môn . Đứng chờ ba nha

Mang về mấy cây kem, Lãm nói:

- Cả nhà vừa ăn kem vừa chờ kết quả . Con mà hạng nhất thì muốn gì ba thưởng cái đó .

Phúc Nguyên vô tư mút kem trong khi Yên và Lãm nháp nhòm nhìn vào phòng xem ban giám khảo lựa chọn, sắp xếp tranh .

Thời gian trôi qua chậm như rùa bò, đám con nít bắt đầu quậy, còn cha mẹ chúng bắt đầu oải vì chờ đợi.

Cuối cùng, kết quả cũng được công bố . Người ta mời phụ huynh và bọn trẻ vào hội trường nơi có sân khấu rộng trang trí thật đẹp .

Cả hội trường háo hức với những tranh treo vọi dọc theo vách .

Kéo tay Lãm và Yên đi, Nguyên mếu máo:

- Sao không có tranh của con ? Hu, hu

Căng mắt tìm, Lãm không thấy tên Nguyên nhưng anh vẫn từ tốn vỗ về:

- Từ từ nào Beo. Mình sẽ tìm thật kỹ thế nào cũng có của con mà .

Hà Yên bần khoản:

- Sao lạ vậy kìa. Chẳng lẽ họ đã làm lạc tranh của bé Beo?

Phúc Nguyên càng khóc to hơn khi nghe Yên nói thế . Ngay lúc ấy, trên sân khấu người ta kéo ra nhiều tấm bảng, mỗi tấm bảng có một bức tranh .

Chùi nước mắt, Nguyên chỉ tay reo to:

- Của con kìa!

Lãm hỏi:

- Bức nào hở Beo?

- Con vẽ cô Yên chở con bằng xe đạp đó . Hồi nãy cô giáo hỏi, con nói con vẽ “Mẹ chở bé đi học”, nhưng đó là cô Yên chở đâu phải mẹ .

Giọng hạ xuống thật bí mật, Nguyên nói:

- Con muốn cô Yên là mẹ, được không bà

Mặt Lãm sáng lên anh xoa đầu thằng nhóc:

- Ba không biết . Con hỏi cô Yên ấy

Vờ như không nghe cha con Lãm nói chuyện với nhau, Hà Yên chăm chú nhìn lên sân khấu. Vì hơi xa nên cô không thấy rõ bức tranh nào của Nguyên trong số những bức tranh được chọn riêng này.

Giọng Lãm xúc động:

- Chắc là bé Beo được giải rồi. Dù giải khuyến khích cũng giỏi.

Người điều khiển chương trình bắt đầu xướng danh . Đầu tiên là ba giải khuyến khích, không có tên Nguyên . Rồi tới giải tư, giải ba cũng không có . Thấy những đứa bé có giải được ban tổ chức mời cả ba mẹ lên sân khấu, đứng ngay bức tranh của mình, rồi được trao phần thưởng, Phúc Nguyên nháp nha nháp nhòm:

- Sao lâu tới con vậy, cô Yên ?

Hà Yên hồi hộp:

- Rồi sẽ tới! Không biết giải nhất hay nhì đây.

Nhìn vội Lãm, cô thấy anh cũng hồi hộp không kém . Hà Yên chợt nhận ra tay Lãm đang siết chặt tay mình khi tên đứa bé xếp hạng nhì được xướng lên . Vậy là bé Nguyễn dĩ nhiên hạng nhất rồi. Bất giác, Lãm ôm choàng lấy vai Yên khi tên Lưu Đình Phúc Nguyễn được trân trọng đọc to

Thằng nhóc hồn nhiên vỗ tay:

- Tới phiên con lên sân khấu rồi. Đã quá! Đã quá !

Nói xong, nó nắm tay Lãm và Yên lôi đi. Cô bước theo cha con Nguyễn một cách vô ý thức . Niềm vui đến với cô cũng mãnh liệt như với Lãm . Cô cũng mừng không kém anh, hãnh diện không thua anh khi mọi người nhìn cả nhà bé Phúc Nguyễn với ánh mắt ngưỡng mộ

Lãm thăm thì:

- Người ta đang ganh tỵ với chúng ta đấy

Hà Yên cãi lại:

- Với anh thì đúng .

- Các bà mẹ lẫn các ông bố bên dưới chỉ nhìn em chứ không hề nhìn tôi. Chắc họ bảo “Phúc Nguyễn có ba mẹ xinh quá” .

- Anh còn lắm điều nữa, tôi đi xuống đó .

Lãm cười:

- Ầy! Đừng nhảm nhí . Xấu lắm . Người ta chụp hình gia đình mình kìa.

Hà Yên hoảng hốt khi đèn flat chớp lóe liên tục trước mặt, vội vàng cô đứng dịch sang một bên cánh gà rồi lén xuống đất .

Thằng nhóc Nguyễn tay ôm phần thưởng, mắt láo liêng tìm, miệng gọi cô nheo nhéo Cũng may buổi lễ kết thúc nên Lãm vội dẫn nó đi tìm Yên .

Vừa gặp anh, Yên đã cao giọng:

- Tôi về được rồi chứ ?

Lãm lắc đầu:

- Chưa được . Chúng ta phải ăn mừng .

Quay sang Nguyễn, Lãm cười cười:

- Phải không bé Beo?

Thằng nhóc cười híp mắt:

- Dạ phải. Bữa nay con thích ăn tiệc . Ba nhớmua món xúp măng cua nhe bà

- Ba nhớ . Nhưng con đã năn nỉ cô Yên đi với mình chưa?

Hà Yên ngắt lời anh:

- Thôi, đủ rồi. Tôi không hề mắc nợ cha con anh . Đừng lôi tôi vào cuộc mãi thế này.

Nhóc Nguyên ngờ ngác rồi đáp ứng:

- Cô Yên đừng gây lộn với ba giống như mẹ Tâm, con sợ lắm .

Yên bỗng giận dỗi:

- Cô không giống mẹ Tâm của con .

Thằng nhỏ nhìn Lãm rồi nhìn Yên, phần quà trên tay nó trĩu xuống trong thật tội.

Lãm nhỏ nhẹ:

- Chỉ mong em giúp, để niềm vui của bé Nguyên được trọn vẹn .

Hà Yên thở hắt ra:

- Vâng .

Vào quán, Phúc Nguyên ríu rít nói đủ thứ chuyện trên đời. Lãm lịch sự chăm chú từng ly cho Yên và thằng con cưng . Anh đúng là một đức ông chồng mẫu mực, còn Yên giống y cô vợ trẻ hiền thực, nhu mì .

Đang nhỏ nhẹ múc từng muỗng xúp măng cua, Hà Yên giật nảy người khi nghe gọi đúng tên mình .

Quay lại, cô thấy Sáng . Yên buông muỗng gượng gạo gật đầu chào.

Sáng nhìn Lãm rồi nhếch môi:

- Tôi không làm chắc anh là Thạch ?

Lãm nhanh nhẹn đưa tay ra tự giới thiệu:

- Tôi là Lãm, bạn của Hà Yên .

Sáng đành bắt tay anh:

- Thì ra thế . Yên lắm bạn nhỉ .

Hà Yên đành nói:

- Đây là anh Sáng . Đồng nghiệp với dì Út của tôi.

Lãm lịch sự mời:

- Vậy cũng là chỗ quen biết . Sẵn dịp, mời anh dùng bữa với chúng tôi.

Sáng khinh khỉnh:

- Cám ơn . Tôi vừa dùng xong . Lúc này, tôi bất ngờ khi gặp Hà Yên, nên đã buột miệng gọi. Giờ không làm phiền hai người. à! Không!

Hai anh chị và chú nhóc nữa. Chào.

Dứt lời, Sáng khệnh khạng bước ra cửa, Hà Yên rầu rĩ trong theo:

- Đúng là không mong mà gặp .

Lãm hỏi:

- Anh chàng từng đeo đuổi em phải không ?

- Sao anh biết ?

- Ánh mắt anh ta nói lên điều đó .

Hà Yên chép miệng:

- Thế nào tôi cũng gặp rắc rối với dì Út .

Lãm trấn an:

- Em đừng lo Đản ông không có thói quen thọc mạch đâu.

Yên nhún vai:

- Khổ nổi, Sáng có nhiều chất đàn bà hơn . Anh ta hơi bị lảm điều.

Lãm ngập ngừng:

- Nếu thế, chắc tôi phải điện thoại cho dì Út giải thích lý do

Yên lắc đầu:

- Tôi tự lo được mà .

Phúc Nguyên nhắc nhở:

- Cô Yên ăn nhanh lên, xúp nguội sẽ không ngon nữa đâu.

Yên cười:

- Con cũng hơi bị lảm điều đấy

Lãm hỏi:

- Muốn ba thưởng gì nào?

Phúc Nguyên thủ thỉ:

- Con muốn cô Yên ở nhà mình luôn .

Lãm trầm giọng:

- Cô Yên không phải là quà tặng, ba không thể thưởng cho con được .

Nguyên xụ mặt:

- Vậy thì thôi. Con không muốn gì hết .

Thằng bé trở nên lảm lì cho đến khi về nhà . Yên tắm rửa thay quần áo và đưa nó vào phòng . Phúc Nguyên không chịu ngủ, nó nắm tay Yên và bắt phải kể chuyện cho nó nghe chớ không được về .

Thế là cô xiêu lòng, ở lại kể hết chuyện “Dê trắng dê đen” tới “Ba cô gái” . Khi Phúc Nguyên ngủ thì cũng là lúc mắt Yên díp lại. Cô ngủ lúc nào không hay, đến khi thức dậy trời đã chiều.

Cô vừa xấu hổ vừa giận Lãm . Lẽ ra anh phải gọi Yên dậy cơ chứ Rón rén bước đi vì sợ Nguyên giật mình, Yên vào toilette rửa mặt, chải tóc và soi gương .

Sao cô dễ mềm lòng thế nhỉ ? Gương mặt trong gương đâu phải gương mặt của một người bướng bỉnh mà là của một con bé đang toan tính chuyện nói dối với mẹ vì đã trốn đi chơi với người yêu.

Xoa hai gò má bắt đầu ửng đỏ, cô bước tới căn phòng để cửa rộng mở của Lãm và thấy anh đang ngồi trước màn hình .

Yên cự nự:

- Sao không gọi tôi dậy?

Lãm lơ lửng:

- Thấy em vàcon ngủ say sưa quá, anh không nhớ

Yêncự tiếp:

- Yêu cầu anh nói năng cho có đầu có đuôi, chớ lấp lửng thế này khó nghe lắm . Cũng cần nói rõ, đây là lần chót tôivây vào bố con anh . Tôi về đây.

Lãm đứng dậy:

- Sao em dễ cáu vậy? Hay em làm thế để che giấu tình cảm thật của mình ?

Hà Yên gân cổ lên:

- Tình cảm gì cơ chớ ?

Bước đến gần Yên đến mức cô lui sát vào tường, Lãm nheo nheo mắt nhìn cô:

- Em thừa biết sao phải hỏi. Hay em muốn anh nói hộ ?

Yên hoảng hồn khi Lãm bước đến gần mình hơn nữa. Cô run lên khi hơi ấm từ người Lãm đang truyền vào người mình . Hà Yên cảm thấy mặt mũi nóng náo. Cô chịu không nổi cái nhìn nồng nàn, da diết lẫn đắm đuối của anh . Yên hiểu Lãm muốn gì khi nhìn như thế . Anh muốn hôn cô và Yên cũng khao khát được yêu thương . Không thể cưỡng được nỗi khao khát này, Yên nhắm mắt lại và anh hôn cô một nụ hôn nhẹ nhàng, say mê khiến cô tưởng như mình đang bồng bềnh trong một giấc mơ .

Nhưng giấc mơ nào rồi cũng tàn, Hà Yên đẩy mạnh Lãm rồi chạy vội ra sân .

Anh hồi hải giữ tay cô lại:

- Anh yêu em . Hà Yên ơi!

Giọng Hà Yên lạc hẳn đi:

- Xin đừng làm khổ em . Em van anh mà Lãm .

Rồi mặc Lãm đứng ngay ra trên tam cấp, cô hấp tấp dắt xe ra đạp nhanh như chạy trốn .

Chương 6

Bà Hảo nhồm nhồm, Giọng líu lại vì mất bình tĩnh:

- Tuyệt! Tuyệt! Mày ra đây xem con mày lên tivi kìa. Trời ơi! Đánh đu, đàn đúm với thằng nào vậy cả .

Đang nấu nướng dưới bếp, bà Tuyết lật đật chạy lên ngay lúc màn hình hiện ra bộ ba Lãm, Nguyên, Yên đứng trên sân khấu

Phản thời sự chuyển qua thông tin khác, bà Tuyết thắc mắc:

- Nó đi đâu mà bịdính vào đó nhỉ ?

Bà Hảo vẫn còn xúc động:

- Lúc mày chưa lên kịp, người ta chiếu ngay cảnh nó đang ôm chầm lấy cái thằng đứng chung nó trên sân khấu cười nói rất vui. Tivi họ bảo đó là hình ảnh phụ huynh quá mừng khi nghe tin con mình được giải thưởng . Mới đầu, tao tưởng họ lộn, ai dè liền theo đây làcảnh nó lên sân khấu nhận giải với cha con thằng đó . Vậy nghĩa là sao? Thằng nào vậy?

Bà Tuyết áp a áp ứng:

- Con không biết .

Bà Hảo hậm hực:

- Có mỗi một đứa con, nó lê la ở đâu, làm trò với ai cả nước đều biết, còn mày thì không . Vậy mà cũng làm mẹ .

Rồi bà la lên:

- Chết thật! Nhỡ bà Bá xem tivi hỏi, tao phải trả lời sao với người ta đây? Con quỷ nhỏ ấy chọc tao lên máu mà chết mất .

Đi ra đi vào, bà bắt đầu cảm râm máng nhiech lung tung . Bà Tuyết im lặng chịu đựng, mặc cho mẹ mình bắt đầu bươi móc chuyện cũ của bà .

Hồi vợ chồng bà gặp thời làm ăn được, mẹ bà dù không ưa nhưng cũng không ra mặt chê bai ông Nghĩa, vì ông rất biết điều. Ngoài quà cáp, tiền bạc hàng tháng, ông còn lo chăm chút nhà cửa, tiện nghi trong ngoài cho bà . Thế nhưng khi ông sa cơ thất thế, mẹ bà cấm cửa ngay, tệ hơn nữa, mẹ ép bà ly dị ông khi phong phanh biết ông sắp phá sản .

Vậy mà bà đã nghe lời mẹ mình . Giờ nghĩ lại bà vẫn bàng hoàng tưởng như chuyện mới hôm qua, nên lòng cứ day dứt, ân hận không nguôi.

Giờ thì ông đã có người đàn bà khác, công việc làm ăn đa ~suôn sẽ trở lại, cuộc sống chắc hạnh phúc hơn bà . Bà Tuyết thì trắng tay phải bám vào mẹ mình để khi vui thì không sao, lúc buồn bực mẹ bà mang cả bà lẫn Hà Yên mới tội con bé .

Lát nữa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nếu con nhỏ đi học về đây. Người đàn ông còn trẻ và đứa nhỏ ấy là ai nhỉ ? Yên vô tình đứng kể hăn ta, hay chúng có quen nhau?

Bà Tuyết chợt nhận ra mình quá ít quan tâm đến con . Bà chỉ lo chuyện chùa chiền mà quên khuấy trách nhiệm trần thế của một bà mẹ . Hà Yên thân thiết với Cẩm Loan hơn với mẹ ruột . Hai dì cháu thường thủ thủ, rúc rích với nhau, có những bí mật riêng mà bà và bà ngoại nó không hề biết .

Cẩm Loan bước vào bếp với túi xách găng tay, khẩu trang, kính mát . Cô vừa đi làm về .

Lột bỏ những phụ tùng của thời ô nhiễm, Loan rót nước uống và hỏi:

- Chuyện gì mà trong máhắc xì dầu quá vậy?
- Chuyện con Yên .
- Nó thế nào? Tuyên bố xù thẳng Thạch rồi hả ?

Bà Tuyết trợn trừng mắt:

- Sao mà hỏi thế ? Bộbộ nó có ý định đó à ?

Loan nhún vai:

- Em đùa thôi mà . Làm gì chị căng thẳng vậy?

Bà Tuyết nói một hơi:

- Lúc nãy nó xuất hiện trên tivi trong chương trình thời sự .
- Về vấn đề gì ? Chủ nhật sạch và xanh hay phòng chống sida
- Nó và một thằng có đưa con trai cùng lên sân khấu nhận giải thưởng cuộc thi vẽ gì đó .

Cẩm Loan kêu lên:

- Hồng hét! Con nhãi này đúng làlà

Bà Tuyết sửng sốt:

- Em biết thằng đàn ông đó à ?
- Không . Nhưng em có nghe Yên kể về tay này. Chị nhớ chuyện trước đây nó có đưa một thằng bé đi lạc về nhà không ?
- Nhớ . Rồi sao?

Loan chưa kịp trả lời, bà Hảo xuống tới Bà chống nạnh, mặt hất lên:

- Nói tiếp đi. Hay mà muốn bao che cho nó ?

Cẩm Loan khó chịu:

- Con chỉ đoán Hà Yên xuất hiện trên tivi là với cha con thằng bé đi lạc ấy thôi. Con có biết gì đâu mà bảo che chở nó .

Bà Tuyết như nhớ ra:

- Đúng rồi. Hôm trước con và má gặp nó chở một đứa bé . Hỏi thì nó nói cháu của Thúy Vị Hồi nãy bất ngờ quá, con chả thấy rõ mặt thằng nhỏ này coi phải không .

Bà Hảo nói:

- Thờì sự chiếu đi chiếu lại hoài. Một lát coi kỹ xem, con yêu này muốn kiếm chuyện hay sao mà . Nó tự tìm cái khổ cho mình mới ngu chớ . Tao thấy nó với thằng đàn ông đó thân thích lắm . Hừ! Đúng là hư, đã có chồng rồi, nhưng không ý tứ gì hết, giao du bừa bãi mang tiếng chết .

Loan nhỏ nhẹ:

- Sao má lại ràng buộc thế ? Nó với thằng Thạch đã là gì đâu mà bảo vợ chồng . Một vài chai rượu Tây, vài hộp bánh chưa đủ lễ đâu má .

Bà Hảo nổi cơn xung thiên:

- Mà im đi. Đây không phải việc của mày.

- Hà Yên cũng là cháu của con . Con có trách nhiệm với nó . Thật phi lý và độc ác khi bắt nó không được giao thiệp rộng rãi vì má sợ mang tiếng . Lỡ thằng Thạch không thêm về nước nữa, con bé sẽ thành gái già à .

Bà Hảo nhảy dựng lên:

- Đồ thói mồm . Mày dám nói tao độc ác phải không ?

Bà lu loa khóc:

- Mày gieo tiếng oán cho mẹ mình mà nghe được à ? Đồ bất hiếu! Cầm Loan làm thinh . Cô biết phải nhin, nếu không, Hà Yên sẽ lãnh đủ cơn thịnh nộ của bà .

Vừa lúc đó, Yên lót tót đi vào. Đang lu loa, bà Hảo bỗng rít lên:

- Về rồi à ? Đồ mất nết!

Yên chưa biết đầu đuôi khúc ngọn gì, bà Hảo đãbủa tiếp:

- Mày công khai đi với thằng nào vậy?

Yên ngờ ngác:

- Con đi học chớ có đi với ai đâu ạ .

- Còn chối nữa. Mày có chồng hồi nào mà cùng chồng cùng con lên sân khấu nhận giải thưởng về vời chi đó ? Hồi nãy tivi mới phát, cả nước nhìn thấy chớ không chỉ tao với mẹ mày.

Hà Yên tái mặt, cô nhìn Cầm Loan và nhận được cái nhún vai bất lực của bà dì Út, Yên không ngờ . Đúng là cô không ngờ tivi đã làm lộ bí mật của mình .

Mấy hôm nay, Yên đã yên tâm nh.e nhóm vì dì Út chả hỏi han gì mình . Điều đó chứng tỏ Sáng không đến đổi nhiều chuyện như cô nghĩ . Không ngờPhen này khổ thân rồi. Phải tiếp tục nói dối thôi. Cô liếm môi:

- Cháu của Thuý Vi đi thi vẽ, con theo ủng hộ

Bà Tuyết quát:

- Tới nước này mày còn nói dối nữa à ? Hừ! Tao sẽ điện thoại hỏi Thuý Vi xem nó có cháu không .

Bà Hảo nói:

- Ví dụ như thằng nhỏ đúng là cháu của Thuý Vi, cũng không mắc mớ gì mày lại ôm chầm lấy ba nó khi nghe nó được giải. Rõ ràng chúng bây rất thân mật . Nó là ai? Mày không sợ vợ nó đánh cho mang nhục sao mà cặp kè bên chồng con người ta thế kia. Hà Yên đứng chết trân một chỗ . Cô không muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến cha con Lãm vì trả lời cách nào cũng sẽ bị mắng .

Giọng bà Tuyết dịu lại:

- Đó là thằng bé hôm trước đi lạc phải không ?

Hà Yên dè dặt:

- Vâng .

- Tại sao con lại thân mật với cha con nó như thế ?

Yên nhìn dì Út cầu cứu, bà dì ra tay nghĩa hiệp ngay

- Ồi dào! Nó ham vui ấy mà . Làm gì bà tra hỏi kinh thế ?

Bà Hảo gằn:

- Ham vui bên chồng con người khác trong khi chồng mình đi xa. Mày khiến tao tức chết vì nhục . Gia đình bên thằng Thạch sẽ nghĩ gì khi được coi phần thời sự đó ?

Cầm Loan cao giọng:

- Má lo gì cơ chứ ? Người ta sống bên Mỹ tư tưởng phóng khoáng chứ không có lo như má đâu. Nếu thằng Thạch thương Hà Yên thật lòng, nó phải tin và hiểu con nhỏ .

Chuông điện thoại chột vang lên làm Hà Yên giật mình . Nếu đó là điện của Lãm, chắc cô chết thêm lần nữa quá .

Thật nhanh, Cầm Loan nhắc ống nghe lên . Mặt thản nhiên, cô nói ngắn gọn:

- Xin lỗi. Lộn số .

Quay sang phía Yên, Loan hát hàm:

- Không lo tắm rửa, thay quần áo rồi ăn cơm đi. Út đói lắm rồi.

Hà Yên vội nhảy ba bậc thang một lúc để mau lên tới lầu.

Dì Út lên theo phía sau, đặt lưng xuống nệm, Loan nói:

- Hắn ta vừa gọi cho con đó . Không biết hắn đủ thông minh để hiểu “sự cố” lộn số vừa rồi không . Út cố tình gác lịch máy để hắn gọi không được nữa. Con liệu sao thì liệu đi. Út thấy con sắp gặp rắc rối từ phía trái tim rồi. Bà ngoại không bỏ qua chuyện này nếu con chưa

nói rõ từng chi tiết cho ngoại hiểu.

Hà Yên thở dài:

- Chỉ mong Út giải vây cho con .

- Ai biết gì mà giải vây. Tao đã nói rồi mà có chịu nghe đâu.

Giọng bà Tuyết vang lên khá gay gắt:

- Xuống ăn cơm .

Yên vội vàng dạ, nhưng lại cố nhích từng bước thật chậm . Vào bàn ăn, không khí nặng như chì bao trùm khiến cô nuốt không trôi.

Thà bà ngoại đừng đừng như lúc này, Yên ít sợ, đằng này bà im ỉm giống trời trước khi bão.

Vừa buông đũa, cô địnhtrốn lên lầu, bà Hảo đã bảo:

- Ra mở tivi lên, giờ này sắp có thời sự rồi. Họ sẽ phát lại cho cả nhà xem .

Hà Yên khò sỏ tuân lệnh . Tất cả cũng tại cô không làm chủ được lý trí, giờ trách ai ngoài cha con Lãm .

Giọng bà Hảo lại vang lên:

- Rót cho ngoại ly nước .

Bưng nước ra, đặt lên bàn, Hà Yên chưa kịp mời đã nghe tiếp lệnh truyền:

- Ngồi xuống đi. Thật sự thằng đó là ai? Nói!

áp a áp ứng một hồi, Hà Yên cũng phải kể về cha con Phúc Nguyên, dĩ nhiên trong quá trình kể, Yên giấu bớt rất nhiều chuyện . Cô nói rằng hôm đó tình cờ cô vào Nhà thiếu nhi thành phố xem thi vẽ, không ngờ là gặp cha con Phúc Nguyên . Đến hồi lãnh thưởng, thằng bé vì quý mến đã kéo tay cô lên sân khấu và cô đã lên theo cho vui chứ không nghĩ gì hết .

Bà Hảo cười nhạt:

- Ai tin được sự tình cờ của con ? Ngoại muốn nói chuyện với thằng đàn ông đó . D.Doc số điện thoại của nó mau.

Cầm Loan phản đối:

- Má rầy con Yên đủ rồi, tự nhiên nói chuyện vớithằng đó làm gì ?

Bà Hảo nạt:

- Mà im đi! Tao phải dập vự này ngay. Thằng đó có tình ý với con Yên, tao dám cá như vậy. Không tin, cứ chờ mà xem .

Ngay lúc ấy, trên tivi, hình ảnh “cuộc thi vẽ Cọ Non” ở Nhà văn hóa thiếu nhi lại hiện rõ mồn một . Hà Yên ướm mồ hôi khi thấy Lãm thân mật choàng vai mình trong lúc cô cười hết sức rạng rỡ . Người biên tập viên còn thuyết minh: “Cả ba lần mẹ cháu bé được giải nhất, không giấu được hạnh phúc khi con mình là người chiến thắng” .

Những lời ấy thật thuyết phục khi Lãm một bên, Yên một bên và bé Nguyên đứng giữa đưa tay hai bậc cha mẹ trên sân khấu

Cầm Loan khen:

- Anh ta đẹp trai ấy chứ . Trông chúng bây giống một gia đình hạnh phúc quá .

Bà Tuyết nạt:

- Nói bậy mà cũng nói được .

Loan nhún vai:

- Tivi nói chứ không phải em . Nhưng có hề chi Bộ ai muốn lên tivi cũng được sao? Hà Yên nổi tiếng rồi, cho dầu sự thật không phải vậy.

Bà Hảo bước tới điện thoại:

- Đọc số điện thoại của nó đi.

Hà Yên đáp ứng:

- Con quên rồi.

Bà Hảo quát lên:

- Mà đừng nói láo Tao đâu phải con nít mà mày qua mặt . Thảo nào thời gian gần đây tối nào cũng ôm điện thoại. Mày trúng bùa mê thuốc lủ của thằng đó rồi à ?

- Nhưng con không hề nghĩ tới Lãm .

Bà Tuyết hỏi:

- Vậy tại sao giấu số điện thoại của nó ?

Hà Yên liếm môi:

- Con không muốn phiền người ta

Bà Hảo đập bàn cái rầm:

- Mồ tổ cha mày! Đồ lẻo lự! Mày muốn tao tức chết phải không ?

Vừa nói, bà vừa đấm ngực thùm thụp, chân giẫy đành đạch, mắt trợn trừng như lên cơn động kinh . Nhưng bà không hề động kinh mà bắt đầu mắng nhiếc cả Yên lẫn mẹ và dì Út nghe nổ lỗ tai. Chịu hết xiết, cô đành nói ra số điện thoại của Lãm rồi chạy lên lầu nằm khóc .

Loan lên sau, cô buông từng tiếng:

- Hên cho tên Lãm, hần không có ở nhà . Nhưng bảo vẫn không tan, nó tụ lại càng lâu càng mạnh .

Hà Yên chép miệng:

- Ngoại mà chửi thì phải biết . Xui ba năm . Sao con khổ quá!

Dì Loan cười cười:

- Có yêu nó đâu mà khổ . Dì thấy hần trông phong độ lắm . Nếu không sợ mang tiếng là mẹ ghẻ, cứ yêu chứ ngán gì .

Hà Yên ôm gối:

- Út chộc quê con hoài. Yêu hần rồi bỏ Thạch cho ai?

- Xời! Thạch là Việt kiều mà, lo gì chuyện nó ế chứ ? Khai thật đi.
Lòng con đang chia làm hai ngã, đúng không ?

Hà Yên chối:

- Không . Con chỉ nghĩ tới Thạch . Với bố con Lãm, con chỉ tội nghiệp

Loan hóm hỉnh:

- Dĩ mừng cho ...bà ngoại không lỗi với bà sui.

Chuông điện thoại reo. Hà Yên ngồi bật dậy:

- Vái trời không phải Lãm .

Rón rén thật nhẹ, cô nhón chân bước xuống thang và nghe bà ngoại hết sức ngọt ngào đang dạ liên tục trong máy. Tiếp theo đấy là hàng loạt phân bua về chuyện thời sự trên tivi

Chết rồi! Chắc là điện thoại của bà ngoại Thạch . Sao những người già thích xem thời sự làm chi cho rắc rối sự đời đến thế .

Nhẹ nhàng trở về giường, cô thì thào:

- Nhà bà Bá gọi điện sang . Thế nào con cũng nghe mắng nữa. Chán quá!

Cầm Loan nói:

- Ngoại mắng nhằm nhò gì . Con lo chuẩn bị tinh thần đối phó với Thạch . Thế nào họ cũng nói với nó chuyện còn nóng hổi này.

Hà Yên chớp mắt:

- Hy vọng Thạch sẽ hiểu vấn đề và không ghen, không giận con .

Loan so vai:

- Chuyện đó chỉ trời biết nó có ghen, có giận không ?

Yên thấp thỏm ngóng dưới nhà . Cô không cần đợi lâu đã nghe giọng bà Hảo:

- Yên đi công chuyện với ngoại.

Cô rưng rờ tay chân:

- Đi đâu hả ngoại?

- Tới nhà bà ngoại chồng mày giải thích cho rõ chuyện này ngay bây giờ .

Cầm Loan vọt miệng:

- Làm gì nóng vội dữ vậy má ? Chuyện đâu còn có đó . Chả lẽ họ tin Hà Yên có chồng có con lớn như vậy?

Bà Hảo nạt:

- Mày đừng xen vào chuyện này mà .

Loancụ lại:

- Conthấy má thiệt tức cười. Chị Tuyết không rầy bảo Hà Yên thì thôi, má cực thân làm chi

- Mẹ nó chả quyết định chuyện gì cho ra hồn . Bởi vậy mẹ già này

đành chịu cực thân .

Quay sang Hà Yên, bà nói:

- Mau đi với tao sang xin lỗi người ta

Bỗng dưng Hà Yên đỏ bừng lên:

- Con không đi.

Bất ngờ vì thái độ của Yên, bà Hảo khựng lại mất mấy giây rồi ré to:

- Mày dám hả ? Đồmất dạy!

Yên cố hạ thấp giọng:

- Đó là sự hiểu lầm, họ phải hiểu như vậy. Con không lỗi gì để xin hết

.

Bà Hảo giãy nảy:

- Mày nói vậy mà nghe được à ?

Bà Tuyết gần như năn nỉ:

- Yên ơi! Chiều ý ngoại đi. Dẫu sao, con cũng có lỗi. Đã có Thạch rồi mà lại đi với người khác, tệ hơn hết chuyện đó công khai, ai cũng thấy cả .

Hà Yên ngông nghênh:

- Điều đó chứng tỏ con với Lãm trong sáng, chẳng gì phải giấu giếm .

Bà Hảo ngắt ngang lời cô:

- Không giấu giếm hả ? Mày đã dối tao với mẹ mày thằng nhỏ là cháu Thuý Vị Mày cũng đâu hé môi chuyện đưa nó đi thi vẽ . Nếu tao và mẹ mày không xem tivi làm sao biết được có sự .

Giọng bà Hảo đanh lại:

- Tóm lại, nếu mày không nghe lời ngoại thì đừng ở đây nữa. Tao không chứa thứ con cháu bất hiếu, mất dạy, hư thân như mày.

Dứt lời, bà ngồi xuống salon, khoanh tay chờ Yên thay quần áo vì bà biết chắc con bé sẽ tuân lệnh như lâu nay vẫn tuân lệnh .

Lúc Hà Yên còn đang lưỡng lự Thì điện thoại lại reo.

Cầm Loan chưa kịp nhắc máy, bà Hảo đã bảo:

- Để tao.

Tim Hà Yên chợt đập mạnh, cô linh cảm người gọi đến là Lãm . Và khổ sao, đúng là như vậy.

Bà ngoại cô đang lên giọng ở quảng cáo nhất mà các ca sĩ opéra đều mơ ước .

- Hà Yên cháu tôi đã có chồng sắp cưới, đề nghị cậu đừng đeo theo làm phiền con bé . Hình ảnh cha con cậu và Hà Yên được trình chiếu hầu như khắp nước rồi. Hừ! Cậu xin lỗi à . Xin lỗi ai mới được chứ ? Không . Không . Tôi chẳng cần cậu tới nhà tôi làm gì . Tóm lại, từ giờ trở đi, tôi cấm cậu gặp Hà Yên . Nếu không, cậu đừng trách bà già này nhé . Tôi thề sẽ ăn thua đủ với ai phá gia can của tôi đó .

Hà Yên giật mình vì tiếng gác máy mạnh như búa đập của ngoại. Cô tưởng tượng đến gương mặt của Lâm và thấy chạnh lòng .

Dường như vẫn chưa hết giận, bà Hảo quát:

- Chưa thay xong quần áo nữa à ?

Bà Tuyết năn nỉ:

- Nghe lời ngoại đi con .

Hà Yên nhìn dì Út, nhìn mẹ, rồi bà ngoại, cô thấy bức bối vô cùng .

Rõ ràng cuộc đời cô đã bị định đoạt bởi bà ngoại. Lẽ ra trước đây, Yên phải bình tĩnh trước sức ép của bà cũng như sự tấn công ráo riết của Thạch . Lẽ ra

Mà tất cả đâu đã vào đó rồi, Yên còn “lẽ ra lẽ vào” gì nữa. Chẳng nhẽ cô muốn phá vỡ những điều đang tốt đẹp à ? Tốt nhất, nên theo ngoại sang nhà bà Bá để giải thích rõ ràng hơn . Nếu không, Thạch sẽ không an tâm ở nơi xứ ấy. Thôi, hãy vì mẹ một lần nữa đi. Bộ không thấy mắt bà đỏ sao Hà Yên ?

Vừa thắm thì với mình, cô vừa lên lầu thay áo quần .

“Áo mặc sao qua khỏi đầu” . Ngẫm nghĩ câu tục ngữ cũ rích ấy vào lúc này lại quả là buồn cười.

Đời nay, người ta có trăm ngàn kiểu và có tỷ cách mặc áo

Hà Yên ước sao được cởi phăng vứt tuốt cái áo cũ cô đang thận trọng mặc vào và thận trọng cài từng nút . Cái áo này cũ rồi, sớm muộn gì nó cũng sẽ rách thôi.

Chuông vừa reng báo hiệu hết tiết, Hà Yên đã nháp nhồm đứng dậy dù thầy vẫn chưa ra khỏi lớp .

Nhược Thủy hấp háy mắt:

- Làm gì vội vậy? Bận rước con à ?

Hà Yên đập mạnh vào vai Thủy:

- Tào lao!

Thủy Vi cười hi hi:

- Bữa nay chồng rước con, vợ phải về sớm đi chợ . Mời tụi tao lại ăn chung với chứ .

Hà Yên nhăn nhó:

- Tao đủ khổ rồi, tụi bay làm ơn tha cho tao nhờ .

Nhược Thủy hát hăm:

- Ai biểu mày vội vàng như các bà bận con mọn làm chi

- Tao vội vì bị kiểm tra giờ giấc nghiêm ngặt, không dám đi sớm về trễ .

Thúy Vi gật gù:

- Công nhận bà ngoại mày có ý thật . Là cháu duy nhất ở gần, thay vì được cưng tao thấy mày bị o ép nhiều hơn .

Hà Yên cau mày.

Nhìn về quạu quọ của Hà Yên, Thúy Vi giả lả:

- Tao nghĩ thế, còn không đúng thì thôi, có gì đâu xụ mặt trông kinh thế .

Ba cô cùng tới bãi giữ xe. Vừa dắt xe đạp ra khỏi bãi, Yên đã nghe có người gọi tên mình . Cô hoảng hồn khi thấy Lãm . Anh từ quán cà phê bước vội ra, mặt không rời Yên khiến trái tim cô muốn rời ra ngoài.

Nhược Thủy huých vào vai Yên:

- Hấn ta phải không ? Chết mày rồi! Làm sao tránh đây?

Thúy Vi làm mặt xã hội đen:

- Mày không nên gặp riêng hấn . Cứ để tụi tao đối phó cho . Một phút đủ để hấn biến rồi.

Lãm mỉm cười làm quen trước:

- Chắc hai em là Nhược Thủy và Thúy Vi mà Hà Yên vẫn hay nhắc với tôi?

Thủy nhìn lơ chỗ khác, còn Vi thì đánh đá hất hàm:

- Đúng thì sao? Tụi này hồng để dụ như Hà Yên đâu. Yêu cầu anh biến, để con nhỏ được yên thân .

Lãm có vẻ bất ngờ vì thái độ của các cô gái Anh phân bua:

- Tôi muốn gặp Hà Yên để xin lỗi về tất cả những gì cha con tôi đã gây ra cho cô ấy

Thúy Vi chua ngoa:

- Đủ rồi không cần anh gây thêm phiền cho nó nữa.

Nhược Thủy kéo tay Vi:

- Mày nói hơibị nhiều rồi. Cứ để người ta tự nhiên một chút đi.

Thấy hai đứa bạn sắp đạp xe đi, Hà Yên quính quáng:

- Chờ tao với

Nhược Thủy nhìn đồng hồ:

- Tao chỉ chờ được mười phút thôi nhạ Về trễ là bà ngoại dũa đấy

Đợi Thủy và Vi đạp xe ra tới gốc cây gần đó, Lãm mới xốt xa hỏi:

- Chắc chắn em đã bị ngoại mắng rất nhiều nên bạn em mới nói thế ?

Hà Yên chỉ nhếch môi chớ không trả lời, Lãm áy náy:

- Thật không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Mấy đêm liền, anh không ngủ được vì đã liên lụy tới em .

Hà Yên vuốt tóc:

- Có gì đâu. Chỉ là sự hiểu lầm thôi. Chẳng lẽ những người thân

không biết thật sự tôi như thế nào sao?

Lãm đá hòn sỏi dưới chân:

- Đành là vậy, nhưng anh vẫn thấy mình có lỗi nhiều. Nghĩ lại, anh đúng là ích kỷ .

Hà Yên tránh ánh mắt của Lãm:

- Đừng nói vậy. Tôi tự nguyện kia mà .

Giọng Lãm trầm xuống:

- Có đúng là em tự nguyện không ?

Hà Yên thần nhiên:

- Giúp đỡ người khác thì phải tự nguyện chứ sao. Anh đừng suy diễn lung tung nữa. Tôi chẳng giận gì anh đâu.

Lãm tha thiết:

- Chúng ta mãi là bạn tốt nhé .

Hà Yên thờ dãi:

- Tôi muốn lắm, nhưng có lẽ nên thôi đi, vì chính anh đã phá vỡ tình bạn ấy rồi.

Lãm buồn hiu:

- Anh hiểu. Nhưng anh

Lấy từ túi áo ra một gói quà nhỏ chỉ vừa lọt trong tay, Lãm đưa cho Yên:

- Anh muốn em giữ vật này để nhớ đến ...anh và Phúc Nguyên .

Hà Yên cương quyết:

- Không . Tôi không muốn thế . Thôi, tôi về . Anh đừng tìm gặp tôi nữa. Tôi van anh .

Ngập ngừng một chút, cô nói thêm:

- Chúc anh tìm được người tâm đầu ý hợp và biết thương yêu Phúc Nguyên .

Bỏ mặc Lãm đứng lại, cô đạp vội xe đi, mắt cay xé, tim buốt nhức .

Cô vừa dối lòng mình khi nói: “Tôi không muốn nhớ”, vì thật ra, cô đã rất nhớ anh, và khao khát gặp lại cha con anh . Khổ nỗi bà ngoạicanh Yên quá kỹ . Bà quản lý giờ giấc đi học của cô, bà giữ rịt điện thoại và chỉ bà mới có quyền bắt máy xem ai gọi đến .

Hà Yên có cảm giác là tù nhân trong chính ngôi nhà mình ở . Cô không được đi đâu ngoài đi học, điện thoại cho ai phải có mặt bà ngoại. Vậy mà hình như bà vẫn chưa bằng lòng, nên thỉnh thoảng vẫn mắng cô . Bà trách Hà Yên đã làm bà mất danh dự với gia đình Thạch, mất thể diện với những bà bạn già cùng hội đi chùa vì không biết dạy con cháu để “nó” đã có chồng sắp cưới mà vẫn bạn bè, bỏ bịch lung tung . May là cô dẹp thói bướng bỉnh để nghe lời bà tới nhà bà Bá giải thích phân bua mọi điều rồi. Bằng không, chắc phải cuốn

gói đi bụi đời thật quá .

ôi! Những người già sao khó khăn đến thế ? Lắm lúc Yên nghĩ, nếu không vì những lời vừa rắn đẽ, vừa dịu ngọt của bà, cô có bằng lòng nhận lời lấy Thạch không ?

Mà nghĩ ngợi làm chi những chuyện đã xong, những chuyện không thay đổi được rồi khổ tâm . Cô lặng lẽ đạp xe đi giữa Nhược Thủy và Thúy Vi với tất cả ray rứt, nặng nề .

Nhỏ Vi tò mò:

- Hấn nói gì thế ?

Yên ậm ừ:

- Lắm xin lỗi chuyện trên tivi

Nhược Thủy tài khôn:

- Theo tao, đó chỉ là cái cớ để hấn được gặp mày.

Yên nói:

- Tao cũng nghĩ vậy, nên tao cương quyết không để hấn có cơ hội gặp lại nữa.

Thúy Vi bĩu môi:

- Xì! Ngày nào hấn cũng đứng chờ mày tan học, thậm chí chờ theo thằng con để nó réo mày rân trời đất, mày nhắm làm gì đượcnhau?

Hà Yên gắt:

- Tụi bay đừng nhát ma tao nữa chứ .

Nhược Thủy nhỏ nhẹ:

- Tao chỉ nêu lên nhiều tình huống để mày chuẩn bị tâm lý đối phó .

Mà tao hỏi thật, mày có xao lòng vì hấn không ?

Hà Yên làm thinh . Thúy Vi lại chêm vào:

- Trong Lãm phong độ hơn Thạch nhiều, dù Thạch là Việt kiều chính hiệu. Nếu là tao, tao sẽ chọn Lãm .

Nhược Thủy ngắt lời:

- Chỉ vì vẻ phong độ bên ngoài sao? Tao không đại như mày. Chọn chồng Việt kiều vẫn hơn, vì đường tương lai sẽ rộng mở .

Hà Yên không màng tranh luận với hai nhỏ bạn lắm điều, vì cô không có quyền lựa chọn .

Thúy Vi hóm hỉnh:

- Nhỏ Yên im lặng, chắc nó đang suy nghĩ về sự lựa chọn đại dột của tao.

Yên chua chát:

- Tao có quyền sao?

Vi nhấn mạnh:

- Có . Nếu mày yêu Lãm .

Nhược Thủy kêu lên:

- Trời ơi! Thiên hạ đang thái bình, mà lại xúi bậy. Nên nhớ, nhỏ Yên đã có chồng sắp cưới rồi nhạ

Thúy Vi vẫn giữ ý kiến của mình .

- Gã chồng đó do ngoại nó sắp xếp, chứ thật lòng chắc gì Hà Yên yêu.

Nhược Thủy lừ mắt:

- Nói nhiều quá .

Về gần tới nhà Yên, Thúy Vi bảo:

- Tụi tao sẽ đưa mày tới cổng để ba ngoại khỏi tra hỏi sao mày về trễ .

Hà Yên lắc đầu:

- Không cần đâu. Nhỡ ngoại nghi tụi bây cùng diễn trò với tao thì càng khổ hơn nữa.

Nhược Thủy cười:

- Nếu thế thì ráng động não tìm cách ứng phó với hoàng thái hậu đi. Tụi tao về .

Hà Yên vào nhà . Tới phòng khách, cô gặp ngoại đang nghe điện thoại. Sắp rằm rồi, chắc các bà hẹn nhau đi chùa. Mô phật! Nhờ thế Yên thoát nạn, dù cô về trễ hơn thường ngày gần nửa tiếng .

Buông mình xuống giường, cô không muốn vẫn phải nghĩ ngay đến Lãm . Chắc chắn anh rất buồn vì thái độ của cô lúc nãy. Nhưng cũng chẳng gì phải buồn, vì đâu phải đây là lần đầu Hà Yên tỏ thái độ như vậy với anh . Những suy nghĩ mâu thuẫn cứ đánh nhau chan chát trong đầu Yên .

Cô bắt đầutụng niệm: “Yêu, không yêu. Yêu, không yêu” .

Nhưng chẳng biết mình đang yêu ai và không yêu ai. Trước kia, tâm tưởng Hà Yên chỉ có mỗi mình Thạch, nay lại có thêm Lãm . Anh đã hiển nhiên hiện hữu trong hồn cô và Yên không thể chối được . Yên bị dẫn xé bởi hai người đàn ông . Một rất mực yêu cô và đã là chồng sắp cưới của cô . Một chưa lời ngỏ ý tỏ tình nào, đã vậy anh ta từng có vợ và đang gà trống nuôi con .

Chắc Hà Yên phải thực tế như Nhược Thủy, chứ không nên mơ mộng như Thúy Vi Hơn nữa, phụ tình Thạch là điều không phải. Anh đâu làm gì có lỗi với Yên, tra;ị lại, chính cô mới không đúng khi đầu óc cứ lảng vảng một bóng hình người đàn ông khác .

Bà Tuyết bước vào. Ngồi xuống giường, bà đưa Yên một xấp tiền .

- Ba gọi cho con .

Hà Yên lắc đầu:

- Mẹ giữ đi. Con có xài gì đâu.

- Không . Tiền này của con .

- Mẹ gặp ba hồi nào vậy?

Bà Tuyết ngập ngừng:

- Hồi sáng, lúc mẹ đi chợ .

Hà Yên tò mò

- Ba có hẹn mẹ trước à ?

Bà Tuyết thở dài:

- ông ấy bảo rất muốn ghé nhà thăm con, nhưng vì ngại bà ngoại nên đành thôi. Dạo này, ông ấy làm ăn được do đó muốn lo cho con đầy đủ hơn .

Hà Yên cắn môi khi nghe bà Tuyết nói tiếp:

- Ba con có vẻ giận khi biết con đã nhận lời đi nói của gia đình

Thạch, nhưng ông không được hỏi ý kiến hay được báo tin .

Cô vội vàng lên tiếng:

- Hôm trước con có hỏi ngoại, nhưng bà gạt ngang rồi còn mắng con nữa. Muốn mẹ được yên thân con đành im luôn . Giờ nghĩ lại, con thấy mình sai khi nghe lời ngoại, sai rất nhiều thứ .

Bà Tuyết nhú mày:

- Con muốn ngụ ý gì đây?

Hà Yên im lặng . Bà Tuyết lại hỏi:

- Con ân hận chuyện lấy Thạch à ? Thật ra, bà ngoại chỉ muốn con ấm tấm thân . Ngoại lo con sẽ khổ như mẹ .

Hà Yên bỗng gay gắt:

- Mẹ khổ cũng vì ngoại.

Bà Tuyết liếc xuống nhà giọng hốt hoảng:

- Sao con dám nói như vậy?

Yên gân cổ lên:

- Bộ hồng thấy đúng à ? Lúc ba làm ăn thất bại, thay vì giúp đỡ, an ủi, động viên ba, ngoại lại tìm đủ mọi cách để gây chia rẽ ba mẹ dẫn tới chuyện hai người ly dị . Nhà phải bán để trả nợ . Con còn nhớ lúc đó ngoại buộc ba phải chia tài sản, ba dù còn thiếu rất nhiều tiền cũng phải đưa mẹ một nửa số vàng bán nhà . Số tiền đó mẹ đưa ngoại.

Bà Tuyết nạt át đi.

- Chuyện qua rồi con nhắc lại làm chi

- Không phải con trách mẹ, nhưng với số tiền đó, chúng ta thừa sức mua một ngôi nhà để ở, thậm chí mẹ còn đủ một số vốn để buôn bán nhỏ . Nhưng mẹ không làm thế . Tiền ngoại đã xài hết, thế nhưng bà luôn nghĩ con và mẹ ăn bám vào bà .

- Đồ mất dạy! Mày tính toán với bà ngoại mày à ?

- Con chỉ nói đúng sự thật và thấy uất ức

Bà Hảo gọi vọng lên:

- Điện thoại Yên ơi! Nhanh lên để Thạch chờ .

Hà Yên ầm ức đi xuống, cô nhắc ông nghe một cách bực bội chứ không nôn nóng được trò chuyện với Thạch như trước đây.

Giọng Thạch nồng nàn, khiến cô nhẹ người đôi chút .

- Anh nhớ cưng quá . Nghe ngoại nói cưng đang nằm trong phòng . Chắc là đang ôm gối nhớ anh đúng không ?

Người Hà Yên chợt nóng lên khi nghe tiếng anh hôn gió trong máy rồi giọng anh hơi đổi:

- Sao không hôn lại anh đi

Hà Yên chớp mi khi nhớ tới nụ hôn nồng nàn rất gần đây của Lãm:

- Xa anh lâu quá, em quên hôn như thế nào rồi.

Thạch cười:

- Tội chưa! Bao giờ về, anh nhất định bù cho em .

- Thế bao giờ anh mới về ?

Thạch thở dài:

- Phải ít nhất một năm nữa. Anh muốn kiếm thật nhiều tiền để làm đám cưới thật to

Hà Yên phụng phịu:

- Em cần có anh ở kế bên hơn là cần tiền . Thật đó .

Thạch cười nhẹ:

- Khờ khạo, mơ mộng vừa vừa thôi nhóc ơi. Anh phải làm việc cho tương lai chúng ta được sung sướng . Muốn thế, hiện tại chúng ta phải chịu hy sinh đôi chút, rồi sau này sẽ

Hà Yên nhắm mắt . Cô nghe Thạch nói mãi về tương lai tươi đẹp, về sau này nhiều quá rồi. Đến đôi cô như đoán được anh sắp nói gì . Hà Yên muốn khóc khi nghe Thạch vẽ vờ. Những hình ảnh đó với cô quá thật xa xôi, không tưởng, trong khi Lãm lại là một thực tế sống động, quyến rũ . Đang mơ màng, Yên bỗng tỉnh người khi nghe Thạch đổi giọng:

- Em vẫn đi lại với cha con Lãm à ?

Hà Yên kêu lên thẳng thốt:

- Sao anh lại hỏi thế ?

Thạch hóm hỉnh đùa:

- Anh xem tivi Hình ảnh một gia đình hạnh phúc của em được truyền sang tận Mỹ đó . Em nổi tiếng khắp hành tinh rồi.

Hà Yên nuốt nước bọt:

- Đúng là “Tiếng dũ đồn xa” . Em đã trình bày mọi việc với bà ngoại và các dì của anh rồi mà . Sao còn bị mách với anh ?

Thạch âm ừ:

- Anh luôn muốn biết mọi tin tức thuộc về em, do đó các dì mới nói lại từng tí một .

Hà Yên âm ức:

- Vậy là từ đó tới giờ, em luôn bị theo dõi từ xa

Thạch cười giòn giã:

- Đâu phải là theo dõi. Em được mọi người thay anh chăm sóc cẩn thận đó thôi.

Yên khó chịu:

- Chỉ mỗi bà ngoại chăm sóc là em đã muốn điên rồi. Giờ lại thêm các bà dì của anh . Em thấy sợ rồi đấy

Thạch lơ lửng:

- Em không làm điều sai quấy thì có gì đâu sợ .

Hà Yên làm thinh . Cô không muốn cãi nhau qua điện thoại chút nào.

Giọng Thạch bỗng lạnh tanh:

- Anh không thích vợ anh quen biết với bất kỳ người đàn ông nào khác khi anh ở xa Em nên đoạn giao với Lãm đi.

Hà Yên bào chữa:

- Anh thừa hiểu em không nghĩ gì tới Lãm, em chỉ thương bé Phúc Nguyên vì ba mẹ nó đã ly dị giống ba mẹ em .

Thạch nhỏ nhẹ:

- Anh hiểu, nhưng cái gì cũng có giới hạn, em có nghĩ mình đã vượt giới hạn không ?

- Vậy là anh không tin em . Anh ghen .

- Đúng . Anh ghen vì anh yêu em .

Hà Yên giận dữ làm thinh . Thạch nói tiếp:

- Anh dờ khi thừa nhận điều ấy. Nhưng là đàn ông, ai không tự ái trước những chuyện như thế .

Yên đành xuống nước:

- Em xin lỗi anh, nhưng anh phải hiểu

- Anh hiểu. Riêng em thì sao? Em có hiểu anh không ? Người ở xa lúc nào cũng lo lắng phập phồng, nhất là cô vợ bé bỏng của mình lại quá ư xinh đẹp .

- Đâu chỉ mình anh lo, khi nghĩ về anh, em cũng lo đủ thứ chó bộ .

Thạch nghiêm giọng:

- Anh có một đề nghị .

- Anh nói đi.

- Em sang ở với ngoại và các dì của anh .

Hà Yên kêu lên:

- Chi vậy?

Thạch rành rọt:

- Để anh an tâm .

Hà Yên nóng mặt vì tự ái, nhưng cô vẫn từ tốn:

- Đề nghị này không ổn chút nào. Em còn bà, còn mẹ, còn dì, em phải có bổn phận làm con làm cháu nữa chứ .

Thạch giải thích:

- Nhưng bổn phận lớn nhất của em hiện giờ là bổn phận làm vợ, là cách đối xử với gia đình chồng . Đề nghị của anh là thức thối, hợp lẽ . Anh muốn gia đình anh có trách nhiệm với em, chăm sóc em khi anh ở xa

Yên cộc lốc:

- Đó là cách gia đình anh quản lý em chứ không phải chăm sóc . Em không muốn thế . Hơn nữa, chắc gì ngoại và mẹ em đồng ý vì em chưa chính thức là vợ anh .

Thạch bắt ngay lời của Yên:

- Nếu ngoại và mẹ đồng ý, em phải sang ở nhà anh đấy

Hà Yên tự đập vào đầu cái bốp . Cô lại sợ hở khi ăn nói rồi. Nhưng tội gì mà để người khác cầm tù mình cơ chứ .

Cô liềm môi:

- Đừng ép em như thế .

- Anh không ép, mà chỉ mong em vì tình yêu của chúng ta hãy chiều ý anh . Ngoại anh rất quý em . Ở với bà, bảo đảm em sẽ được cưng như trứng, hứng như hoa

- Em chỉ về bên ấy khi chính thức là vợ anh, với anh thôi. Còn bây giờ, em thấy chưa thích hợp cũng như chưa chuẩn bị tinh thần .

Thạch ngọt ngào:

- Với gia đình anh, em chính thức là vợ anh rồi. Về ở trước em sẽ nhanh chóng hòa nhập, em sẽ giống một người vợ chờ chồng đi xa về hơn .

Hà Yên nhếch môi:

- Trước đây, em từng đã kích các nàng vọng phu thời đại, không ngờ bây giờ chính em lại rơi vào trường hợp đó .

- Đợi chồng đi xa về là chuyện thời nào cũng có . Rồi sang năm, anh sẽ về chứ có đi luôn đâu mà em nài nê thế . Qua bên ngoại anh ở, em sẽ thấy bớt cô đơn, bớt nhớ anh hơn . Hãy suy nghĩ đi rồi trả lời anh sau.

Hà Yên rầu rĩ làm thinh . Sao Thạch lại buộc cô vào thế khó xử này nhỉ . Về nhà ngoại anh ở khác nào cô bị giam lỏng . Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, cô phải nói rõ ý của mình ngay mới được .

Yên chưa kịp trả lời, Thạch đã bảo:

- Anh yêu em . Nhớ em và hôn em . Thôi nhé . Vài hôm nữa anh sẽ gọi về . Bye

- Nhưng mà

Hà Yên ảm ức buồn máy Sao tự nhiên Thạch lại vội vàng thế ?

Chắc anh đã đoán được suy nghĩ của Yên nên stop trước chớ gì .

Bỗng dưng Yên thấy khó chịu vô cùng . Cô tuyệt vọng khi nhận ra mình đã rơi vào bẫy của chính mình .

Điệp khúc “Yêu, không yêu. Yêu, không yêu” lại vang lên trong đầu cô như giễu cợt Yên là kẻ không có lập trường, không hiểu chính bản thân mình đang yêu ai, đang muốn gì .

Bà Tuyết gọi vọng lên từ bếp:

- Vào ăn cơm Yên ơi.

- Dạ .

Cô uể oải nhìn bàn ăn và thấy no ngang . Bà Hảo tò mò:

- Thạch nói gì với con mà lâu thế ?

- Dạ, cũng là chuyện thăm hỏi bình thường thôi ạ .

Bà Hảo có vẻ nhẹ nhõm:

- Vậy thì tốt .

Nhìn chỗ dì Út hay ngồi, bà cau mày:

- Đạo này nó hay bỏ cơm chiều. Chẳng biết đi chơi với ai.

Bà Tuyết ngập ngừng:

- Nó đi chơi thì má nên mừng cho nó .

Bà Hảo hừ một tiếng khô khốc:

- Tao lại thấy lo nhiều hơn mừng . Cờ tuổi nó bây giờ chỉ quen người có vợ con . Lỡ nhưMà thôi, không nói nữa. Ăn cơm đi.

Căn nhà chợt lặng ngắt . Hà Yên bưng chén lên ăn thật nhanh rồilĩnh vào phòng của mình và dì Út .

Đúng là đạo này dì Út đang gặp rắc rối về tình cảm, dù dì Út giấu kín chuyện riêng tư này, nhưng Yên vẫn đoán được . Cô rất muốn biết tâm sự của dì, nhưng chưa dám hỏi vì chuyện của mình đang rối như tơ .

Hà Yên nằm yên lặng, nhưng lại suy nghĩ mông lung . Giờ này, chắc Lâm đang ngồi trước máy tính . Cầu mong anh nhập tâm với những chương trình phần mềm gì đó và đừng nghĩ tới cô như cô đang nghĩ và nhớPhải. Cô rất nhớ anh . ôi! Tương phản và quyến rũ đang nhấn chìm Yên xuống tận cùng của đau khổ .

Ước mơ xanh

Chương 7

Nhìn vẻ mặt buồn so của Phúc Nguyên, Lãm bỗng chạnh lòng, anh búng nhẹ vào vành vai nó rồi bảo:

- Thay quần áo nhanh lên, không ba sẽ đổi ý đấy

Mặt sáng rỡ, thằng nhóc nhảy xuống khỏi salon chạy ào vào phòng . Lãm rút thuốc . Dạo này anh có nuông chiều thằng Nguyên hơn trước, thằng lém ấy thừa thông minh để nhận biết điều đó, nó tha hồ vùi vĩnh mà không sợ bị phạt . Chủ yếu Lãm muốn Nguyên vui và đừng nhắc tới Hà Yên . Anh muốn dồn mọi nhớ nhung về cô xuống tận đáy lòng mình . Hà Yên chỉ là một kỷ niệm đẹp vút ngang đời anh, Lãm có muốn gìn giữ, nuông chiều cô trong tay cũng không được .

- Xong rồi bạ

Lãm đứng dậy:

- Hứa với ba phải ngoan nghen ?

- Dạ . Con ngoan mà .

Dắt xe ra, Lãm nhắc Phúc Nguyên lên cho nó ngồi phía trước . Anh chạy tới công ty P.L. để nhận một hợp đồng làm ăn khá lớn .

Lẽ ra, Lãm đi một mình, nhưng nghĩ tới Nguyên, anh đã dắt nó theo để thằng nhóc gặp một người.

Không phải đợi lâu, anh được mời vào phòng giám đốc Triển . Đó là một người đàn ông trạc ngoài năm mươi, mặt có một vết sẹo lớn và chân đi khắp khiễng nhưng trông đầy uy quyền .

ông ta vồn vã bắt tay Lãm rồi bế Nguyên lên .

Thằng nhóc lễ phép:

- Cháu chào bác Hai.

ông Triển vừa siết thằng nhỏ vào lòng vừa hôn tới tấp vào má nó:

- Ngoan, cháu ngoan của bác .

Hai người ngồi xuống bộ salon nhỏ đặt ở góc phòng .

Giọng ông Triển trách:

- Sao dạo này cậu ít đưa nó tới chỗ tôi vậy?

Lãm nói:

- Em bận bù đầu. Thời gian ngủ còn không có .

- Nhờ Tâm đưa nó tới cũng được . Nếu quá bận, cứ gửi thằng nhỏ bên tôi cho mấy chị lo cho nó . Cậu tha hồ làm việc .

- Phúc Nguyên cũng quậy lắm . Chỉ sợ các chị nó khiễn không nổi.
Hơn nữa, tụi nhỏ còn phải đi học, rảnh rồi đâu mà lo cho nó .

ông Triền đẩy gói thuốc về phía Lãm:

- Vậy thì cưới đi để có người chăm sóc cả cha lẫn con .

Lãm nhún vai:

- Chuyện này vậy mà khó đấy

- Mỹ Tâm đâu?

- Cô ấy đã biến khỏi đời em rồi.

Nhìn Nguyên, ông Triền cau mày:

- Vì thằng nhỏ à ? Hai đứa quen nhau năm sáu năm, vậy mà Tâm không thông cảm với cậu. Thật đáng trách .

Lãm bình thần:

- Nhưng em không trách cô ấy. Thà chia tay sớm, sau này khỏi ân hận .

ông Triền vụt hỏi:

- Phương Dung thế nào?

Lãm trả lời:

- Con bé còn ba năm nữa mới tốt nghiệp đại học . Nhưng mộng của Dung là học lên cao hơn .

- Vậy thì cậu còn cực dài dài.

- Em tự nguyện mà .

Xoa đầu Nguyên, ông Triền thở dài:

- Phải chi Hòa còn sống thì cuộc đời của anh em cậu đã khác cả rồi.
Thậm chí cuộc đời tôi chắc cũng khác .

Phúc Nguyên len lén nhìn hai người đàn ông . Nó chẳng hiểu những lời hai người đang nói, nhưng nó cảm nhận được có gì đó rất buồn nên đầu rất muốn táy máy tay chân, nó vẫn ngồi im khi cả hai bắt đầu bàn tới công việc .

Đây không phải lần đầu Nguyên theo ba tới nơi làm việc, do đó nó thừa hiểu phải ngoan ngoãn ra sao nếu không muốn lúc về nhà sẽ bị phạt . Nhưng ngồi mãi một chỗ như tượng cũng chán, Nguyên bắt đầu leo lên tuột xuống cái ghế nhỏ liên tục như đưa thoi.

ông Triền nhíu mày:

- Cho người dẫn nó đi chơi vậy.

Lãm ngập ngừng:

- Bảo đảm không ? Nó đã bị Mỹ Tâm làm lạc một lần rồi đó .

ông Triền bật cười:

- Cậu khỏi lo Tôi đâu giao cháu tôi cho phù thủy như cậu.

ông nhanh nhẹn bấm chuông . Một phụ nữ trạc gần bốn mươi bước vào.

ông Triền giới thiệu:

- Cô Cẩm Loan, phụ tá của tôi.

Nhìn Loan bằng ánh mắt hết sức trìu mến, ông nhỏ nhẹ:

- Nhờ Cẩm Loan đưa bé Nguyên đi đâu đó chơi chừng ba mươi phút hộ tôi.

Cẩm Loan nhìn Lãm rồi nhìn Nguyên đầy sửng sốt. Trí nhớ của cô rất tốt, thấy ai một lần rồi, cô khó lòng quên. Rõ ràng hai cha con gã này là oan gia kiếp trước của Hà Yên. Lẽ nào thằng nhóc tiểu oan gia này vây cả vào Loan. Nhưng sếp đã có lệnh, cô đâu được từ chối.

Mỉm cười thật tươi, Cẩm Loan bước đến gần. Ai ngờ thằng bé giãy nảy:

- Con muốn ngồi đây với ba và bác Hai.

Mặt Lãm nghiêm lại:

- Ba và bác Hai đang bàn công chuyện, Beo ngoan nào.

Thế là thằng nhóc riu ríu đứng dậy bước theo Loan. Cô khá ngạc nhiên khi nghe Nguyên gọi ông Triền là bác Hai. Chẳng lẽmà không lý nào. Trước đây, ông Triền có kể cho cô nghe về người em trai vắng số của mình. Ông chỉ có một người em đã chết, như vậy Lãm đâu thể là em ông tạ Hơn nữa, Loan chưa nghe ông nhắc tới Lãm bao giờ.

Đưa Nguyên về phòng mình, cô cho nó ngồi vào bàn rồi, lấy giấy bút ra:

- Con vẽ rất giỏi phải không ?

Thằng nhỏ tròn mắt:

- Sao cô biết ?

Loan nói:

- Cô thấy con lãnh giải thưởng trên tivi với ba Lãm và cô Hà Yên.

Bây giờ con vẽ cho cô xem đi.

Phúc Nguyên xụ mặt:

- Con chỉ vẽ cho cô Yên xem thôi. Mà lâu rồi cô Yên hồng ghé thăm con. Ba nói cô Yên bận học bài nên không rảnh.

Mặt lạnh tanh như ông cụ, Nguyên nói tiếp:

- Nhưng con biết không phải. Tại chú đeo kính không cho cô Yên ghé nhà con.

Cẩm Loan lại thêm một bất ngờ vì bé Nguyên biết cả Thạch.

Cô hỏi thằng nhỏ:

- Tại sao chú mắt kính không cho cô Yên ghé nhà con ?

Giọng thằng Nguyên rành rẽ:

- Tại chú ấy là chồng cô Yên.

- Ai bảo với con vậy?

- Tự con biết . Con ghét chú đeo mắt kính lắm . Con thích ba Tèo của con là chồng cô Yên hà .

Cầm Loan phì cười:

- Nhưng ba Tèo con có thích đâu?

Phúc Nguyên chắc chắn:

- Có . Ba con thích . Ba nói ước gì ba bệnh nữa để cô Yên tới nấu cháo cho ba ănđể ba bắt cóc cô Yên luôn .

Cầm Loan buột miệng:

- Đúng là gieo vào đầu trẻ con những tư tưởng bậy bạ .

Phúc Nguyên bênh vực:

- Ba Tèo nói thiệt chứ đâu có bậy bạ .

Cầm Loan xoa đầu thằng bé:

- Không nói chuyện nữa, con về đi.

Nguyên gật đầu:

- Con về chị Oanh của bác Hai.

Vừa nói, thằng bé vừa lia những nét tròn trên giấy. Vừa vẽ, nó vừa giải thích:

- Chị Oanh đeo mắt kính và đeo máy nghe vì lỗ tai chị Oanh bị bệnh không nghe được . Bởi vậy, con thương chị Oanh nhất .

Loan tò mò:

- Con có thường tới thăm chị Oanh không ?

- Dạ có . Chị Oanh dẫn con lên lầu đốt nhang cho bác Hai gái và ba Hòa. Hai người đó chết vì tai nạn giao thông lúc con còn trong bụng mẹ .

Cầm Loan buồn cười vì những lời văn vẽ của người lớn được thằng bé nói thật rành rọt .

Cô lại hỏi:

- Mẹ con đâu rồi?

- Mẹ con đi học xa lắm, chừng nào con lớn thiệt lớn, mẹ mới về

Cầm Loan ngắm thằng bé, nhìn nó có chút gì giống với thằng nhóc Triều, con của ông Triều, nếu thế nó và ông phải có quan hệ ruột rà .

Tay Lãm kia cũng là em ông ta sao? Loan chưa bao giờ nghe ông nhắc tới hẳn .

Loan nôn nao khi nghĩ tới tình cảm đang ngày một sâu đậm của cô và ông Triều . Vợ ông và em trai bị tai nạn giao thông chết cách đây nhiều năm . ông cũng đi trên chuyến xe đó, nhưng may mắn không chết mà chỉ bị thương tật

Sau một thời gian dài hụi hắng cô đơn, ông cố lao vào công việc để quên nỗi ám ảnh kinh hoàng cứ bám lấy mình . Mãi cho đến khi Loan

được điều về công ty làm chung với ông, thì cuộc sống của ông mới khác đi.

Giữa hai người đã có sự đồng cảm về nhiều mặt . Loan không chỉ là trợ lý cho ông trên công việc mà cô còn là chỗ dựa tinh thần, ông không thể thiếu được .

Hai đứa con ông Triền rất thương Loan, chúng mong cô sớm làm vợ ông . Thế nhưng Cẩm Loan vẫn im lặng . Cô nhớ tới mẹ mình và vợ

.....

Chắc chắn bà sẽ không đợi cô trình bày hết câu chuyện đãchửi toáng lên . Mẹ Loan cao huyết áp, đầu vẫn có nhiều bất đồng với mẹ, cô vẫn không muốn bà bị sốc khi biết con gái út mình đồng ý lấy một người góa vợ có tới hai đứa con riêng .

Nói đúng ra, bản thân cô cũng hết sức phân vân, do dự . Nỗi ám ảnh về mẹ ghẻ con chồng, về một sự chấp nối không nguyên vẹn khiến Loan chùn chần trước những lời ngỏ ý hết sức rõ ràng, cụ thể của ông Triền .

Cô yêu mà không dám sống cho tình yêu của mình . Ai cũng nghĩ Loan là một phụ nữ cứng cỏi, thích làm theo ý riêng, chứ không ai biết cô cũng rất yếu đuối

Phúc Nguyên đưa tờ giấy lên:

- Con vẽ cô .

Loan bật cười thích thú khi thấy trong tờ giấy là một gương mặt có hơi dị dạng với mái tóc xoắn tít y như tóc cô và một nốt ruồi to dưới cằm .

Thằng bé quan sát tốt thật . Cô nhìn nó ghi chữ Beo ngay góc tờ giấy y như một họa sĩ thực thụ và khen:

- Đẹp lắm .

Đưa cô bằng hai tay, Nguyên nói:

- Con tặng cô .

Cẩm Loan xoa đầu thằng bé, cô cao hứng:

- Đi với cô nhà

- Đi đâu ạ ?

- Mua kem . Con thích kem gì ?

- Dạ kem khoai môn .

Cẩm Loan dắt Nguyên sang bên kia đường mua kem . Nhìn nó, cô cứ nghĩ mãi tới Hà Yên . Dầu con nhỏ chối đây đây, Cẩm Loan vẫn nhận ra cháu mình đang chao đảo vì Lãm . Nếu không vì ràng buộc với Thạch, chắc Hà Yên đã lao vào ngõ cụt từ lâu.

Ngẫm nghĩ làm người lớn sao mà khổ . Chỉ trẻ con vô tư như thằng nhóc này là sướng thôi.

Nhưng Phúc Nguyên cũng có sự sợ hãi so với những đứa trẻ đồng tuổi với nó . Nội chuyện nó phải đi tìm cho ba một người vợ, cho bản thân nó một bà mẹ là thấy số nó khổ hơn người khác rồi.

Bằng khuôn, Loan vượt đầu Phúc Nguyên, cô đã bắt đầu thấy mền thẳng nhỏ rồi.

Cửa phòng giám đốc xịch mở, ông Triền và Lãm vui vẻ bước ra.

Đang đứng với Loan ở hành lang, Phúc Nguyên vội chạy về phía ba nó và khoe cây kem .

Lãm hỏi:

- Con có cảm ơn cô không ?

- Dạ có .

Cầm Loan mỉm cười:

- Cháu ngoan lắm . Nó vừa vẽ tặng tôi một bức chân dung đấy ông Triền xoa hai tay vào nhau

- Chúng ta đi ăn cơm . Tôi mời Loan .

Cầm Loan ngập ngừng:

- Có lẽ em không đi được .

- Sao lại không được . Trừ khi em không muốn .

Cầm Loan chưa kịp nói thêm, nhóc Nguyên đã kéo tay cô:

- Cô đi với con nha cô ?

ông Triền dịu dàng:

- Anh muốn em làm quen với cha con cậu Lãm . Vì trước sau gì chúng ta cũng là người nhà .

Loan dịu dàng gật đầu. Cô không cưỡng được giọng vừa uy quyền, vừa dịu ngọt của ông về cha con Lãm .

Vừa vào đến sân, Cầm Loan đã! nghe giọng bà Hảo gần như là gào lên the thé:

- Cút khỏi nhà tao ngay! Quân mất dạy! Mày khôn nạn giống y thằng bố mày.

Loan ngơ ngác nhìn bà Tuyết:

- Chuyện gì vậy?

Bà Tuyết chưa kịp trả lời, bà Hảo đã chĩa mũi dùi sang Loan:

- Còncô nữa. Dám dúi với thằng nào giờ này mới lết xác về nhà ? Hừ! Đừng ỷ có ăn học, có công việc làm rồi coi thường mẹ già này. Lũ chúng bây, đứa nào không sống được với tao thì đi hết đi.

Đừng xem đây như chỗ ở trọ, nghe rõ chưa?

Cầm Loan định nói lại mẹ vài câu, nhưng không hiểu sao cô mím môi

bỏ lên lầu. Cô chả bao giờ xem nhà mình là nơi ở trọ, nhưng hôm nay Loan bỗng nhận ra mình còn tệ hơn người ở trọ. Cô không có chút quyền gì trong ngôi nhà này cả. Với mẹ, cô, chị Tuyết và nhỏ Hà Yên đúng như những người phải sống bám. Bà vui thì không sao, nhớ bà buồn bực thì trút hết những giận dữ đó vào lũ con cháu. Chẳng biết hôm nay bà bực mình gì mà âm ỉ thế.

Thấy Hà Yên mắt đỏ hoe, Cẩm Loan thở dài:

- Đừng nói với dì, con là nguyên nhân ghen.

Hà Yên gượng gạo:

- Nếu không phải con thì ai bây giờ?

Loan nhỏ nhẹ:

- Con lại chọc ngoại chuyện gì?

Giọng Hà Yên ảm ức:

- Ngoại bảo con khăn gói sang ở bên nhà bà Bá để tập làm dâu.

Loan tròn mắt:

- Trời đất! Có lộn không vậy? Sao tự nhiên

Hà Yên nói một hơi:

- Không phải tự nhiên đâu. Đây là ý của Thạch, anh ấy muốn quản lý con từ xa thông qua các bà dì của anh.

Loan tức tối:

- Thật là quá đáng. Chưa phải là vợ chồng mà nó đã như thế. Sau này, con theo nó sang Mỹ, nhớ có chuyện gì, người chịu thiệt thòi là con đó. Thế ý mẹ mày ra sao?

Yên lại khóc:

- Dì thừa biết mẹ con răm rắp tuân lệnh ngoại mà.

- Tao phảiđã thông tư tử tử mẹ mày mới được.

Yên ghì chặt tay dì Út:

- Đừng mà Út. Chỉ rộn chuyện thêm thôi.

Cẩm Loan gay gắt:

- Chẳng lẽ con đồ ng y đi qua bên đó?

Hà Yên gằm mặt xuống không trả lời. Loan chép miệng:

- Không gì khổ hơn bị người khác chi phối cuộc đời mình.

- Đành là như vậy, nhưng con phải làm sao khi đó là ngoại con.

- Đâu phải tất cả lời nói, việc làm của cha mẹ ông bà là đúng. Con có quyền hành động theo trái tim con.

Hà Yên ngược lên nhìn dì Út:

- Có được không? Có ai ủng hộ con không nếu con sẽ nói chia tay với Thạch?

- Được. Có dì ủng hộ. Và cả ba con nữa. Trước đây, dì có gặp ông ấy, ba con rất bực bội trước chuyện con vì muốn chiều ý ngoại và

ưng Thạch .

Yên chống tay dưới cằm, giọng trung thụ*c:

- Cũng không thể đổ cho ngoại. Tại con động lòng trước tình cảm của Thạch . Con đã nghĩ rằng con yêu Thạch .

Cầm Loan bắt bẻ:

- Con chỉ nghĩ thôi chứ thật ra con không yêu nó nhiều như con nghĩ .

Hà Yên rầu rĩ:

- Người ta bảo “Xa mặt cách lòng” . Nếu Thạch ở cạnh con thì đâu có chuyện gì xảy ra.

Cầm Loan khịt mũi:

- Vậy đã có chuyện xảy đến với con à ? Con bị Lãm chinh phục rồi phải không ?

Mặt Yên tái xanh rồi ửng đỏ, cô ấp úng:

- Con không hề muốn nghĩ tới Lãm . Khổ sao hình bóng anh ấy cứ hiện diện trong con . Nó khiến con sống với mặc cảm mình có lỗi với Thạch .

Loan cao giọng:

- Con người ta phức tạp lắm . Nhất là trong lãnh vực tình cảm .

Thường tình yêu chỉ tồn tại và phát triển trong khó khăn .

Điện thoại reo, Hà Yên buột miệng:

- Chắc là Thạch . Anh sẽ ép con sang bên đó cho mà xem .

Cầm Loan nhún vai:

- Chẳng có gì phải sợ . Cứ làm theo ý mình, nếu điều đó làm con hạnh phúc . Rồi bà ngoại cũng sẽ nghĩ lại.

Hà Yên nhấp nhồm khi bà Tuyết bước vào:

- Điện thoại của Thạch, nhưng nó đang nói chuyện với ngoại.

Cầm Loan hỏi:

- Chắc nó nhất định thuyết phục má cho con Yên qua nhà nó ở ?

Bà Tuyết nói:

- Má đã đồng ý rồi. Người nó cần thuyết phục là Hà Yên kia.

- Em chả hiểu chị nghĩ thế nào mà nghe lời má .

- Tao muốn má vui.

Loan bực dọc:

- Hà Yên đâu phải đồ chơi để má vui. Nó là con chị, là một cuộc đời đấy. Chị không nghĩ tới cảnh nó phải sống thế nào ở nhà người ta sao?

- Đó là nhà chồng nó mà .

Cầm Loan giậm chân:

- Chị điên hay chị vô trách nhiệm vậy? Em nghĩ, nếu trước kia, chị để Hà Yên sống với anh Nghĩa, chắc nó sung sướng hơn sống với chị .

Bà Tuyết giãy nảy:

- Em không có quyền phê phán chị .

Cầm Loan nhún từng chữ:

- Đó là nhận xét chứ chưa phải lời phê phán . Chị cũng như má, không chấp nhận bất cứ lời phê phán của ai. Bởi vậy, tôi đâu nói làm gì . Chỉ tội con Yên, đêm nào cũng khóc thảm mà mẹ nó không hay

Bà Tuyết nóng nảy:

- Tại sao nó khóc thảm ? Tao có ép uống nó đâu nào. Mà đừng nói kiểu lửng lơ đó khó nghe lắm .

Hà Yên nhức bưng cả đầu. Cô đã muốn điên lên vì những lời tụng niệm suốt buổi chiều của ngoại, giờ lại chứng kiến mẹ và dì Út đấu khẩu, thật không gì khó khăn hơn .

Giọng bà Hảo vang lên:

- Yên! Điện thoại.

Bà Tuyết nói với theo khi cô đã bước xuống cầu thang .

- Con nên vui vẻ chấp nhận đề nghị của Thạch .

Đưa máy cho Yên xong, bà Hảo bảo:

- Cứ ngồi ở đây.

Hà Yên miễn cưỡng ngồi xuống ghế . Bà ngoại “kiểm duyệt” cả cuộc điện đàm của cô . Thật kinh khủng!

Hà Yên chỉ ậm ừ chứ không thể nào mở miệng thoải mái như thường ngày.

Giọng Thạch vẫn ngọt như đường .

- Sao thế cưng ? Không nói lời nào dù là lời “nhớ anh” sao?

Hà Yên ngập ngừng:

- Những lời đó xưa quá rồi. Mà anh vừa nói gì với ngoại thế ?

- Bình thường . Anh hỏi thăm sức khỏe ngoại, hỏi thăm xem bao giờ em sang nhà anh . Ngoại anh và các dì trông em lắm rồi. Chắc ngày mai mọi người sẽ sang đây rước em về .

Hà Yên nóng mặt:

- Có chuyện đó nữa sao? Làm như thế giống dẫn độ tội phạm quá .

Bà Hảo xen vào ngọt sớt:

- Nói năng cho đàng hoàng nghe con .

Thạch cười nhẹ trong máy:

- Sao lại nghĩ vậy? Em nào có tội gì ngoài tội yêu anh . Cho tới bây giờ, câu “xuất giá tòng phu” vẫn còn nguyên giá trị của nó . Vợ cưng của anh à!

Hà Yên vuột mặt:

- Thật khó tin . Anh đang sống ở thời đại nào vậy? Đất nước nào vậy? Em không ngờ tư tưởng của anh lại cổ hủ thế . Thời buổi bây

giờ không còn chuyện xuất giá tòng phu đâu.

Giọng Thạch vẫn bình thản:

- Anh là người Việt Nam, dù anh đang ở Mỹ, anh vẫn không quên cách sống của người Việt Nam. Hơn nữa, có chồng phải theo chồng là chuyện đương nhiên. Phụ nữ nào lại không như thế, thời nào không thế.

Hà Yên nói một mạch:

- Em chưa phải là vợ anh. Bắt em phải sống bên gia đình anh thật là vô lý.

- Anh chỉ muốn tốt cho chúng ta Ngoại và mẹ em cũng đã đồng ý với gia đình anh rồi. Chúng ta không tranh luận nữa. Em lo chuẩn bị về bên đây là vừa.

Nhìn vội bà ngoại, Hà Yên muốn khóc khi thấy vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc đầy quyền hành của bà. Cô chợt nhận ra mình chẳng là gì đối với chính mình cả. Từ khi ba mẹ cô ly dị, Hà Yên về sống với ngoại tới nay, làm việc gì cô cũng nhất nhất nghe lời dạy bảo của bà bất kể những lời ấy làm khi Yên thấy mình không thích một chút nào.

Tất cả chỉ vì cô thương mẹ, thương ngoại. Cô muốn trong ngôi nhà chỉ gồm toàn đàn bà, cô đơn, yếu đuối này được vui. Dần dà thói quen phục tùng đã hình thành và Yên chỉ biết vâng lời. Sự đòi hỏi của ngoại ngày một cao. Tới hôm nay, sự đòi hỏi ấy đã quá mức chịu đựng của Yên.

Bản tính bướng bỉnh dù đè nén lâu nay của Yên bỗng bùng dậy. Cô muốn phá tung mọi thứ cho hả.

Mím môi lại, Hà Yên hỏi:

- Nếu em không đồng ý thì sao?

Thạch cười:

- Anh tin em sẽ đồng ý vì ngoại bảo đảm với anh như vậy.

- Anh nghe cho rõ đây. Em không sang nhà anh ở. Nhất định là không. Bây giờ là thế, sau này cũng thế.

Chụp ngay ống nghe, bà Hảo đẩy Yên ra:

- Alô. Thạch ơi! Nghe ngoại nói đây. Con đừng chấp nhất Hà Yên. Nó bướng lắm, nên khó chấp nhận ngay bất cứ đề nghị của ai. Nhất định ngay mai khi con điện thoại về nhà bên ấy, nó sẽ ở đó để nghe điện của con. Ngoại hứa chắc mà, yên tâm.

Hà Yên gào lên:

- Con không sang bên đó.

Đặt máy xuống, bà Hảo quát:

- Câm ngay! Mày nghe lời đứa nào mà dám cãi lời tao vậy? Đừng nghĩ đi Ut bệnh mà lờn nghe không. Nó cũng một thứ ngu như

mày, bị những thằng có vợ có con bỏ bùa

Đangyên phận trên lầu, Cẩm Loan giật mình khi nghe bà Hảo nói thế . Chết thật! Sao bà lại biết kia? Cô sẽ khổ dài nếu bị mẹ nắm được tầy.

Cẩm Loan cố thu người lại, trong khi dưới nhà bà Hảo một lúc một to tiếng .

Loan nghe rõ từng lời mẹ mình nói:

- Nếu không sang nhà bà Bá ở thì cút khỏi nhà tao. Đã hứa với người ta rồi, tao đâu thể chứa mày nữa để mang tiếng .

Rồi giọng Hà Yên ngang ngạnh:

- Con sẽ đi khỏi đây, chứ không sang đó đâu.

Bà Hảo lạnh tanh:

- Được . Giỏi thì đi ngay bây giờ đi, chứ khôngsẽ gì hết .

Hà Yên lăm lì chạy lên lầu. Cô lấy quần áo, tập vở bỏ vào giỏ rồi ượng ngạnh bước xuống cầu thang . Lần này cô sẽ đi thật đây.

Cẩm Loan giữ giỏ lại:

- Mày đi đâu?

Yên nước mắt lưng tròng:

- Con không ngủ bờ ngủ bụi đâu mà Út lọ Con sẽ tới nhà trọ của Nhược Thủy.

Loan hạ giọng:

- Qua bên ba mày vài hôm đi. Ông cũng có trách nhiệm với con cái chứ .

Dúi vào tay Yên mấy trăm ngàn, Loan nói:

- Cần gì cứ điện vào công ty cho Út . Út ủng hộ con, vì Lãm là người tốt .

Hà Yên ôm giỏ đứng tần ngần trước mặt mẹ và ngoại:

- Ra khỏi nhà cũng có nghĩa là con không còn gì với Thạch nữa. Con sẽ viết thư nói rõ với anh ấy vấn đề này.

Bà Tuyết làm thành nhìn bà Hảo như chờ ý kiến chứ không dám nói gì với con gái

Bà ngoại Yên thản nhiên:

- Thử xem mày đi được mấy ngày. Rồi đâu cũng vào đó thôi con à .

Áo mặc không qua khỏi đầu đầu.

Ước mơ xanh

Chương 8(hết)

Lãm đưa tay nhấn chuông ngôi nhà khá kín cổng cao tường . Phải đợi cả năm phút sau mới có một cô gái ló đầu ra.

- ông bà chủ không có ở nhà, chú cần gì cứ nhấn lại.

- Tôi là Lãm . Tôi muốn gặp cô Hà Yên .

Nghe anh nói thế, cô gái giương tròn mắt với tất cả tò mò rồi bảo:

- Chú chờ một chút nghen .

Lãm bồn chồn đốt thuốc . Anh vừa nhận điện thoại của Cẩm Loan và anh tới đây ngay dù giờ này đã tối rồi. Anh không ngờ Hà Yên lại bất đồng lớn với bà ngoại đến mức bỏ nhà đi như vậy.

Dầu Cẩm Loan bảo chuyện này không liên quan tới anh, nhưng Lãm vẫn ray rứt không thôi. Nếu không liên quan tới anh, Cẩm Loan cho anh biết chuyện của Yên làm gì .

Loan nói Hà Yên đang rất buồn, cô muốn Lãm tới an ủi cô cháu gái cưng của mình . Chẳng lẽ ý Loan là vậy thật sao? Nếu thế anh sẽ an ủi Hà Yên thế nào đây?

Rằng khuyên Yên nên quay về nhà ngoại và sau đó chấp nhận sống cảnh làm dâu, nhưng không có chồng kể bên à ?

Làm sao anh mở miệng được khi trái tim anh không muốn thế bao giờ . Anh luôn mơ ước Hà Yên từ chối Thạch để đến với mình . Đây là cơ hội của anh . Cẩm Loan không nói ra, nhưng Lãm biết anh được cô ủng hộ . Và Lãm sẽ không để cơ hội vượt khỏi tay mình đâu.

Hà Yên là người trong mộng của anh, Lãm có quyền yêu và chinh phục cô . Hơn nữa, Phúc Nguyên có tình cảm đặc biệt với Hà Yên .

Cô gái mở rộng cánh cửa:

- Mời chú vào.

Lãm dựng xe sát góc cây Ngọc Lan . Anh búng điếu thuốc vào hốc sân, thở một hơi thật lâu rồi theo cô gái Tới ngưỡng cửa, anh thấy Yên từ trên lầu đi xuống . Trông cô gầy hơn trước nhiều. Niềm thương cảm trong lòng trào dâng, anh muốn được ôm cô thật chặt cho thỏa lòng thương nhớ, nhưng Lãm cố dằn .

Ngồi xuống salon, anh xót xa:

- Em gầy đi nhiều quá .

Yên gượng gạo:

- Đang mùa thi mà . Lũ bạn em đứa nào cũng ốm hết chớ đâu chỉ

riêng em .

Tránh ánh mắt của anh, Yên hỏi:

- Bé Beo thế nào?

- Vẫn ngoan và nhắc em luôn .

- Dì Út cũng nói thế . Dì bảo hôm nào sẽ đưa nó đến đây chơi. Người em mong là bé Beo chứ không phải ba Tèo của nó .

Lãm không thể rời mắt khỏi cô:

- Anh biết . Ngày mai anh sẽ đưa Beo sang thăm cô Hà Yêncủa nó .

Hà Yên chớp mi:

- Ba em không dễ đâu. Em đang phải sống nhờ vào mẹ kế, anh hông nghĩ sẽ làm em khó xử sao?

Lãm lắc đầu:

- Trái lại, anh nghĩ bác trai và mẹ kế em sẽ thông cảm với cảnh gà trống nuôi con của anh mà không ngăn cản anh đến với em .

Hà Yên cao giọng:

- Điều đó chưa chắc .

Lãm khoanh tay:

- Rồi em sẽ thấy Dì Loan đang là hậu thuẫn lớn của anh .

- Hậu thuẫn về vấn đề gì mới được chứ ?

- Vấn đề của chúng ta Dì Út cho rằng anh có quyền đặt nhiều hy vọng ở em .

Yên bối rối:

- Anh đến để nói như vậy à ?

Lãm dịu dàng:

- Nếu được nói, anh sẽ nói những suy tư thầm kín của mình lâu nay chứ không chỉ như thế . Lúc nào anh cũng muốn được chia sẻ với em những buồn vui trong đời. Hãy tin là dù không được gặp em, nhưng lúc nào anh cũng nghĩ tới em .

Hà Yên cố nén cảm động . Cô đã lần tránh Lãm, từ chối rồi trốn chạy lời tỏ tình của anh . Cô đã bỏ mặc anh đứng một mình bên vệ đường để hồi hả đạp xe theo bọn Nhược Thủy như một người tâm thần chỉ vì cô muốn gìn giữ tình cảm dành cho Thạch . Tiếc thay Thạch quá hẹp hòi, anh chỉ nghĩ tới mình nên đã giết chết những gì gọi là yêu mà Hà Yên đang cố nâng niu. Thạch muốn Hà Yên là một nô lệ tình yêu của anh . Thạch không cần biết tới cảm xúc của cô . Chính Thạch đã khiến cô chẳng còn gì để bám víu Thạch và từ chối chân tình của Lãm . Cô muốn được sống thật với lòng .

Giọng Lãm lại vang lên:

- Anh không tin vào số mạng, nhưng rõ ràng số mạng đã định cho

chúng ta gặp nhau thông qua bé Beo. Thằng nhóc ấy yêu quý em đến mức anh phải ganh tỵ và tò mò . Để rồi sau đó chính anh lại trả giá cho sự tò mò muốn “khám phá về Hà Yên” của mình .

Hà Yên ngập ngừng:

- Thật raem rất tầm thường .

Lãm say đắm:

- Trong mắt anh và bé Beo, em là cô tiên bước ra từ một bức tranh thần kỳ . Em là cô tiên nhỏ mang đến niềm vui, hạnh phúc cho cha con anh . Tiếc rằng thời gian có được cho em quá ngắn . Em đã biến mất để lại cho anh sự hụt hẫng khủng khiếp .

Giọng trầm xuống, Lãm tha thiết:

- Sự hụt hẫng, nỗi đau đớn trong anh càng lớn gấp bội khi em không phải là thần tiên . Em chỉ là một cô bé bằng xương bằng thịt với trái tim hồng và máu đỏ, em đã trốn chạy anh để chung thủy với Thạch . Em gieo vào lòng anh nỗi khổ, và cũng gieo vào lý trí anh sự cảm phục . Em từ chối anh chừng nào, anh càng quý em chừng nấy. Anh biết em đang mâu thuẫn dữ dội với yêu và giận Thạch . Anh tin em sẽ có quyết định đúng nhất cho mình và dù em quyết định ra sao, anh vẫn là người đầu tiên sẽ chia sẻ với em niềm vui lẫn nỗi buồn .

Hà Yên nghe giọng mình thật lạ:

- Em đã suy nghĩ rất nhiều và đã quyết định rồi nên mới đến ở với bà Hiện tại lòng em trống rỗng, không buồn, không vui mà chỉ hoang mang khi thấy với ai, em cũng là người có lỗi.

Môi mím lại, nước mắt rưng rưng, Hà Yên nghẹn ngào:

- Giá như trước đây em chứng chắc hơn, từng trải hơn, khôn ngoan hơn, có lẽ em đã không làm buồn nhiều người.

Lãm chồm người qua bàn siết lấy bàn tay nhỏ nhắn của Yên .

- Nếu em chứng chắc, từng trải, khôn ngoan, thì em là người khác mất rồi. Đừng khóc nữa, cô tiên bé bỏng của anh . Vì em hồn hậu, giàu tình người, nên em mới đáng yêu thế này.

Hà Yên để mặc tay mình trong tay Lãm, cô thỏn thức:

- Đâu phải ai cũng nghĩ về em như anh .

- Không đúng . Chính vì người ta cũng nghĩ như anh, nên em mới khổ thế này.

- Em không hiểu ý anh .

Lãm dịu dàng giải thích:

- Em là một cô bé đa cảm, thích sống vì người khác, cho người khác . Chính vì nắm được yếu điểm này mà bà ngoại em đã mai mối em cho Thạch . Anh đã nghe dì Út Loan phân tích tình lý rất kỹ . Suy cho cùng, em không có lỗi gì, ngược lại, em là nạn nhân của tấn trò đời

bà ngoại em làm đạo diễn . Bà đã khiến em ngộ nhận tình cảm của em đối với Thạch là tình yêu và ràng buộc em vào anh ta bằng cái từ “vợ chồng sắp cưới” . Anh hiểu vấn đề rất rõ, nên với anh, em lúc nào cũng đáng yêu.

Mặt Hà Yên nóng bừng, cô lảng đi:

- Chúng ta sẽ mãi là bạn tốt .

Lãm không buông tay cô ra:

- Không được vì anh đã phá vỡ tình bạn rồi mà .

Hà Yên chưa kịp nói gì thêm thì chuông ngoài cổng reo vang .

Cô rút tay về:

- Chắc ba và dì em về .

Lãm mỉm cười:

- Anh rất muốn được gặp bác trai.

Cô gái lúc nãy ra mở cổng . Lãm lợi dụng thời gian trống để thì thầm vào tai Yên:

- Anh sẽ tranh thủ sự ủng hộ của ba em .

Hà Yên chưa kịp nói: “Không dám đâu” đã cứng người đứng phắt dậy khi thấy bà Hảo và Tuyết bước vào.

Từ hôm cô bỏ nhà đi tới nay, bà không hề tìm kiếm hoặc nhắc cô về dù bà và mẹ biết cô ở đây. Tối nay, bà hạ cổ qua đây, chắc chắn thế nào cũng có chuyện . Chuyện càng lớn hơn khi có cả Lãm ở nơi ngoại ghét thậm ghét tộ .

Quả đúng như Yên đoán, bà Hảo tỏ ra bất ngờ khi Lãm đứng lên chào.

Bà đánh mặt lại rồi nhếch môi xỏ một tràng khi đã nhận ra anh là ai

- Thì ra là cậu. Tôi đã cảnh cáo nhưng cậu vẫn bám theo Hà Yên .

Cậu là đồ khốn nạn, đều giả khi cố tình phá gia cang người khác .

Cháu tôi đã có người đi cưới, nhưng cậu lại dụ dỗ nó bỏ nhà đi. Cậu phải chịu trách nhiệm này chứ không thể đùa chơi.

Lãm có bất ngờ vì sự xuất hiện của bà Hảo, nhưng anh bình tĩnh lại ngay

- Thừa ngoại. Cháu không hề đùa chơi với Hà Yên . Thật lòng cháu rất quý Yên và luôn mong được ngoại cùng bác cho phép cháu tới nhà thăm viếng ngoại.

Bà Hảo đánh mặt lại:

- Ai cần mấy người thăm viếng . Cậu tới nhà tôi để con Yên mang tiếng à ? Hừ! Dẹp cái trò lấy lòng ấy đi. Tôi không bao giờ cho phép người đã có vợ con như cậu quen biết với Hà Yên . Cút ra khỏi đây ngay. Nếu không tôi la lên cho nhục đấy

Lãm nhỏ nhẹ:

- Để được phép làm bạn với Hà Yên, cháu sẵn sàng chấp nhận tất cả ạ .

Bà Hảo ré lên:

- Cậu định chọc gan tôi à ? Nói cho mà biết, cậu đang chọc vào ổ kiến lửa đấy

Quay sang Yên, bà bảo:

- Theo ngoại quay về nhà . Con không thể bỏ mẹ mình để ở với người dưng .

Hà Yên phản ứng:

- Con ở với ba con chó không phải người dưng .

- Hừ! Dì ghê mày là người dưng . Mày thích hầu hạ nó hơn chăm sóc mẹ ruột à ? Về mau. Đồ bất hiếu, ngu ngốc .

Hà Yên lắc đầu:

- Con không về đâu.

Bà Tuyết nài nỉ:

- Ngoại không bắt con sang làm dâu nhà bà Bá nữa. Thạch cũng đồng ý như thế . Con về cho ngoại vui đi Yên .

Hà Yên cắn môi:

- Thạch không còn liên quan gì tới con nữa. Mẹ đừng nhắc tới anh ấy

Bà Hảo nổi sùng lên:

- Mày bị thằng này bỏ bùa, nên mới bỏ thằng Thạch để về làm bé nó

.

Hai tay bắt đầu đâm vào ngực rồi vò đầu bứt tóc, bà Hảo tru tréo:

- ôi giờ đất ơi! Thằng khốn nạn này rù quên cháu bà . Bà phải liều mạng với nó . Nó rù Cháu bà bỏ nhà tới đây ở để nó dễ bề dụ dỗ

.....

Tiếp theo, ba xô tung xô tóe một dọc những câu kinh khủng, khiến Lãm phải sững sờ đứng như trời trồng . Anh không biết làm cách nào để bà Hảo thôi lên cơn như động kinh thế này.

Hà Yên vừa tức, vừa sợ lẫn vừa xấu hổ với Lãm . Cô ghen lời:

- Ngoại đừng mắng người ta nữa. Con năn nỉ ngoại mà .

Mặc cho bà Tuyết đứng kế bên vuốt giận, bà Hảo vẫn đập đập, đâm ngực:

- Mày chưa chịu về nhà, tao còn mắng nữa. Tao không chỉ chửi ở đây mà còn tìm đến tận nhà nó kia. Đồ thằng đều!

Hà Yên ù cả tai, đầu muốn vỡ tung vì căng thẳng . Cô líu cả lưỡi:

- Con không về đâu. Thà con chết chó không quay lại với Thạch .

Bà Hảo đập hai tay vào người bà Tuyết:

- Mày nghe nó nói chưa? Nó bỏ chồng, bỏ mẹ để theo trai. Nhục!

Đúng là quá nhục .

Hà Yên uất ức:

- Con không có . Con không có .

Vừa nói, cô vừa ôm đầu chạy vô, i vàng như một người mất trí . Lãm hốt hoảng đuổi theo. Ra tới cổng, Lãm thấy Yên xăm xăm băng ngang đường trong khi từ ngã tư có một chiếc xe Wave chạy tới với tốc độ lớn . Anh kêu lên, nhưng không kịp nữa. Lãm rụng rời tứ chi khi chiếc Wave dừng mạnh vào Yên và hất cô văng vào lề .

Bà Hảo lu loa khóc kể:

- Tao vì thương con thương cháu mới tìm nơi chỗ đường hoàng cho nó, để bây giờ mang tiếng hại cháu mình bị tai nạn .

Bà Tuyết chép miệng:

- Khổ quá . Có ai trách gì má đâu.

Bà Hảo ré lên:

- Sao lại không . Lúc nãy thằng Phước chẳng mắng xối xả vào mặt tao là gì .

Cầm Loan nhỏ nhẹ:

- Ảnh xót con nên có hơi lớn tiếng, chớ không phải mắng .

Bà Hảo hậm hực:

- Nó đòi thừa tao về tội vào nhà nó gây rối kìa. Nó có coi tao ra gì đâu. Quân khốn nạn! Rồi thằng Phước sẽ biết tay tao.

Cầm Loan nhăn mặt:

- Thôi đi má ơi. Nếu thương con thương cháu, má đừng làm rùm lên nữa. Khổ lắm!

Bà Hảo định càu nhàu tiếp thì cửa phong cấp cứu mợ ông Phước, Lãm bước ra với bác sĩ Quân .

Bà Tuyết nhào tới:

- Con tôi thế nào bác sĩ ?

Quân nghiêm nghị:

- Vẫn chưa tỉnh .

Bà Hảo thẳng thốt:

- Chừng nào nó mới tỉnh ?

Giọng Quân lạnh ngắt:

- Cháu không biết . Có thể sẽ không tỉnh .

ông Phước đay nghiến:

- Vậy cho vừa lòng các bà .

Cầm Loan đầu dụi:

- Anh không nên nói vậy. Chẳng ai muốn chuyện xấu xảy đến với nó

.

ông Phước vẫn nóng nảy:

- Má tin bói toán ép nó lấy chồng Việt kiều để bây giờ con bé phải ra

nông nổi.

Bà Hảo ú ớ:

- Màymày đừng gieo tiếng oán cho tao. Nếu thằng con hoang Lãm đừng bám theo Hà Yên, nó đâu xui xẻo dữ vậy.

Cầm Loan lại nhăn nhó:

- Thôi má ơi. Má về nghĩ đi. Để con ở lại được rồi. Có kết quả chụp hình X quang con sẽ báo cho má hay.

Bác sĩ Quân cũng chen vào:

- Phải đấy Bà nên về nghĩ ngơi.

Loan bảo bà Tuyết:

- Chị và má về đi. Em sẽ lo cho nó .

Dầu không muốn, bà Tuyết vẫn phải đưa bà Hảo về . Lãm đứng cạnh phòng cấp cứu, miệng liên tục rít thuốc . Anh không ghiền, nhưng những lúc như vậy, thật khó mà thiếu thuốc .

Băng ca đẩy Hà Yên ra. Nhìn cô nằm thiêm thiếp với băng trắng ngay trán, gương mặt bị trầy xước, xanh xao, Lãm thương đứt cả ruột .

Anh cuống quýt chạy theo khiến Quân phải gọi giật lại:

- Này!

Lãm cúi kính:

- Gì hả ?

- Con bé không sao đâu. Đừng cuống lên thế .

- Sao mày biết ?

Giọng Quân thản nhiên:

- Vì tao là bác sĩ mà . Hơn nữa, tao xem kết quả chụp hình rồi.

Không bị chấn thương .

- Vậy sao Yên vẫn chưa tỉnh .

Quân nhún vai:

- Ngủ một chút để không biết đau, đâu ăn thua gì . An tâm đi. Yên chỉ bị té da đầu, phải may độ chục mũi thôi.

Lãm kêu lên như chính mình bị thương:

- Trời ơi! Độ một chục mũi, vậy còn gì là gương mặt đẹp của Hà Yên nữa.

Quân nói:

- Tất cả cũng tại mày. Lúc đó không giữ nàng lại để nàng tông vào xe người ta, giờ còn kêu trời gọi đất gì nữa. Nói cho mà biết, bị thương như Hà Yên là phúc đức ông bà .

Lãm trách:

- Lúc nãy mày nói làm tao muốn rụng cả tim . Vì tưởng Hà Yên sẽ hôn mê dài hạn .

Quân tỉnh bơ:

- Tao muốn cho bà cụ khó chịu ấy mất ngủ một đêm chơi vậy mà .

Lãm nhìn anh trần trối:

- Bà ngoại Yên bệnh cao huyết áp đó thằng quỷ .

- Cao thì cao chứ . Bà ấy khôngđứt bóng sáng đâu. Tao nghĩ, mày nên lo chuyện bà cụ sẽ tiếp tục ngăn cản chúng bây thì hơn .

- Tao không đời nào để mất Hà Yên . Cô bé chịu nhiều tai tiếng vì cha con tao quá .

Quân làm quân sư:

- Muốn thế, mày phải nói thật chuyện của cha con mày với gia đình Hà Yên, may ra bà cụ sẽ chịu mày làm cháu rể .

Lãm im lặng . Lẽ ra lúc này anh đã thổ lộ tận tường về mình với Yên rồi, ai ngờ bà Hảo lại đến để xảy ra có sự này.

Lãm chép miệng:

- Chuyện gì tới, phải tới Với tao, lúc này sức khỏe của Yên là quan trọng nhất . Chỉ sợ cô bé có mệnh hệ gì tao phải ân hận suốt đời.

Vỗ mạnh vai Lãm, Quân cười toe:

- Đã bảo cứ an tâm mà . Tao đang tạo cơ hội cho mày lấy điểm với gia đình Yên bằng cách cho cô bé ngủ đây Vào chào nàng thức đi.

Lãm bước đến giường Yên . Cẩm Loan nhìn anh, lo lắng:

- Nó vừa mở mắt lại thiếp đi.

- Chị không phải lo Yên không sao. Cô bé chỉ bị choáng thôi. Tôi đã hỏi Quân rồi. Cậu ấy là bác sĩ giỏi đấy.

Loan thở phào nhẹ nhõm:

- Cũng may là có cậu và ông bạn bác sĩ .

Lãm hỏi:

- Bác Phước đâu rồi chị ?

- Ông ấy vừa ra ngoài mua thuốc lá . Cậu về với bé Beo đi.

Lãm lắc đầu:

- Làm sao tôi chịu nổi khi Yên nằm trong bệnh viện . Tôi sẽ điện thoại về nhà, bé Beo sẽ hiểu và không khóc đòi ba đâu.

Loan gật gù:

- Thằng bé dễ thương lắm . Còn nhỏ, nhưng đã có tính tự lập cao.

Lãm nhếch môi:

- Vì nó thiếu sự chăm sóc của mẹ nên phải như vậy.

Loan tò mò:

- Tôi nghe anh Triền nói vì Phúc Nguyên mà cậu đã chia tay với một mối tình khá sâu đậm . Cậu không tiếc à ?

- Tôi chỉ tiếc sao người phụ nữ ấy lại ích kỷ đến mức từ chối tôi vì Phúc Nguyên . Tôi tiếc cho bản thân Mỹ Tâm chứ không tiếc cho

mình .

Cầm Loan hỏi:

- Anh nghĩ sẽ mang lại hạnh phúc cho Hà Yên sao?

Lãm tự tin:

- Tôi tin chắc như thế . Vì chúng tôi rất hợp ý nhau. Tôi hoàn toàn bị Yên chinh phục .

- Nhưng cậu sẽ gặp khó khăn từ bà cụ . Mẹ tôi muốn hôn nhân phải vuông tròn, bà luôn có định kiến với những cuộc chấp nối

- Cả chị nữa chứ không phải mình chúng tôi. Có lẽ chúng ta nên làm đồng minh nếu chị và anh Hai Triền có tình cảm với nhau.

Cầm Loan đỏ mặt . Cô chưa kịp nói gì thì ông Phước bước vào.

Mỉm cười với Lãm hết sức thân thiện, ông xúc động:

- Tôi vừa trò chuyện với bác sĩ Quân, biết Hà Yên không sao, tôi mừng quá trời.

Cầm Loan nói:

- Tôi và Lãm trông chừng con bé được rồi.

ông Phước ngập ngừng:

- Thật lòng tôi không yên tâm .

Loan nheo mắt:

- Anh không tin bác sĩ à ?

- Đâu có .

- Vậy thì về với chị nhà đi.

ông Phước siết tay Lãm thật mạnh .

- Đành nhờ cháu vậy. Nhớ chăm sóc cả hai dì cháu Hà Yên hộ tôi.

Nhìn ông Phước đi, Cầm Loan buột miệng:

- Hà Yên bất hạnh vì cả cha lẫn mẹ đều vô tâm . Anh Phước từ khi có vợ khác, hầu như quên hẳn mình có con, dầu anh rất thương nó và bà vợ sau là người tốt, biết nghĩ tới con chồng . Chị tôi thì quá như nhược, từ chuyện lớn tới việc nhỏ đều răm rắp nghe lời mẹ . Má tôi lại là người độc đoán, chuyên quyền .

Im lặng một chút, cô nói tiếp:

- Nhưng sau chuyện này, có lẽ có nhiều cái đổi thay, ít nhất cũng từ tôi và Hà Yên . Chắc chắn má tôi sẽ rất buồn, hy vọng dần dà bà sẽ hiểu người ta chỉ hạnh phúc khi thật sự làm chủ đời mình để đừng giận con cháu

Lãm cười cười:

- Chắc anh Triền rất mừng khi được nghe những lời chị vừa nói. Anh chờ sự đồng ý của chị lâu lắm rồi. Nói thật, anh ấy là người rất tốt .

Cầm Loan trầm giọng:

- Tôi biết và chấp nhận lạm mẹ kế của người ta vì anh ấy. Nhưng cậu

và anh Triển là ba con thế nào nhỉ ?

Lãm nhướng mày:

- Ảnh không nói mối quan hệ giữa chúng tôi cho chị nghe sao?
- Tôi không hỏi, dù thú thật tôi rất tò mò .

Lãm nói:

- Tôi và Hai Triển chẳng có bà con gì cả, nhưng bé Beo thì có . Ba ruột của nó là em út của anh Triển .
- Là Hòa, người đã chết vì tai nạn giao thông ?
- Đúng vậy.

Cầm Loan ngạc nhiên kinh khủng:

- Vậy tại sao cậu lại nuôi bé Nguyên ?
- Chuyện dài dòng lắm . à, chị đói bụng không ? Tôi sẽ ra ngoài mua món gì đó
- Tôi không đói

Dứt lời, Loan quay sang nhìn Hà Yên . Cô vẫn nằm thiu thiu . Lãm vuốt nhẹ tóc Yên với tất cả thương yêu.

Anh dịu giọng:

- Tôi không tưởng tượng được mình sẽ như thế nào nhờ Yên có mệnh hệ gì . Nếu số phận không đưa đẩy để chúng tôi gặp nhau, chắc Hà Yên sẽ hạnh phúc bên Thạch .

Loan phản đối:

- Điều đó chưa chắc . Ngược lại, nó sẽ đau khổ vì sự ngộ nhận trong tình yêu của mình . Cũng như cậu từng ngộ nhận với cô Mỹ Tâm gì đó . Cô ta có biết Nguyên không phải con cậu không ?

Lãm gật đầu:

- Biết chứ . Chính vì vậy mà Tâm càng muốn tôi trả bé Beo về cho bên nội nó, tức là để bé Beo cho anh Triển chăm lo trong khi anh ấy đang gà trống nuôi một bầy con đang lớn .

Cầm Loan cắc cớ:

- Nhưng dầu sao ảnh cũng có kinh nghiệm nuôi con hơn cậu.

Lãm xua tay:

- Trong chuyện này, không thể nói đến kinh nghiệm được . Sau cái chết của vợ và em trai, tôi không hề nghĩ để ảnh gánh thêm một gánh quá nặng . Ảnh đâu có trách nhiệm gì với sự có mặt của bé Beo, trong khi ngay cả Hòa cũng không biết mình đã để lại một giọt máu trên đời.

Im lặng giây lát, Lãm nói tiếp:

- Mẹ Phúc Nguyên là em gái tôi. Lúc có mang thằng bé, nó mới mười bảy tuổi. Một cái tuổi ăn chưa no, lo chưa tới! Hòa là bạn khá thân với tôi. Hai đứa yêu nhau và đã tiến qua ranh giới cần phải có . Mẹ mất

sớm, ba tôi định cư ở Úc, tôi làm anh đã không quan tâm đúng mức tới em gái

Cầm Loan chép miệng:

- Sau đó thì sao?

Lãm hơi nhenh lời:

- Cái chết bất ngờ của Hòa khiến Phương Dung bị sốc nặng . Nó mất ăn mất ngủ và có dấu hiệu tâm thần phân liệt . Lúc đó, tôi chỉ lo đến bệnh tình của Dung chứ không bao giờ nghĩ nó đang có thai. Khi phát hiện, tôi sợ con bé nổi điên luôn vô cùng . Ai ngờ cái sinh linh nhỏ bé ấy lại khiến Phương Dung lấy lại được sự quân bình . Nó mau chóng bình phục, nhưng thể lực vẫn còn rất kém nên khi sinh ra bé Beo rất èo uột khó nuôi. Và Phương Dung thì yếu ớt như lá non trước nắng .

Loan trầm ngâm:

- Cậu phải vừa chăm sóc em vừa nuôi nấng cháu

- Vâng . So với hồi đó, tôi bây giờ thông dong, nhàn hạ hơn nhiều. Phương Dung dù sao cũng là một đứa bé mười bảy tuổi, nó không thể hy sinh tuổi xuân cho bé Beo. Nó vẫn muốn đến trường, vui chơi cùng bè bạn và dĩ nhiên phải có một người đàn ông cho cuộc sống sau này.

- Chính vì nghĩ thế, nên cậu đã lãnh phần nuôi dạy Phúc Nguyên ?

Lãm thần nhiên:

- Vâng . Sau khi sinh cháu được một năm ba tôi đã đưa Phương Dung sang Úc . Năm nào Dung cũng về thăm Phúc Nguyên . Con bé dự tính sau này sẽ mang Nguyên theo vì bây giờ nó rất bận rộn khi phải học suốt cả ngày. Đó chỉ là dự tính . Được hay không chả ai đoán đúng . Riêng tôi, tôi luôn tâm niệm sẽ sống với Phúc Nguyên tới lớn .

- Chính vì tâm niệm này mà cậu và Mỹ Tâm đã chia tay?

Lãm nghiêm nghị:

- Đúng vậy. Và tôi chẳng ân hận .

Cầm Loan khen:

- Ít có người nào được như cậu. Bây giờ tôi tin cậu sẽ mang hạnh phúc đến cho Yên, cũng như đã hiểu vì sao Yên lại chịu khó vì cậu. Bớt nhẹ bàn tay Hà Yên, Lãm nói:

- Cô bé xứng đáng được như vậy. Tôi chấp nhận một ngày bị bà ngoại mắng bốn lần, miễn sao có được Hà Yên .

Cầm Loan thở dài:

- Anh Triền cũng từng nói thế . Nhưng tôi không tin các anh chịu sĩ nhục vì tình yêu.

Lãm sôi nổi:

- Vì yêu, người ta còn dám chết, huống hồ gì nghe mắng . Chị cứ chờ đi. Tôi và anh Triển không bỏ cuộc đâu.

Thấy Hà Yên dắt xe đạp ra, bà Hảo nhồm lên khỏi vũng:

- Tới nhà thằng Lãm hả Yên ?

Cô đáp ứng:

- Dạ . Bữa nay dì Năm về quê, con định tới nấu gì đó cho cha con anh ấy

- Chi cho mất công vậy. Bảo chúng nó về đây ăn, sẵn dịp để bé Beo chơi với ngoại. Cả tuần rồi, nó không sang, tao thấy nhớ .

Mặt Yên tươi hẳn lên:

- Dạ được . Bé Beo đòi qua thăm bà cố hoài, nhưng anh Lãm ngại vì sợ nó quậy, ngoại chịu hổng nổi.

- Ồi dào! Gì đâu mà chịu hổng nổi. Nhà có tiếng khóc cười của con nít mới tốt . Cứ đưa nó sang chơi với ngoại.

Hà Yên mỉm cười gật đầu. Cô đạp xe chậm chậm trên phố, vì từ nhà cô sang nhà Lãm đâu có bao xa, bây giờ hai nhà như càng gần hơn nhờ sự cảm thông, cởi mở của bà ngoại.

Sau lần Yên bị tai nạn phải nằm viện đó, ngoại cô có nhiều đổi thay thấy rõ . Vì nghĩ rằng Hà Yên trải qua một cuộc thập tử nhất sinh, nên tối hôm đó về nhà, ngoại đã nói với mẹ Yên rằng:

- Nếu nó tai qua nạn khỏi, nó muốn làm gì, thương ai, lấy ai, tao hứa không ngăn cản .

Và bà đã giữ đúng lời hứa dù ngoại và bà Bá đã buồn phiền nhau rất dữ vì cháu của đôi bên bỗng người một nẻo.

Nhớ tới Thạch, lòng Hà Yên chột vừa thương vừa giận . Nhưng thương thì ít mà giận lại quá nhiều. Anh đã gọi điện về để “cắt đứt” với Yên chỉ vì cô không chịu sang nhà ngoại anh làm dâu, khi nằm bệnh việncả gan cho Lãm vào chăm sóc . Hơn thế nữa, Thạch còn đay nghiến, nói nặng mẹ Yên vì bà “không biết dạy con” .

Thạch thật quá đáng . Chính anh đã tự đánh mất tình cảm tốt đẹp lâu nay ngoại và mẹ Yên dành cho anh vì sự hờn hĩnh nông nổi của mình . Thay vào đó, ngoại và mẹ bắt đầu có cảm tình với Lãm . Anh thừa kiên trì, nhẫn nại lẫn khôn khéo để làm xiêu lòng các bà . Anh lại còn mở đường cho ông Triển theo vết xe của anh mà tiến tới nữa. Với Yên, mọi việc trong nhà đều thuận lợi. Cô an tâm và đón nhận tình yêu của anh một cách tin tưởng .

Tới nhà Lãm, cô ngạc nhiên khi thấy Phúc Nguyên ngồi một mình, mặt xụ xuống, mắt đỏ hoe vì khóc .

Cô xoa đầu nó:

- Sao vậy Beo?

Thằng bé thì thảo trong nước mắt:

- Có mẹ Tâm ở trông, con ghét mẹ Tâm lắm .

Tim Yên đau như bị ai bóp . Cô rã rời ngồi xuống kế bên Phúc Nguyên, lòng rối bời.

Lâu rồi, Mỹ Tâm như biến mất khỏi đời Lãm . Hôm nay cô ta đến làm chi nhỉ ? Tâm từng chia tay rồi trở lại với anh mấy lần, biết đâu chừng Mỹ Tâm vẫn không đoạn tuyệt được với Lãm, nên đã về với anh .

Người ta bảo: “Tình củi không rử cũng đến” mà . Ai dám đoán chắc điều gì sẽ xảy ra.

Mắt Yên chột cay xé, cô nhức nhối vì ghen khi nghe Phúc Nguyên thổ thề:

- Mẹ Tâm bảo sẽ về ở luôn với ba Tèo và con . Con hông chịu đâu.

Cô Yên vào đuổi mẹ Tâm đi đi.

Hà Yên gượng gạo:

- Mẹ Tâm là bạn của ba Tèo, cô không có quyền đuổi.

Phúc Nguyên lo lắng:

- Vậyvậy mẹ Tâm sẽ ở lại hả cô Yên ?

Hà Yên nghe cổ mình khô khốc:

- Nếu ba Tèo bằng lòng, mẹ Tâm sẽ ở lại.

Phúc Nguyên mếu máo:

- Con không chịu mẹ Tâm, con muốn cô Yên hà .

Yên chùi nước mắt cho nó:

- Ngoan . Cô Yên đưa con về nhà bà cố nhạ Bà cố nhớ con lắm đó .

Nguyên gật đầu ngay:

- Dạ .

- Để cô vào xin phép ba Tèo đã .

Hà Yên đếm từng bước, cô kéo dài giây phút phải chạm mặt Lãm và Mỹ Tâm . Cô hít vào một hơi dài để giữ bình tĩnh .

Tới ngưỡng cửa, Hà Yên phải bấu tay vào tường khi thấy Lãm ngồi sát bên Tâm . Đã vậy, anh còn lau nước mắt cho cô ta trông thật tình tứ .

Thấy Yên, Tâm không những không ngồi xích ra cô ta còn ngã đầu vào ngực anh khóc to hơn, khiến Lãm lúng túng thấy rõ .

Hà Yên đành lên tiếng trước:

- Anh chị cứ tự nhiên . Tôitôi đưa bé Beo về nhà tôi chơi.

Lãm khẽ đẩy Tâm ra:

- Đợi một chút, anh sẽ đi cùng .

Hà Yên liếm môi:

- Bé Beo muốn đi ngay, tôi đưa nó đi được mà .

Rồi không đợi Lãm nói gì thêm, cô hấp tấp bước ra. Yên chờ Phúc Nguyên thật chậm, nhưng không thấy Lãm đuổi theo. Thế là rõ rồi.

Mắt Yên nhạt nhòa, cô cố đạp xe về nhà, giao Phúc Nguyên cho ngoại và mẹ rồi cô lê từng bước lên nằm như bị ốm nặng .

Cô nghe bé Beo hát rồi kể chuyện cho ngoại nghe. Rồi dì Út vềDường như có cả ông Triển về cùng . Mọi người chắc đang rất vui. Vậy mà Yên phải khóc vì lúc này Lãm đang ở cạnh người yêu củ . Mỗi tình của họ kéo dài nhiều năm, Mỹ Tâm lại là một phụ nữ hết sức quyến rũ . Họ đã có chung biết bao kỷ niệm sâu sắc, chớ đâu chỉ vừa thoáng qua như cô .

Đưa tay ôm đầu, Yên chạm phải vết sẹo. Nó vẫn còn đau vì nó còn mới nguyên và nằm trên trán, khuất dưới những sợi tóc mai. Lãm rất thích hôn lên vết sẹo này. Anh bảo nhờ nó, hai đứa mới được tự do yêu nhau, vậy mà bây giờ anh lại nỡ bỏ cô một mình để ở bên Mỹ Tâm . Nhớ lại hình ảnh tình tứ lúc nãy, Yên chột nghẹn ngào.

Cắn chặt răng vào chéo mền, cô khóc thút thít . Mãi đến khi cô bị ôm bởi một vòng tay mạnh mẽ, Yên mới mím môi lại, rồi đẩy Lãm ra.

Nhưng anh vẫn lì lợm siết cô trong tay:

- Mọi người đang rất vui dưới nhà, sao em lại giấu mình ở đây?

Năng cảm Yên lên, Lãm tủm tỉm:

- Lại còn khóc nữa à ? Ai ăn hiếp em vậy Yên ?

Giận dữ, cô không thèm trả lời mà cố giấu mặt vào tay và tiếp tục giọt vẫn giọt dài.

Lãm trên:

- Eo ơi! Cô Hà Yên còn mít ướt gấp mấy lần bé Beo nữa. Anh thật không ngờ nha

Thấy Lãm định lau nước mắt cho mình, Yên liền đẩy tay anh ra:

- Để tay mà chăm sóc, vuốt ve người tạ

Lãm say sưa nhìn Yên:

- Người ta nào ngoài người ta này? Em khóc nhè trông xấu quá .

- Kệtôi

- Anh muốnkệ lắm chứ . Khổ sao lạikệ không được . Trái tim anh không cho phép anh mặc kệ người anh yêu khóc nhè .

Hà Yên cắn môi:

- Lúc nãy với chi Mỹ Tâm, anh cũng vậy chớ gì .

- Mỹ Tâm không còn là người yêu của anh nữa. Với cô ấy, anh chỉ

thấy thương hại.

- Nhưng mà

- Nhưng mà em vẫn ghen . Đúng không ?

Hà Yên lặng thinh . Lãm đã nắm được lý do cô khóc nhè rồi, để xem anh giải thích thế nào về hạnh động quá mức thân mật của anh với Mỹ Tâm .

Cô hờn tủi:

- Em biết anh vẫn còn yêu Mỹ Tâm, anh đến với em chỉ vì Phúc Nguyên quý mến em .

Lãm đặt ngón trỏ lên môi Yên:

- Không được nói như vậy.

- Nhưng sự thật là thế mà .

Giữ chặt hai vai Yên trong tay, Lãm tha thiết:

- Anh yêu em . Anh đã nói thế và sẽ tiếp tục nói nữa. Với anh, Mỹ Tâm thuộc về quá khứ .

- Nhưng vừa rồi cái quá khứ lãng mạn ấy đã cận kề bên anh thật tình tứ .

Lãm cố gắng giải thích:

- Anh đang an ủi Tâm, sau khi đã từ chối lời đề nghị được nói lại tình xưa của cô ấy. Thú thật, lòng anh lúc đó hết sức chán chường chớ không hề có chút xúc động, lãng mạn, tình tứ nào như em tưởng tượng hết . Tâm vẫn khóc như mọi lần, anh vẫn lau nước mắt cho cô ấy, nhưng trái tim lại hướng về em, thắc thỏm sợ em giận, em buồn . Yêu nhau là phải tin nhau. Em từng nói thế với anh . Sao bây giờ lại nghi ngờ hờ Yên ?

Hà Yên phụng phịu:

- Em tin anh, nhưng em buồn lắm . Em không thể đừng khóc khi thấy anh ngồi cạnh Tâm y như đang cạnh em bây giờ .

Lãm nâng mặt cô lên:

- Cách ngồi đó có hơi giống, nhưng tâm trạng hoàn toàn khác . Anh không hề muôn hôn Tâm như đang rất muôn hôn em .

Véo mạnh vào sườn Lãm, Hà Yên chua ngoa:

- Anh còn dám nói thế à ? Em ghét anh . Em ghét anh lắm .

Vừa chụp tay Yên, Lãm vừa kéo cô vào lòng và mê mải đặt lên đôi môi phụng phịu vì giận của cô một nụ hôn dài.

Dầu đang ghen, đang giận cỡ nào, Hà Yên cũng mềm lòng, cô khép mi nghe Lãm thì thầm:

- Từ khi yêu em, lần lúc anh ngần ngợ tự hỏi, nếu không có được em, cuộc đời anh sẽ ra sao? Rồi anh tự trả lời, anh vẫn tồn tại nhưng cuộc sống chắc sẽ chẳng có sắc hồng mà toàn màu u tối

Hà Yên dài giọng:

- Anh tưởng thế thôi, chớ không có em, chắc không chóng thì chày, anh cũng sẽ tìm được người vừa ý khác .

Lãm siết chặt Yên trong tay:

- Anh không phủ nhận điều đó, nhưng anh sẽ rất đau khổ và sẽ ân hận suốt phần đời còn lại, vì đã đánh mất một nửa của mình .

Môi hai người lại đăm đuối tìm nhau. Hà Yên để mặc cảm xúc kéo mình đi, cô hôn trả lại Lãm thật nồng nàn . Với cô, anh là tất cả .

Mãi đến khi nghe giọng Phúc Nguyên rụt rè:

- Ba Tèo ơi! Cô Yên ơi! Xuống ăn cơm .

Yên mới buông vội Lãm ra. Hai người nhìn xuống và thấy Phúc Nguyên hai tay che mắt đứng ngay ngưỡng cửa.

Cô vừa xấu hổ vừa buồn cười khi thằng nhỏ phân bua:

- Con hồng thấy gì hết .

Lãm bế Nguyên lên rồi véo nhẹ vào mũi nó:

- Ba đói quá, Beo ơi.

Thằng nhóc cười lém lỉnh:

- Con cũng vậy.

Choàng vai Yên, Lãm cùng cô và Phúc Nguyên xuống lầu, lòng rung rung vì xúc động . Yên biết từ giờ trở đi, cuộc đời cô do chính cô định đoạt . Buồn khổ, sướng vui, thăng trầm, cực nhọc đều do tự cô chọn . Nhưng với tình yêu và sự chững chạc của Lãm, cô tin mình sẽ hạnh phúc .

Hết

Nguồn: May4phuong

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA